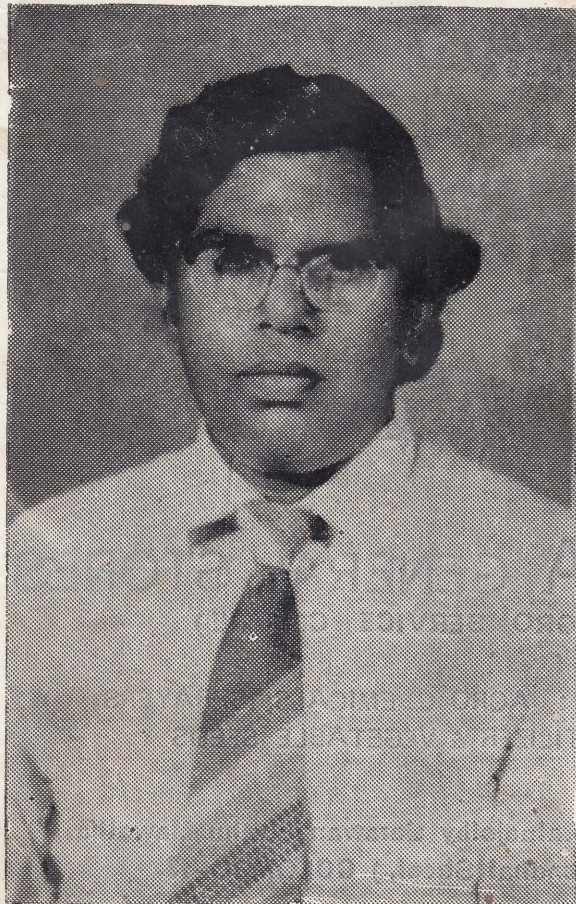

மலிகை

'MALLIKAI' PROGRESSIVE MONTHLY MAGAZINE

அமரர் டானியல் அன்ரனி

மே - '94

விலை ரூ. 10/-

ஆசிரியர் : டொமினிக் ஜீவா

RANI GRINDING MILLS

219, MAIN STREET,

MATALE

SRI LANKA

PHONE: 066-2425

VIJAYA GENERAL STORES

(AGRO SERVICE CENTRE)

DEALERS : AGRO CHEMICALS, SPRAYERS,
FERTILIZER & VEGETABLE SEEDS

No. 85, Sri Ratnajothy Sarawanamuthu Mawatha,
(Wolfendhal Street,) COLOMBO-13.

PHONE: 27011

மல்லிகை

“ஆதேல் பாடுதல் சீத்திரம் கவி
யாதிமனையகலைகளில் உள்ளம்
ஈடுபட்டென்றும் நடப்பவர் பிறர்
ஈனநிலை கண்டு துள்ளுவார்”

‘Mallikai’ Progressive Monthly Magazine

245

மே — 1994

29-வது ஆண்டு

நான் கொஞ்சமும் எதிர்பார்க்கவில்லை. கோமல் சவாமிநாதன் இப்படித் திடீரென்று யாழ்ப்பாணத்திற்கு வருவாரென்று. வந்தவுடன் அவரைச் சென்று கண்டேன். மனசுக்கு ரொம்ப நெருங்கியவர்களைக் காணும் போது ஏற்படும் தாபம் தீர்ந்தது.

நண்பர் கோமலை எனக்கு நீண்ட நாட்களாகவே தெரியும். தமிழ் நாட்டுக்குப் போய் வருங்காலங்களில் சென்னையில் அவரை நான் சந்திக்கத் தவறுவதில்லை. இலக்கிய, நாடகத் துறைகள் பற்றித் தெளிவான கருத்துடன் இயங்கி வரும் இவர் மெய்யாகவே அதன் எதிர்காலச் சுபீட்சத்திற்காகவும் இடையூறு உழைத்து வருகின்றார்.

இவர் இங்கு தங்கியிருந்தது மூன்று நாட்கள் மாத்திரமே. அதில் வந்த ஒரு நாள் பிரயாணக் களையில் சென்று விட்டது. இரண்டு நாட்களில் எத்தனை நிகழ்ச்சிகளில் கலந்து கொள்ள முடியும்? இருந்தாலும் நமது பிரதேசத்தின் ஆத்மக் குரலை அவர் புரிந்து கொண்டிருப்பார் என நம்புகின்றேன்.

மல்லிகையைத் தொடர்ந்து படிக்கும் தமிழக இலக்கியவாதிகளில் அவரும் ஒருவர். அது சம்பந்தமாக நேருக்குநேர் பல தடவைகள் மனந் திறந்து உரையாடியிருக்கின்றேன்.

கடைசியாக அவர் ஊர் திரும்பும் வேளையில் ஒரு கருத்தைக் கொழும்பில் சொல்லியுள்ளார் ஈழத்து எழுத்தாளர்களின் மகாநாடொன்றைச் சென்னையில் நடத்தத் தான் தென்மேற்குப் பகுதியுள்ளார். இங்கு அவரை வரவேற்றுக் கனம் பண்ணியதற்குப் பதிலாக எமது எழுத்தாளரைக் கௌரவிக்க வேண்டும் என நாம் விரும்பவில்லை. அப்படி நினைப்பதே எம்மைக் குறைத்துக் கொள்வதாகும். உண்மையாகவே பரஸ்பரம் இலக்கியப் பாலம் அமைப்பதனால் நமது மொழிக்கும் ஓர் ஆரோக்கியமான சேவை செய்கின்றோமென்றால் அது வரவேற்கத் தக்க நல்ல முடிவாகும். அப்படிக்கூடும் மகாநாட்டில் நமது இரு பகுதிப் பிரச்சினைகள் பற்றிப் பேசலாம்; விவாதிக்கலாம்: முடிவெடுக்கலாம்.

— டொமினிக் ஜீவா

சுவத்து மகிழுங்கள்
கல்யாணி ஸ்பெசல் ஐஸ்கிரீம்

யாழ் நகரில்
தரமானதும் சுவையானதுமான தயாரிப்புகளுக்கு
இன்றே விஜயம் செய்யுங்கள்

ஐஸ்கிரீம் வகைகள்

- ❀ ஐஸ்கோப்பி
- ❀ ஐஸ்ஜொலி

❀ சொக்லட் கிரிப்ஸ்

- ❀ குளிர்்பான வகைகள்
- ❀ சிற்றுண்டி வகைகள்

மற்றும்
பிறந்ததினம், திருமணம், களியாட்ட
வைபவங்களுக்கான
கேக்வகைகள்

குறித்த நேரத்தில் ஓடர் செய்து பெற்றுக்கொள்ள
யாழ் நகரில் சிறந்த இடம்

கல்யாணி கிரீம் ஹவுஸ்

73, கஸ்தூரியார் வீதி,

யாழ்ப்பாணம்.

கறுப்புக் கண்டத்தில்

சிவப்புச் சூரியன்!

அதிசயிக்கத்தக்க வரலாற்று மாற்றங்கள் உலகெங்கும் நடந்தேறி வருகின்றன. அவற்றில் சில ஏகாதிபத்தியத்திற்குச் சாதகமாகவும் வேறு சில பாதகமாகவும் அமைந்துள்ளன.

சரித்திரத்தில் முதல் தடவையாக மக்களிடம் வாக்குப் பெற்று தென்னாபிரிக்க நாடு, தனது தலைவராக நெல்சன் மண்டேலாவைத் தெரிவு செய்துள்ளது. இது உலக முற்போக்குச் சக்திகளுக்குக் கிடைத்த மாபெரும் வெற்றி என்றே குறிப்பிட வேண்டும்.

வந்தேறு குடிகளை வெள்ளையின ஆக்கிரமிப்பாளர்கள் அந்த மண்ணின் மூல வளங்களைச் சுரண்டித் துய்த்ததுடன் அம் மண்ணுக்குரிய மக்களையும் அடிமை — குடிமைகளாக நடத்தி வந்தனர். ஆண்டாண்டு காலமாக இந்த அநீதி நடைபெற்று வந்துள்ளது. இந்த நாட்டாண்மைக்கு ஒரு முற்றுப் புள்ளி வைக்கப்பட்டு விட்டது.

சொல்லொணாக்க கஷ்டங்களையும், சிரமங்களையும் நிஷ்டூரங்களையும் கறுப்பின மக்கள் மீது கட்டவிழ்த்து விட்டது வெள்ளை அரசு. ஆட்சி அதிகாரத்தில் நிரந்தரமாக நின்று நிலைத்துவிடலாம் என்று கற்பனை பண்ணியது; திட்டமிட்டு அட்டுழியங்கள் புரிந்தது.

சுதந்திரத்திற்காகவும் மனித விடுதலைக்காகவும் கறுப்பின மக்கள் நீண்ட நெடுங்காலமாக நெல்சன் மண்டேலாவின் தலைமையில் போராடி வந்தனர். கால் நூற்றாண்டுகளாக நெல்சன் மண்டேலா சிறையில் அடைக்கப்பட்டார். மக்கள் சக்தி இறுதியில் வென்றது. அவர் தென்னாபிரிக்க விடுதலை நாட்டின் முதல் ஜனாதிபதியானார்.

மக்களினது நியாயமான அபிவிருத்திகளும் இலட்சியங்களும் இறுதியில் வெற்றியடைவது திண்ணம். அது சகல மக்களையும் ஒரு ஜனநாயக அணியில் திரட்டுவதில் தங்கியுள்ளது என்ற போதிலும் தென்னாபிரிக்க கறுப்பின மக்களினது போராட்டம் வெற்றி பெற்றதன் மூலம் நிரூபிக்கப்பட்டு விட்டது.

நெல்சன் மண்டேலா சகல மட்டங்களிலும் வீலைகொடுத்தார் உள் நாட்டு ஆட்சியாளர்களுக்கு எதிராக மாத்திரமல்ல, சர்வதேச ஏகாதிபத்தியவாதிகளுக்கு எதிராகவும் விடாப்பிடியாகப் போராடி வென்றார்.

அவர்களது வெற்றியை இன்று உலகமே கொண்டாடுகின்றது.

கறுப்பின மக்களை எந்த அரசு அரசாண்டதோ அந்த அரசுமீடம் இன்று நெல்சன் மண்டேலாவின் கையில். எந்த அரசுத் தலைவர் அவருக்கு சிறைத் தண்டனை வழங்க மறைமுகமாக முயன்றாரோ அந்த முன்னாள் ஜனாதிபதி இன்று இவரது அரசில் ரெண்டாயிட்டு ஜனாதிபதி. தனது ராஜதந்திரத்தின் மூலம் நோக்கை நிரூபித்துக் காட்டியுள்ளார் புதிய ஜனாதிபதி நெல்சன் மண்டேலா. ௮

அபையப்படி

டானியல் அன்ரனி
ஓர் அஞ்சலிக் குறிப்பு

சசி. கிருஷ்ணமூர்த்தி

'வலை' எறிந்தும், 'சமர்' புரிந்தும், கடந்த கால் நூற்றாண்டுகளாக ஈழத்து இலக்கியத்தோடு பரிச்சயம் கொண்டிருந்த டானியல் அன்ரனி என்ற படைப்பாளி, யாரும் எதிர்பாராத வகையில் அண்மையில் காலமானார். அப்போது அவருக்கு வயது 47.

'கலை இலக்கிய முயற்சிகள் அனைத்தும் ஒரு புதிய வாழ்க்கைக்கான மாபெரும் போராட்டத்தின் ஒரு பகுதி' என்பதில் நம்பிக்கை கொண்ட டானியல் அன்ரனி, அந்த நம்பிக்கையை தனது படைப்புகளில் வெளிப்படுத்தும் வாழ்வுக்கு வீசுவாசமாகவும் இருந்தவர். எழுத்தாளனாக, பத்திரிகை ஆசிரியனாக, விமர்சகனாக இயங்கிவந்த இவரிடம் ஈழத்து இலக்கிய உலகம் இன்னும் எதிர்பார்த்திருந்த வேளையில்தான் இந்த அதிர்ச்சிதரும் நிகழ்வு நடந்திருக்கின்றது.

ஆரம்பத்தில், எழுத வேண்டுமென்ற ஆவல் உந்த, மிகச் சாதாரண சிறுகதைகளை 'ராதா', 'சிந்தாமணி', 'சுத்தரி' போன்ற பத்திரிகைகளில் எழுதிவந்த டானியல் அன்ரனி, காலப்போக்கில் முற்போக்கு இலக்கியத்தின் தாக்கத்தினாலும், நல்ல இலக்கியங்களில் ஏற்பட்ட பரிச்சயம் காரணமாகவும் சமூகப் பார்வையோடு கூடிய சிறுகதைகளை எழுதத் தொடங்கினார். பொதுவாக, தான் வாழ்ந்த கடல் சார்ந்த மக்களின் வாழ்வை, அந்த வாழ்வில் அவதானித்த முரண்பாடுகளை அவரது சிறுகதைகள் வெளிப்படுத்தின. மல்லிகை, வீரகேசரி, சிரித்திரன், கணையாழி போன்ற பத்திரிகைகளில் இவை பெரும்பாலும் வெளிவந்தன. கலைத்துவ நோக்கில் இச்சிறுகதைகளில் சில நெருடல்கள் இருந்தாலும் அவை புறந்தள்ளக் கூடியவை அல்ல.

டானியல் அன்றனி பற்றிய இந்த அஞ்சலிக் குறிப்பை எழுதும் போது, அவர் இலக்கியப் பயணம் தொடங்கிய காலத்தில் அவரோடு பயணித்த அனுபவம் நெஞ்சில் திழுலாடுகின்றது. வாழ்வின் சுமையறியாத காலத்தில், இலக்கியக் கனவுகளுடனும் தேடலுடனும் கழிந்த நாட்கள் டானியல் அன்றனியை நினைவு கூரக் கூடியன.

'சிரித்திரன்' காரியாலயம் அப்போது நாவலர் வீதியில், மனோகராத் தீயேட்டருக்கு அருகில் இருந்தது. அதற்கு அருகில் தான் ராதேயன் வீடும், ராதேயன் வீட்டிற்கு அப்போது பல இலக்கிய நண்பர்கள் வந்து போவார்கள். சிறுகதைகள் எழுதிவந்த டானியல் அன்றனியையும், கவிதைகள் எழுதிவந்த பாலகிரியையும் இங்கேதான் சந்திக்க முடிந்தது. சிரித்திரன் காரியாலயத்தில் சுந்தரின் பத்திரிகை கலை அனுபவங்களும், ராதேயன் வீட்டு இலக்கிய நண்பர்களின் சந்திப்பும் அன்றைய மாலை வேளைகளை அர்த்தமாக்கின.

அப்போது காணப்பட்ட வியட்நாம் போரின் உணர்வுகளையும், யாழ்ப்பாணத்தில் சாதிப் போராட்டத்தின் தாக்கமும், மாஓவின் புகழோங்கிய நிலையும், முற்போக்கு இலக்கியத்தின் உரத்த குரலும் எங்களையும் பாதிக்கத் தவறவில்லை. சமூக மாற்றம், சோசலிஷம் ஆகியவற்றைப் புரிந்து கொள்வதற்கும், அதனை அடைவதற்கும் கலை இலக்கியங்களின் பங்குப் பணியில் பெரிதும் ஆர்வம் கொண்டவர்களாக இருந்தோம். இந்த ஆர்வம் எமது கலை இலக்கிய ஈடுபாட்டை மென்மேலும் விசாலிக்கச் செய்தது.

சமூக நோக்குடைய நல்ல இலக்கியங்களைத் தேடிப் படிப்பதும், நல்ல திரைப்படங்களை ரசிப்பதும் எமது தேடலாக இருந்தது. அப்போதுதான் நூங்கள் ஏன் ஒரு இலக்கிய அமைப்பொன்றைத் தோற்றுவிக்கக் கூடாதென்ற எண்ணம் எமக்கேற்பட்டது. எண்ணம் செயற்பட, 'செம்மலர்' இலக்கிய வட்டம் உருவானது. (ஏறக்குறைய 1970 களாக இருக்கலாம்) இதன் உருவாக்கத்தில் ராதேயன் பாலகிரி, டானியல் அன்றனி நான் முக்கியமானவர்கள். அதன் தலைவராகத் துடிப்புடன் செயற்பட்டவர் டானியல் அன்றனி. இலக்கியக் கலந்துரையாடல், நூல் விமர்சனம் என்று அடிக்கடி நடைபெறும். இவ்விலக்கிய வட்டத்தின் செயற்பாடுகள் பரவலாகத் தெரியவரலாயிற்று. அப்பொழுது இலக்கியப் பயணத்தை மேற்கொண்டிருந்த பலரும் இவ்வட்டத்துடன் நெருக்கமுறலாயினர். வ. ஐ. ச., ஜெயபாலன், நந்தினி சேவியர், பூனகர் மரியதாஸ், 'ஞாயிறு' கையெழுத்துப் பிரதிகளுடன் கூட்டங்களுக்கு வந்து போன சேரன், மற்றும் பலரால் ஆசிரியர் பயிற்சிக் கலாசாலையில் அப்போது சல்வியின் திக்குவல்லை கமால், அன்பு ஜவஹர்ஷா. கலைவாதி கலில் ஆகியோர் இவர்களுள் குறிப்பிடத்தக்கவர்கள்.

செம்மலர்கள் இலக்கிய வட்டத்தின் நடவடிக்கைகள் எமக்கு உற்சாகமுட்பவே, நமது வட்டம் ஏன் ஒரு சஞ்சிகையை வெளியிடக் கூடாதென்று தீவிரமாக யோசித்தோம். அதைச் செயல்படுத்தவும் முனைந்துவிட்டோம். 'அணு' என்ற பெயரில் ஒரு சஞ்சிகையை வெளியிடுவதென்று முடிவாகியது. இச்சஞ்சிகையின்

வேலைகள் தொடங்கிய போதுதான் அதிலுள்ள நடைமுறைச் சிக்கல்கள் எங்களுக்குப் புரியத் தொடங்கின. எனினும் ஒரு இதழ் மிகவும் சிரமத்தின் மத்தியில் கொண்டு வரப்பட்டது. இதன் வெளியீட்டு விழா யாழ் பொது நூலகத்தின் கேட்போர் கூடத்தில் நடைபெற்றது. ஒரு இதழுடன் நின்றிருக்க வேண்டிய 'அணு' டானியல் அன்றனியின் வீடா முயற்சியினால் மேலும் இரண்டு இதழ்கள் வெளிவந்தன. அதன் பின்னர், கால நகர்வில் நாங்களுக்கும் திசைக்கொருவராகச் செல்ல, செம்மலர்கள் இலக்கிய வட்டமும் தன் இலக்கிய வாழ்வை முடித்துக் கொண்டது.

'அணு' ஏற்படுத்திய தாக்கம்தான் ஏறக்குறைய 10 ஆண்டுகளுக்குப் பின்னர் டானியல் அன்றனியை 'சமர்' வெளியிட்ட தூண்டியது. நவீன கலை இலக்கியம் மற்றும் மாக்ஸிஸ அழகியல் தான் வளர்த்துக் கொண்ட ஈடுபாட்டை வெளிப்படுத்தும் தளமாக அமைத்துக் கொண்ட 'சமர்' எட்டு இதழ்கள் வெளிவந்ததை குறிப்பிடத்தக்கது. ஒரு தனிமனிதனைப் பொறுத்த வரையில் எட்டு இதழ்களைக் கொண்டு வந்தமை சாதனைதான். க. கைலாசபதி. சேரன், எம். ஏ. நுஃமான், வ. ஐ. ச. ஜெயபாலன், முருகையன். சாந்தன், கே. எஸ். சிவகுமாரன், கே. சண்முகலிங்கம் ஆகியோரின் எழுத்துக்கள் 'சமரில்' வெளிவந்திருந்தன. சமர் வெளிப்படுத்திய கருத்துக்கள், பார்வைகள் பல இன்று மீள் பரிசீலனைக்கு உட்படக் கூடியன. ஆயினும் இதன் வருகை ஈழத்துச் சஞ்சிகை உலகில் குறிப்பிடத்தக்கது. இதை மீண்டும், கருத்து, பார்வை மாற்றங்களுடன் வெளிக்கொணர வேண்டும் என்பதில் டானியல் அன்றனிக்குக் கடைசி வரையும் விருப்பமிருந்தது. ஆனால் அந்த விருப்பம் நிறைவேறாமல் போய்விட்டது.

டானியல் அன்றனியின் கடைசி நாட்கள் மிகவும் சோகமானவை. இன ஒடுக்குமுறையின் குரூரம் அவரையும் விட்டுவைக்கவில்லை. தொழில் பார்த்த நிறுவனம் குலைந்து போக, நிரந்தர வேலையின்மை, குடும்பப் பாரத்தின் அழுத்தம், இவற்றுக்கிடையே தான் இவரைக் கொடிய நோய் பற்றிக் கொண்டது. ஆரம்ப நிலையில் அந்த நோயின் தன்மை கண்டுபிடிக்கப்பட்டு, உரிய சிகிச்சை அளிக்கப்பட்டிருந்தால் அந்தக் கொடிய நோயிலிருந்தும் அவர் மீண்டிருக்கக் கூடும். நோய் முற்றிய நிலையில், மிகவும் அச்சந்தரும் பயணத்தை மேற்கொண்டு கொழும்பு சென்றும் அவரால் மீள முடியாது போய்விட்டது.

டானியல் அன்றனி ஒரு 'மனிதன்' என்ற விழிப்புடன், வாழ்க்கையை அர்த்தப் படுத்தும் உணர்வுடன், இலக்கியத்தை நேசித்தவர். இலக்கிய உறவினைப் பேணியவர். இலக்கியத்துக்கு அப்பாலும் சமூகசேவை, விளையாட்டுப் போன்ற தொடர்புகளின் ஊடேயும் தான் வாழ்ந்த சமூகத்துடன் உறவு கொண்டவர். அவர் வாழ்வுப் பயணம் நண்பர்களோடு முடிவடைந்து விட்டாலும், அவர் பதித்த சுவடுகள் வேசில் அழிப்பட்டுப் போகாதவை. ●

கடைசியில் இதுதான்

— டொமினிக் ஜீவா

இரண்டொரு கிழமைகளுக்கு முன்னால் நடந்தது இது. வழியில் நண்பர் யோசப் பாலாவைச் சந்தித்த பொழுது கதையோடு கதையாகச் சொன்னார் இந்தச் சங்கதியை. நமது முதுபெரும் எழுத்தாளர் அ. செ. மு. இப்பொழுது கொழும்புத்துறை வயோதிபர் இல்லத்தில்தான் தங்கியிருப்பதாகவும், அதற்கான ஆகவேண்டிய வேலைகளை நண்பர் என். சண்முகலிங்கன் செய்து கொடுத்திருந்ததாகவும், தான் சமீபத்தில் கேள்விப்பட்டதாகவும், முடிந்தால் நாங்கள் ஒருங்கு சேர்ந்து போய் அவரை ஒருக்காப் பார்த்துவிட்டு வரலாம் எனவும் அவர் சொன்னார்.

கைதடி வயோதிபர் விடுதியில்தான் அவர் தங்க வைக்கப்பட்டிருப்பதாக முன்னர் நான் கேள்விப்பட்டிருந்தேன். 'போவோம்; போய்ப் பார்த்துவிட்டு வருவோம்' என நினைத்துக் கொண்டிருந்ததால் காலம் ஓடியதே தவிர, அதை நடைமுறைப்படுத்த என்னால் முடியவில்லை.

கிட்டடிதான். சைக்கிளில் ஒரு நாள் பின்னேரம் போய்விட்டு வந்து விடலாம் என்ற நினைப்பில் சகோதர எழுத்தாளர்களுக்கு இந்த ஆலோசனையைச் சொல்லி வைத்தேன். அவர்களில் அநேகா தாமும் கண்டிப்பாக வருவதாகவும் ஒப்புக் கொண்டனர்.

திட்டம் போட்ட நாளில் எழுத்தாளர் ஒன்றியத்தின் முன்றலில் காத்திருந்தேன். நானும் நண்பர்கள் சிவச்சந்திரன், உதயசூரியன், பாலசுந்தரம், யோசப் பாலா, கிருஷ்ணகுமார் ஆகியோர் ஒன்றிணைந்து திரு. அ. செ. முருகானந்தன் அவர்களை நேரில் பார்க்கக் கொழும்புத்துறை நோக்கிப் புறப்பட்டோம்.

சுவாமியார் வீதியூடாகக் கடற்கரையை நோக்கிப் போகும் எல்லைத் திருப்பத்தில் வலது கைப் பக்கம் உள்ளது அந்த வயோதிபர் இல்லம். நாங்கள் போகும் வேளை கடற்கரைக் காற்றுச் சுகமாக வீசிக் கொண்டிருந்தது. களைத்துப் போன எம்க்குக் கடற்காற்று மேலில் பட ரொம்பச் சுகமாக இருந்தது.

உள்ளே போன எம்மை அருட் சகோதரிமார் இருவர் இன் முகத்துடன் வரவேற்றனர். தம்மை மனுக்குலத்தின் இரட்சணியத்திற்காக ஒப்புக் கொடுத்துள்ள அவர்களை நேரில் பார்க்கும்போது மனசுக்கு ஆறுதலாக இருந்தது. எம்மை இருக்கையில் அமரச் செய்து விட்டு, அ. செ. மு அவர்களுக்குத் தகவல் தரப் புறப்பட்டார் ஒரு சகோதரி. இன்னொருவர் தனித் தனியே எங்களை விசாரித்து விட்டு வேறு வேலையாகப் போய்விட்டார்.

எனக்கு நண்பர் அ. செ. முவைக் கடந்த நாற்பது ஆண்டுகளுக்கு மேலாகத் தெரிவும். சுதந்திரன் காலத்தில் அறிமுகம். 1967 டிசம்பர் மல்விகை இதழின் அட்டைப் படத்தில் இவரது உருவம் பதிப்பிக்கப்பட்டிருந்தது. திரு. வி. என். பி., அ. செ. மு. வைப் பற்றி அந்த இதழில் கட்டுரை எழுதியிருந்தார். 'அட்டைப்

பட ஓவியங்கள்' என்ற பெயரில் அட்டைப்படங்களில் வந்தவர் களின் குறிப்புப் பின்னர் புத்தகமாக வந்த சமயம் அந்த நூலில் இவரது குறிப்பும் இடம் பெற்றுள்ளது.

பின்னர் கலாசாரப் பேரவை என்றொரு அமைப்பு யாழ்ப்பாணக் கச்சேரியில் அமைக்கப்பட்ட பொழுது அதற்கு நான் செயலாளர்களில் ஒருவனாகக் கடமையாற்றினேன். அந்த அமைப்பு இவரது சிறுகதைகளைத் தொகுத்து 'மனித மாடு' என்ற பெயரில் வெளியிட்டு, கோலாகலமாக ஒரு வெளியீட்டு விழாவையும் வைத்து அதன் ஆசிரியரைப் பகிரங்கமாகக் கௌரவித்தது. மனித மாடு என்ற அந்தச் சிறுகதைத் தொகுதி இன்றும் பிரசித்தமானது.

வீரகேசரி, ஈழநாடு பத்திரிகைகளில் கடமையாற்றிய பின் ஓய்வு கொண்ட இவர் அளவெட்டியில் தாயாருடன் வாழ்ந்து வந்தார். தாயார் இறந்த பின்னர் இவர் கனித்துப் போய் விட்டார். திருமணமும் செய்யவில்லை. இடையிடையே சில இலக்கிய நிறுவனங்கள் பொருளாதார உதவி செய்து வந்தன. இன சனத்தினர் இவரைக் காவாந்து பண்ணி வந்தனர்.

ராணுவ ஆக்கிரமிப்புக்கு இவரது பிரதேசம் ஆட்பட்டதைத் தொடர்ந்து இவர் அகதி நிலைக்குத் தள்ளப்பட்டார். இனசனங்களும் பல பகுதிகளாகப் பிரிந்து வாழ்ந்தனர். கொஞ்சக் காலம் வண்ணார் பண்ணையில் ஓட்டுக் குடித்தன வாழ்க்கை. அதுவும் நிலைபெறவில்லை. வசதியின்மையும் அகதி நிலையும் அவரைப் பாடாய்ப் படுத்தியது. சில நண்பர்களின் உதவியுடன் வயோதிபர் இல்லத்தில் இணைந்து விட்டார்.

நாங்கள் வந்திருக்கும் செய்தியைக் கேள்விப்பட்டதும் வெகு பரபரப்புடன் உள்ளேயிருந்து வந்தார் அ. செ. மு. எங்களைக் கண்டதும் ஒரு புன்சிரிப்புடன் கையெடுத்து வணக்கம் செலுத்தினார். நாங்களும் வணங்கினோம்

நான் எதிர்பார்த்ததற்கு மேலாக அவர் உற்சாகமாக இருந்தார். ஆள் மெலிந்திருந்தார். ஆனால் முகத்தில் ஒரு துணிவும் பூரிப்பும் நிலவியது. எங்களை ஒருங்கு சேரப் பார்த்துவிட்டதுனால் ஏற்பட்ட மனச் சந்தோசம் தெரிந்தது.

73 வயது சொன்னார். அபார ரூபக சக்தி. வயதை மீறின அந்த ரூபக சக்தியை நான் எனக்குள் வியந்து கொண்டேன். பழைய மறுமலர்ச்சிக் காலச் சம்பவங்களை எல்லாம் தெளிவாக விவரித்தார். வரதரை விட அதிக ரூபக சக்தி. தனிமை வாட்டுவதாகக் குறிப்பிட்ட அவர், இடையிடையே இப்படி நண்பர்கள் வந்து போனால் மனசுக்குத் தெம்பாக இருக்கும் என்பதையும் குறிப்பிடத் தயங்கவில்லை.

நேரம் வந்தது. விடைபெற்று எழுந்தோம். சற்றுத் தாமதித்து அருட் சகோதரிகளிடமும் விடை பெற்றோம். வெளியே வந்து சைக்கிள்களை ஒவ்வொன்றாக எடுத்தோம். இந்த மண்ணுக்காகவும் மக்களுக்காகவும் மொழிக்காகவும் கடைசிவரை உழைத்த படைப்பாளிகள், கலைஞர்கள் கடைசியில் அனாதை மடங்களில் தான் தஞ்சமடைய வேண்டுமா என்ற கேள்வியே நம் எல்லோர் மனதிலும் நிழலாடியது.

ஊரியான் பாதை

—செங்கை ஆழியான்

இயக்கச்சிக்கரையில் தலையில் கைகளை வைத்தபடி அப்படியே உவர்நிலத்தில் 'பொத்' தெனச் சிவசம்பர் இருந்துவிட்டார். அவரைக் கடலேரியின் மத்தியிலிருந்து ஏற்றிவந்த வள்ளக்காரன், "ஏன்னை அப்பு உனக்கிந்த விசர் வேலை?" என்று ஏசிவிட்டுக் கணக்குக் கொடுக்கும் நிலையத்திற்குச் சென்றான். அவருடன் வள்ளத்தில் வந்தவர்கள் அவரைக் கவனிக்கும் நிலையில் இல்லை. அவ்விடத்தை விட்டு விரைவில் வெளியேறிவிட வேண்டுமென்ற அவசரத்துடனும் பயத்துடனும் பொதிகளைத் தலையிலும் தோளிலும் சுமந்தபடி விரைந்து கொண்டிருந்தார்கள்.

ஊரியான் கரையிலிருந்து பயணிகளையும் பொருட்களையும் ஏற்றிக் கொண்டு வரவேண்டிய வள்ளங்கள் எல்லாம் இயக்கச்சிக் கரைக்கு வந்துவிட்டன. இன்னும் சில பொழுதில் பொழுது விடிந்துவிடும். கிழக்கில் சூரியன் எழுவதற்கு அத்தாட்சியாக கிழக்கு அடிவானம்

மெல்லிதாக வெளுக்கத் தொடங்கியிருந்தது.

இனிக் கிழக்கு வெளுக்கத் தொடங்கினால் ஊரியானுக்கும் இயக்கச்சிக்கும் இடையில் வள்ளங்கள் பயணப்படா. யாழ்ப்பாணத்தில் பகல்வேளைகள் பயணத்துக்குரியவையல்ல. இரண்டாவது சூழ யுத்தத்துடன் ஆனையிறவுப்பாதை தடைப்பட்டதும். ஊரியானுக்கும் இயக்கச்சிக்கும் இடையிலமைந்த கடல்நீரேரி தவிர்க்க முடியாத பாதையாக மாறிவிட்டது. யாழ்ப்பாணத்தின் பல பகுதிகளிலிருந்து வரும் பயணிகள் இயக்கச்சித் தோட்டங்கள், பற்றைகளுக்கிடையில் தம்மை மறைத்தபடி இருள் பரவுவதற்காகக் காத்திருப்பார்கள். அதே போலக் கொழும்பிலிருந்தும் வன்னிப் பகுதிகளிலிருந்தும் யாழ்ப்பாணத்திற்கு வருபவர்கள் ஊரியான் பற்றைக் காடுகளில் காத்திருப்பார்கள்

சூரியன் மேற்கில் சரிந்து இருள் பரவத் தொடங்கியதும் இருவிடங்களையும் இணைத்து வள்ளங்கள் தள்ளப்படும். ஆனை

யிறவுப் பாலத்திலிருந்து கிழக்
காகச் சுண்டிக்குளம் வரை குடா
நாட்டையும் பெருநிலத்தையும்
பிரித்தபடி கடல்நீரேரி பரந்து
கிடக்கின்றது. மழைகாலத்தில்
நீர் பரவிக் கிடக்கும். சிலவிடங்
களில் முழங்கால் அளவிற்கும்
சிலவிடங்களில் இடுப்பளவிற்கும்
அரிதாகக் கழுத்தளவிற்கும் நீர்
காணப்படும். அவற்றிற்கிடையில்
சதுப்புநிலத் தாவரங்களோடும்
ஈச்சம் பற்றைகளோடும் முட்
செடிகளோடும் மேட்டுப்பாங்
கான பகுதிகள் நீருக்குமேல்
தலையை நிமிர்த்திக் குட்டிக்
குட்டித் தீவுகளாகக் காட்சி
தரும்.

அந்தக் குட்டித் தீவுகளை
ஏக்கத்துடன் சிவசம்பர் பார்த்த
படி தரையில் அமர்ந்திருந்தார்.
கடல் நீரில் நனைந்த வேட்டி,
சால்வை. அதிகாலைக் குளிர்
உடல் மெதுவாக வெடவெடுத்
தது. மடியிலிருந்த புகையிலை
யும் தீப்பெட்டியும் நனைந்து
விட்டன. சுருட்டுப் புகைத்தால்
குளிர் குக்கு இதமாகவிருக்கும்.
அவர் கொண்டுவந்த துணிப்பை
யும் அதிலிருந்து சொற்ப பண
மும் ஹெலியிலிருந்து பயணிக
ளையும் வள்ளங்களையும் நோக்
கிச் சுட்டுத்தள்ளிய பிப்ரிகவிவர்
குண்டுகளின் சத்தத்தில் அலம
லக்க நீரில் விழுந்ததால் கட
லோடு சென்றுவிட்டன.

இப்பொழுது நினைத்தா
லும் உடல் பதறுகிறது அந்தக்
கணத்தில் அவர் தன்கதைட்டிந்து
விட்டதாகவே எண்ணினார்.
நிலவு வானத்தில் எதவித முகில்
மறைப்பின்றி ஒளியைப் பால்
போல கடல்நீரேரியில் பாய்ச்சிக்
கொண்டிருந்தது. நள்ளிரவைத்
தாண்டிய அவ்வேளையில் தென்
திசைப் பக்கத்திலிருந்து காலன்
போல ஹெலியொன்று வானத்
தில் இரைந்தபடி வரும் என்று
எவரும் எண்ணவில்லை.

ஊரியானிலிருந்து வள்ளங்
கள், பயணிகளை ஏற்றிக்
கொண்டு ஒன்றன்பின்னொன்
றாக வந்து கொண்டிருந்தன.
வற்றுத்தண்ணியில் அவ்வள்ளங்
களை இவ்விரு ஓட்டிகள் நீரில்
நடந்தபடி தள்ளிக்கொண்டு வந்
தனர். சேற்றுக்குள் கால்கள்
புதையப் புதைய குளிரில் வந்
ளங்களை மூன்று மணிநேரம்
கரையை அடையும்வரை தந்
ளிச் செல்வதென்பது எவ்வளவு
கடினமான செயல்.

வள்ளம் நகராது தரைத்
டும்போது, "எல்லாரும் இறங்
கித் தள்ளுங்கோ" என ஓட்டி
குரல் கொடுப்பான். சிலர் இறங்
கித் தள்ளுவார்கள். மற்றவர்
கள் எதையும் கவனியாததுபோல
வானத்தையும் குட்டித் தீவுகளின்
பற்றைகளையும் பார்த்தபடி
இருப்பார்கள்.

"எல்லாரும் இறங்கித் தந்
ளுங்கோ... நாங்கள் தள்ள அவ
யள் இருந்துகொண்டு....."

"எனக்குச் சுகமில்லைத்
தம்பி....."

"எனக்குக் காலில எக்சிமா'
ராசா. தண்ணியில நிக்க முடி
யாது"

"எனக்கு பிரசர் பிள்ளை
யள் தள்ளினால் மூச்சுவாங்
கும்"

சிலர் கூறுகின்ற காரணிகள்
சரியானவை. பலர் கூறுகின்ற
காரணங்கள் சாட்டுக்கள்.

எப்படியோ வள்ளங்கள்
நகர்ந்து கரையை அடைந்துவிடு
கின்றன.

சிவசம்பர் குழங்கால்களைக்
கட்டிக்கொண்டார்.

"அப்பு, உனக்கேணனை
இந்த விசர் வேலை?" வள்ளக்
காரன் அவரைத் தரையில்

இறக்கிவிட்டு ஏசிச்சென்ற வார்த்தைகள் இப்பொழுதும் நெஞ்சைக் குடைந்தன.

அவர் செய்தது விசர் வேலைதான்.

வக்கலன் சிவலையையும் இடக்கன் முகக்கறுப்பனையும் இராமநாதபுரத்திலிருந்து இந்தக்காலச் சூழ்நிலையில் ஏழாலைக்குக் கொண்டு வர அவர் நினைத்திருக்கக் கூடாது. அவருடைய மகள் ஏழாலையில் திருமணம் முடித்திருந்தாள். மருமகன் அற்புதமான கமக்காரன். அவன் சலியாணம் முடிந்த கையோடு இராமநாதபுரத்துக்கு வந்தபோது உழவிற்கும் வண்டியிழுக்கவும் அவர் பழக்கிக் கொண்டிருந்த வலக்கன் சிவலையிலும் இடக்கன் முகக்கறுப்பனிலும் விருப்புக் காட்டிவிட்டான்.

“தம்பி. இந்த இரண்டு எருதுகளும் உங்களுக்குத்தான்” என்று வாக்குக் கொடுத்துவிட்டார்.

“இப்பொழுது அந்த எருதுகள் இங்கிருந்தால் உழவுக்கும் வண்டிக்கும் பெருத்த உதவியாக இருக்கும்” என மகள் கடிதம் போட்டிருந்தாள்.

“இதிலை என்ன கஷ்டம் சிவசம்பு. நடத்திக் கூட்டிக் கொண்டு போறதுதானே? எத்தனைபேர் பட்டி மாடுகளையே அங்கால நடத்திக்கொண்டு போகினம். இந்த மாடுகளைச் சோக்கா அங்கால கொண்டு போகலாம். இடையிடையே தீவு நிலங்களிலிருக்கும். ஏறி இளைப்பாறிச் செல்லலாம்...” என்று கந்தையா வழிகாட்டி விட்ட பிறகு சிவசம்பரால் இருக்க முடியவில்லை.

“வழிமாறி ஆமிக்காம்ப்பக்கம் போயிட்டா.....?”

“ஊரியானிலிருந்தும் கொம்படியிலிருந்தும் தொடர்ந்து வள்ளங்கள் போய் வந்து கொண்டிருக்கும்... வழிமாறாமல் செல்லலாம். இப்ப நிலவுகாலம் கண்டியோ? பயப்படாமல் போகலாம். பெரிய தண்ணியே... முழங்காலவதுதான். மாடுகளை முன்னால் நடக்கவிட்டியெண்டால் அவைவழிகாட்டிப்போகும். நீ பின்னால் கயிறுகளைப் பிடித்தபடி நடக்க வேண்டியதுதான். சில சிலவிடங்களில் கொஞ்சம் சேறுதான்” கடலேரி ஊடாக மாடுகளைக் கடத்திச் சென்றவர் போல கந்தையா விளக்கம் தந்தார்.

அதை நம்பி வலக்கன் சிவலையையும் இடக்கன் முகக்கறுப்பனையும் அழைத்துக் கொண்டு, அதிகாையில் புறப்பட்டு வயல்கள், சதுப்புக்கள், கண்டல்கள், சிற்றாறுகள், பற்றைகள், பாம்புகள் என்பனவற்றைக் கடந்து ஊரியான் கரையை மாலை வந்து சேர்ந்தார்.

எவ்வளவு கடினமானபாதை? சற்று மழை பெய்திருந்ததால் ஊரியான் கரைக்கு வரும் சதுப்புப் பாதை இளகிக்கிடந்தது. நாய்க்களி நீர்ப்பட்டதும் சேறாகி, அவலங்களோடு அவ்வழியாகப் பயணப்பட்டவர்களைப் புரட்டி எடுத்தது. சறுக்கி விழுந்தவர்கள், விழுகின்ற நிலையில் அபிநயம் பிடித்தவர்கள், நடக்கமுடியாமல் தண்டாடிக்கதறியவர்கள் எவர் எவரையோ வெல்லாம் திட்டியவர்கள், வேண்டாத தெய்வங்களையெல்லாம் வேண்டி அழைத்தவர்கள்..... அப்பாதையில் கஷ்டங்களை அனுபவித்தவர்களுக்குத்தான் அது தெரியும்.

அவரும் எருதுகளும் ஒருவழியாக ஊரியான் கரையை அடைந்தபோது மேற்கில் சூரியன் சரிந்து

கொண்டிருந்தான். ஆணையிறவுக் காம்ப்பில் மின்ஒளி தெரிந்தது.

அவருக்குத் தெரிந்தவர்களைவிடத் தெரியாதவர்கள் தான் சைக்கிள் வியாபாரிகளாகவும், பயணிகளாகவும் அக்கரையில் கூடுதலாகக் குழுமி நின்றார்கள். எல்லாருடைய முகங்களிலும் கவலை, பயம்...

“என்ன அம்மான், மாடுகளோடே... அங்கால கொண்டு போகப் போறியளே?” என்ற குரல் கேட்டுத் திரும்பிப் பார்த்த போது வல்லிபுரம் நின்றிருந்தான்.

“ஓமோம்... ஏழாலைக்குக் கொண்டு போறன்..”

“சோக்கான எருதுகள் அம்மான், கள்ளன்ர கையில் கொடுத்தாலும் இருபதினாயிரம் தோறும்”

அவன் வார்த்தைகள் அவருக்குப் பிடிக்கவில்லை. அவர் பக்குவமாக வளர்த்துப் பழக்கிய எருதுகள். கழுத்துகளில் சதங்கைகள் குலங்க நின்றிருந்தன. அவர் அவற்றின் முதுகுகளில் தடவிக் கொடுத்தபோது அவை பாசத்துடன் தலையை ஆட்டிக் கொண்டன.

“அம்மான், நீங்கள் இறங்குங்கோ. அப்படியே நேரே போங்கோ. வள்ளக்கள் போற பக்கத்தில் நடவுங்கோ. தண்ணி அவ்வளவில்லை. கொஞ்சம் சேறு.....”

அவர் தன் மாடுகளைக் கடலில் இறக்கினார். முதலில் இறங்க முரண்டு பிடித்த சிவலையும், முகக்கறுப்பனும் அவர் அதட்டியதும் இறங்கி நடக்கத் தொடங்கின. அவர் கயிறுகளைக்

கரத்தில் பற்றியபடி நடக்கத் தொடங்கினார். எருதுகளின் வேகத்திற்கு ஈடுகொடுத்து நடப்பது சற்றுச் சிரமமாகவிருந்தது. அடிக்கடி கயிறுகளை இழுத்து அவற்றின் வேகத்தைக் கட்டுப்படுத்திக் கொண்டார். குறுக்கிட்ட தீவில் எருதுகள் ஏறிச் சற்று நின்றன. அவருக்கும் சற்று ஓய்வு தேவைப்பட்டது. களப்புச் சேற்றில் நடப்பது கடினமானது தான்.

வள்ளங்கள் பயணிகளைத் தள்ளிக் கொண்டு புறப்பட்டுவிட்டன. அவர் நின்றிருந்த குட்டித் தீவுக்குச் சற்றுத்தூரத்தில் அவை சென்றன.

ஒரு கூட்டம் செங்கால் நாரைகள் நீரிலிருந்து மேலே எழுந்தன. குறைந்தது இருநூறாவது இருக்கும். சற்று நேரம் அவற்றைப் பார்த்துக் கொண்டிருந்தார். தெற்கே திரும்பிய போது ஆணையிறவு இராணுவ முகாம் தெரிந்தது. உற்றுப் பார்த்தால் தட்டுவன்கொட்டி வீதியில் ‘றக்’ ஒன்று செல்வது தெரிந்தது. மாடுகளை அழைத்துக்கொண்டு தலைக்கடந்து நீரில் இறங்கி நடக்கத் தொடங்கினார். வழியில் குறுக்கிட்ட நான்கைந்து தீவுகளைக் கடந்து அரைவழியில் பயணப்பட்டுக் கொண்டிருந்த போது தான் வானத்தில் திடீரென ஹெலி ஒன்று எழுந்தது.

“காம்பில் இறங்கப்போறானாக்கும்...” என அவர் எண்ண மிட்டார். ஆனால் ஹெலி காம் பைக் கடந்து வள்ளங்கள் வந்து கொண்டிருந்த கடலேரிப் பக்கமாக விரைந்து வந்தபோது அவர் பதட்டத்துடன் சுற்று முற்றும் பார்த்தார். வள்ளங்கள் நாற்பது ஐம்பது நிரையாக

வந்து கொண்டிருந்தன. ஐம்பது அறுபது மண்ணெண்ணெய் றங்கள் ஒன்றாகக் கயிற்றிற் பிணைத்து மிதக்கவிட்டு ஐந்தாறு மனிதர்கள் இழுத்துக் கொண்டிருந்தார்கள். அவை சில விடங்களில் தரைதட்டியபோது அவற்றை மிகக் கஷ்டப்பட்டு இழுத்துச் சென்று கொண்டிருந்தார்கள். சீவியம் எவ்வளவு கஷ்டமாகி விட்டது.

ஹெலி திடரெனச் சுட்டபடி வந்தது. மாலைக் கருக்கலின் அமைதியைக் குலைத்தபடி பிப்ரிகலிவர் குண்டுகள் நீரில் தெறித்தன. கடல்நீரில் மிதந்து கொண்டிருந்த கடற்பறவைகள் வெருட்சியுடன் படபடவென விண்ணில் கிளம்பின. வள்ளங்களில் வந்தவர்களிடையே அவல ஓலங்கள். வள்ளங்களைவிட்டு நீரில் குதித்தனர். கூச்சலிட்டனர்.

ஹெலிக்கொப்டர் அவர்களை வட்டமிட்டது.

ஹெலிகட்ட சத்தத்தில் சிவசம்பரின் கைக்கயிறுகள் தளர்ந்தன. குண்டுச் சத்தத்தில் மாடுகள் இரண்டும் இழுத்துக் கொண்டு எதிர்ப்பட்ட தீவில் கரையேறிப் புருந்துகொண்டதை அவர் கவனிக்கவில்லை.

அவரைக் கடந்து தலைக்கு மேலாகக் ஹெலி விரைந்தது. அவர் அப்படியே நீரினுள்ள்தன்னை மறைத்துக் கொண்டார். ஐந்து நிமிடங்கள் கடலேரி அல்லோல கல்லோலப்பட்டது. காயமடைந்தவர்கள்... தலைக்குள் குண்டுபாய்ந்து சரிந்தவர்கள்... அப்பாவி மக்களின் குருதி ஊரியான் கடலேரியில் கலந்தது.

சடலங்களையும் காயப்பட்டவர்களையும் தூக்கி வள்ளங்களில் போட்டனர். நெஞ்சைப் பிழியும் அவலம். ஒரு கணத்தில் பலரின் களவுகள் சிதைந்து போயின.

“தம்பிமார் என்னையும் கூட்டிப்போங்கோ.....” என்று சிவசம்பர் எழுந்து நின்று சத்தமிட்டார்.

கரையில் சிவசம்பர் அமர்ந்திருக்கிறார். வள்ளமோட்டியின் வார்த்தைகள் காதுகளைக் குடைகின்றன.

“ஏன்னை அப்பு உனக்கிந்த விசர் வேலை?”

வள்ளத்தில் வந்திருந்தால் ஹெலியின் சூட்டிலிருந்து தப்பியிருக்க முடியுமோ? வயதுசென்ற காலத்தில் ஏன் இப்படிக்கஷ்டமான காரியத்தில் இறங்கினீர்கள் என்ற அர்த்தத்தில் சொல்லியிருப்பான். மாடுகளை கடலேரி யூடாக நடத்தி வந்ததைக் கண்டிருப்பான்.

சிவலைக்கும் முகக்கறுப்பனுக்கும் என்ன நடந்திருக்கும்? அவை ஏதாவது தீவில் ஏறியிருப்பினம். எவ்வளவு கவனமாக அவற்றை வளர்த்தன். அவற்றை உழவுக்கும் வண்டி இழுக்கவும் பழக்குவதில் அவருக்கு அவ்வளவு கஷ்டம் இருக்கவில்லை. வெகு புத்திசாலிகளான எருதுகள், துவரம்கம்பின் தண்டிப்பின்றியே அவை அவர் விருப்பப்படி பழகி விட்டன.

எத்தனை பேருக்குச் சிவலையிலும் முகக்கறுப்பனிலும் கண்?

வாயில் நுரை தள்ளது இராம நாதபுரத்திலிருந்து கிளிநொச்சி வரை நிறைந்த பாரத்துடன் களைப்பின்றி இழுத்து வருவன.

அவருடைய மருமகன் எவ்வளவு ஆசைப்பட்டுக்கேட்டான்.

பாவிகள், வராமலிருந்திருந்தால் அவர் இப்பொழுது இயக்கச்சிச்சந்தியைக் கடந்திருப்பார்.

“அப்பு, வீட்டை போகவில்லையே?” என்று திரும்பி வந்த வள்ளமோடி கேட்கிறான்.

“என்ற எருதுகள் தம்பி...” என்று கடலேரியை அவர் சுட்டிக் காட்டினார்.

“அதுகள் அங்கினேக்க நிற்கும், இனி இரவுக்குத்தான் பாக்க முடியும்”

அவர் எதுவுமே பேசவில்லை. அவற்றை எப்படி விட்டுவிட்டுச் செல்வது?

இயக்கச்சிக் கரையில் எவரையும் காணோம். எல்லோரும் சென்றுவிட்டார்கள். கரையில் இழுத்துக்கட்டிய வள்ளங்கள் மட்டுந்தான் நின்றிருந்தன. இனி இன்று இரவுதான் மீண்டும் இந்தகரை கலகலப்பாகும்.

அவர் ஒரு முடிவுக்கு வந்தவராக எழுந்தார். தான் வந்த பாதையை மனதில் பதித்தவராக நீரில் இறங்கி எதிர்ப்பட்ட தீவை நோக்கி நடக்கத் தொடங்கினார். சூரியன் கிழக்குவானில் ஏறிக் கொண்டிருந்தான். கழைக்கடாக்களும் வெண்கொக்குகளும் கடலேரியில் திரள் திரளாக விழுந்தன. நீரிலுள் முக்கி முழ்கி வாய்களில் மீன்களை அதக்கிக் கொண்டன.

நான்கு ஐந்து தீவுகளில் ஏறிப்பார்த்தார். உடல்களைப்பு, வெறும் வயிறு. எருதுகளைக் காணவில்லை. சூரியன் உச்சியில் ஏறியிருந்த வேளையில் சிவலை தூரத்தில் ஒரு சூட்டித்தீவின் கரையில் நிற்பதைக் கண்டார்.

“அப்பாடா” சிவசம்பரின் இதயத்தில் நிம்மதி குளிர்ச்சியாகப் பரவியது. விரைந்து சென்றார். தீவை நெருங்கியபோது முகக்கறுப்பன் நிலத்தில் சரிந்து கிடப்பதும் அதன் அருகில் விழிகளில் நீர்கோர்க்கச் சிவலை நின்றிருப்பதும் தெரிந்தது.

“ஐயோ...” என்று சிவசம்பர் அறினார்.

முகக்கறுப்பனின் உடலில் பிப்ரிகலிவர் குண்டொன்று பாய்ந்திருந்தது. அவரைக் கண்டதும் சிவலை தலையை ஆட்டி எதையே கூற முயன்றது.

தீவின் கரையில் ஏறிக் தலையில் கைகளால் அடித்துக் கொண்டார் சிவசம்பர்.

சென்றியில் நின்றிருந்த பண்டாராவுக்குத் திடீரென விழிப்பு வந்தது. காவலுக்கு நின்றபடி தூங்கிவிட்டான். கடலேரியை உற்று பார்த்தான். சினைப்பரின் தொலைகாட்டியூடாகக் கடலேரியை அளவிட்டபோது, எதிர்த்தீவின் கரையில் நின்றிருந்த ஒரு புலியின் தலை தெரிந்தது. அது ஒரு எருதின் அருகில் நின்றிருப்பதும் தெரிந்தது.

“கொட்டியா” என்றபடி சினைப்பரின் விசையை இழுத்தான்.

ஈழத்தின்
நவீன தமிழ்ப் படைப்பிலக்கிய வரலாற்றில்

கே. டானியல்

ஒரு தீர்மானம் நோக்கு

நா. சுப்பிரமணியன்

யாழ்ப்பாணப் பல்கலைக்கழகத் தமிழ்மன்றம் 23-3-94 அன்று
நிகழ்த்திய எழுத்தாளர் கே. டானியல் நினைவு அரங்கில்
நிகழ்த்தப்பட்ட உரை.

தோற்றுவாய்

புனைகதை இலக்கியத்தின் இன்றியமையாத பண்பு அதன் சமூக மெய்மையாகும். இதுவே புனைகதையின் 'கற்பநிலை' என்றும் பேசப்படுகின்றது. ஈழத்தின் தமிழ்ப் புனைகதை வரலாற்றில் சமூக மெய்மையை அதன் 'இரத்தமும் கதையும்' புலப்படும் வண்ணம் வெளிப்படுத்திய படைப்பாளிகளுள் முதன்மைக் கணிப்புக்குரிய ஒருவராகச் சொல்லப்படுபவர் காலஞ்சென்ற கே. டானியல் அவர்கள். ஈழத்துத் தமிழர் சமூகத்தின் - குறிப்பாக யாழ்ப்பாணப் பிரதேச சமூகத்தின் - உள்ளார்ந்த முரண்பாடுகளை இயற்பண்புடன் இலக்கிய உலகில் அழுத்தமாகப் பதிவு செய்தவர் என்ற வகையில் தனிக்கவனத்திற்குரிய படைப்பாளியாக இவர் திகழ்கின்றார். உரிமைகள் மறுக்கப்பட்ட அடிநிலை மக்களின் உணர்வோட்டங்களின் ஊடாக யாழ்ப்பாணப் பிரதேச சமூக வரலாற்றை இனங்காட்டும் நோக்கில் எழுதுகோல் ஏந்தியவர் இவர். இதில் இவர் புலப்படுத்தி நின்ற தீவிர நிலை இவரை ஒரு 'ஆவேச மனிதாயதவாதி' என்ற கணிப்புக்கு உட்படுத்தியது. (கார்த்திகேச சிவத்தம்பி, மல்லிகை, 1983 டிசம்பர், பக். 5-7). இவ்வாறு வீரார்ந்த நிலையில் படைப்பிலக்கியப் பணிபுரிந்த இவர் ஈழத்தின் நவீன தமிழ்ப் படைப்பிலக்கிய வரலாற்றில் பதித்துள்ள 'தடம்' படைப்பிலக்கியவாதிகள் வரிசையில் இவருக்கு வழங்கக்கூடிய 'இடம்' என்பது தொடர்பான சில சிந்தனைகள் இவ்வுரையிலே முன்வைக்கப்படுகின்றன.

ஈழத்தின் நவீன தமிழ்ப்படைப்பிலக்கிய வரலாறும் கே. டானியலின் இலக்கியப் பிரவேசமும்.

நவீன தமிழ்ப்படைப்பிலக்கியம் ஈழத்தில் கருக்கொள்ளத் தொடங்கி நூற்றாண்டுகள் கடந்துவிட்டன. 1885 ஆம் ஆண்டில் சித்திலெப்பை மரைக்காரின் படைப்பாக வெளிவந்த "அசல்பேயுடைய கதை" யுடன் ஈழத்தின் தமிழ் நாவல் வரலாறு தோற்றம் கொள்கின்றதென்பது மரபாகிவிட்டது. எனினும் 1905 ஆம் ஆண்டில் வெளிவந்த சி. வை. சின்னப்பிள்ளையின் "வீரசிங்களக் கதை" அல்லது "சன்மார்க்க ஜெயம்" என்ற வீரசாகச் சம்பவக் கதைக் கதையுடனேயே ஈழத்து மண்ணைக் களமாகக் கொண்ட நாவல் இலக்கிய வரலாறு தொடங்குகின்றது. 1914 ஆம் ஆண்டில் வெளிவந்த மங்களநாயகம் தம்பையாவின் "நொறுங்குண்ட இருதயம்" நாவலுடனேயே ஈழத்து மண்ணின் சமுதாயப் பிரச்சினைகளைக் கதைப் பொருளாகக் கொள்ளும் நாவலிலக்கிய வரலாறு தோற்றம் கொள்கிறது. ஏறத்தாழ இதே காலப்பகுதியை அடுத்து நாடகம், கவிதை ஆகிய துறைகளிலும் நவீனத்துவ சாயல்கள் படியத் தொடங்குகின்றன. 1930—40 காலகட்டத்தில் சிறுகதைத்துறையில் முதல் முயற்சிகள் மேற்கொள்ளப்பட்டன.

ஏறத்தாழ 1930 வரையிலான ஈழத்தின் நவீன தமிழ்ப்படைப்பிலக்கியப் பேச்சு சமய உணர்வுப்படைவிலான சமூக சீர்திருத்த நோக்கினால் வழிநடத்தப்பட்டது. 1930—50 காலப்பகுதியில் சமூக—தேசிய உணர்வோட்டம் முதன்மை பெறத் தொடங்கியது; மண்வாசனை சமகாலஇலக்கியம் படைக்கவேண்டும் என்ற ஆர்வம் தலைதூக்கியது. சமகாலத் தமிழகத்தில் "மணிக் கொடி", "கிராம ஊழியன்" முதலிய இடழ்களைச் சார்ந்து உருவான படைப்பிலக்கியப் புத்தெழுச்சி ஈழத்து எழுத்தாளர்களின் எழுத்தாற்றலில் புதிய வேகத்தைப் பாய்ச்சியது. சமூகப் பிரச்சினைகளைக் கூர்ந்து நோக்கி அவற்றை விமர்சிக்கும் வகையில் இலக்கியங்கள் படைக்கப்பட வேண்டும் என்ற நோக்கும் படைப்பிலக்கியத்திற்கான நட, உத்தி முதலியன தொடர்பான எண்ணங்களும் இக்கால ஈழத்துப்படைப்பாளிகளிடம் படியத் தொடங்கின. அனைத்துலக மட்டத்தில் சமுதாய மாற்றம் சிந்தனையாகப் பரவி வந்த பொதுவுடைமைத் தத்துவம் 1940 களின் நடுப்பகுதியிலிருந்து ஈழத்துப் படைப்பாளிகளின் உணர்வோட்டத்தில் செல்வாக்குச் செலுத்தத் தொடங்கியது. இலக்கியத்தின் சமூகப் பணிபற்றிய சிந்தனையாக இது முகிழ்ந்தது. இதன் முதிர்ந்த நிலையாக "முற்போக்கு இலக்கியம்" என்ற கருத்துநிலை உருவாகி இயக்கநிலை பெற்றது. 1950—70 காலப்பகுதியில் ஈழத்துத் தமிழ்ப்படைப்பிலக்கியத்தின் முக்கிய வழிநடத்து சக்தியாக இம் முற்போக்கு இலக்கிய இயக்கம் முதன்மை எய்தியது.

இம் முற்போக்குச் சிந்தனை ஈழத்துத் தமிழர் சமூகத்திற் பல நிலையிலும் உரிமைகள் மறுக்கப்பட்டிருந்த மக்களின் விடிவுக்காக எழுதுகோல் ஏந்துவதைத் தனது முதல் நோக்கமாகக் கொண்டது. இவ்வகையில் வர்க்க முரண்பாடு, சாதி ஏற்றத்தாழ்வு என்பன சார்ந்த பிரச்சினைகள் தனிக்கவனத்தைப் பெறத் தொடங்கின. அடுத்து ஈழத்துக்கேயுரிய தேசிய இலக்கியம்—தமிழ் இலக்கியம் என்ற பொதுப்பரப்பில் ஈழத்தின் தனித்தன்மையைக் காட்டி நிற

கும் இலக்கியம் என்ற கருத்தோட்டம் கவனத்தைப் பெற்றது. இந்தத் தேசிய உணர்வானது வர்க்க உணர்வோட்டத்தின் அடிப்படையில் தென்னிலங்கை இடதுசாரி அரசியற் போக்குகள் மீது கொண்ட நம்பிக்கை காரணமாக 'தேசிய ஒருமைப்பாடு' என்ற குரலையும் வெளிப்படுத்தி நின்றது. இவ்வாறான முற்போக்கு இலக்கிய இயக்கம் முனைப்புறத் தொடங்கிய காலப்பகுதியில் அதன் முதற்கட்டச் செயல் வீரர்களில் ஒருவராக இலக்கியப் பிரவேசம் செய்தவர்களில் ஒருவர் கே. டானியல்.

யாழ்ப்பாணம் ஆணைக்கோட்டைக் கிராமத்தில் 1927 ஆம் ஆண்டு பிறந்த கே. டானியல் அவர்கள். 1950 க்கு முன்பின்னாக இலக்கிய உலகில் அடியெடுத்து வைத்தவர். தனது படைப்பாளுமையை வெளிப்படுத்தப் புனைகதைத் துறையை ஊடகமாகக் கொள்ளத் தொடங்கிய அவர் தாம் 23-3-1986 இல் இயற்கை எய்தும்வரை 35 ஆண்டுக்கு மேலாக அத்துறையில் தொடர்ந்து செயற்பட்டார். இவரது படைப்பிலக்கிய ஆக்கங்கள் என்ற வகையில் நூல்வடிவில் வெளிவந்தனவாக எமக்கு இன்றுவரை கிடைப்பவை வருமாறு:

சிறுகதைத் தொகுதிகள்

1. டானியல் கதைகள் — 1962
2. உலகங்கள் வெல்லப்படுகின்றன — 1975

குறுநாவல்கள்

1. பூமரங்கள் — 1984
2. கே. டானியலின் குறுநாவல்கள் — 1989
(முருங்கையிலைக் கஞ்சி, மையக்குறி, இருலின் கதிகள் ஆகிய 3 ஆக்கங்கள் இதில் உல)

நாவல்கள்

1. பஞ்சமர் (முதற்பாகம் — 1972
2. போராளிகள் காத்திருக்கின்றனர் — 1975
3. பஞ்சமர் (1 ஆம், 2 ஆம் பாகங்கள்) — 1982
4. கோவிந்தன் — 1982
5. அடிமைகள் — 1984
6. கானல் — 1986
7. தண்ணீர் — 1989
8. பஞ்சகோணங்கள் — 1997.

இவற்றுள் 'கானல்', 'பஞ்சகோணங்கள்' என்பன 1984 இல் எழுதி முடிக்கப்பட்டவை. 'தண்ணீர்' 1986 இல் எழுதி நிறைவு செய்யப்பட்டது. இம் மூன்றும் மேலே சுட்டப்பட்ட குறுநாவல் தொகுதியும் டானியல் அவர்கள் இயற்கை எய்திய பின்னர் அவரது இலக்கிய அன்பர்களால் நூல்வடிவம் பெற்றவை. 'சா நிழல்' என்ற தலைப்பிலான குறுநாவலொன்று தமிழகத்தில் நூலுருப்

பெறும் நிலையில் உள்ளதாக தகவல் ஒன்று உளது. இவர் "நெடுந்தாரம்" என்ற தலைப்பில் ஒரு நாவல் படைத்துள்ளார் என்ற குறிப்பு டானியல் கதைகள் நூலின் பின் அட்டைக் குறிப்பில் உளது. "கானல்" நாவலில் தரப்பட்டுள்ள இவரது ஆக்கங்கள் பற்றிய தகவலிலும் "நெடுந்தாரம்" சுட்டப்பட்டுள்ளது. இதுபற்றிய வேறு தகவல்கள் கிடைத்தில.

மேற்கூடிய ஆக்கங்கள் பலவற்றிலும் டானியல் அவர்கள் புலப்படுத்தி நிற்கும் உணர்வோட்டம், அடிநிலை மக்களின் — பல் வேறு அடக்குமுறைக் கொடுமைகளாலும் — அழுக்கப்பட்ட மக்களின் — பெருமூச்சு ஆகும். சமூகக் கொடுமைகளால் காலங்காலமாக அடிப்படை உரிமைகள் மறுக்கப்பட்டு ஒடுக்கப்பட்ட மக்கட் பிரிவினர் பலரின் ஆசாபாசங்கள், ஏக்கங்கள், மனிதநேய மாண்புகள், அவர்கள் மத்தியில் உருவாகிவரும் உலகநோக்கு முதலிய வற்றை இலக்கிய வெளிச்சத்திற்கு இட்டு வருதல் அவரது முக்கிய குறிக்கோளாக இருந்து வந்துள்ளது என்பது அவரது ஆக்கங்கள் பலவற்றில் தொனிப் பொருண்மையாற் புலப்படும்.

"மக்களிடம் படிப்பது, அதை மக்களுக்கே திருப்பிக் கொடுப்பது" என்ற கொள்கையை முன்னிறுத்தி எழுதி வருபவன் நான். "தனிமனித சுதந்திரத்தை அழித்தொழித்து, எல்லாம் எல்லோருக்குமான சுதந்திரத்தைப் பெறுகல்" என்ற முனைப்புடன் நான் பார்ப்பவைகளை, அனுபவிப்பவைகளை எனது அடிப்படைக் கொள்கைக்கிணங்க எழுதி வருகின்றேன்..... ..இந்த மக்கள் (பஞ்சமர்) எல்லோரும் வர்க்க அடிப்படையில் ஒன்றுபட்டு நிற்கும் நின்று நில ஆதிக்காரர்களால் சுமத்திவைக்கப்பட்டிருக்கும் நுகத்தடியை உடைத்தெறிய வேண்டுமென்ற எனது வேட்கை...

...இந்த உலகில் கடைசி மனிதனும் சுதந்திரம் பெறும்வரை ஓய்வதில்லை என்ற திடசங்கற்பத்துடன் நிரந்தர சமாதானத்துக்காகப் போராடி வருவோர்களுக்கும் இந்நூல் சிறு ஆயுதமாக அமையுமேயானால் அதுவே எனக்குப் பெரு மகிழ்ச்சி அளிப்பதாகும்"

"பஞ்சமர்" நாவலில் "உள்ளே நுழைவதற்கு முன்..." என்ற தலைப்பில் அமைந்த குறிப்பில் இடம்பெற்றுள்ள மேற்படி கூற்றுக்கள் அந்நாவலுக்கு மட்டுமன்றி அவரது ஆக்கங்கள் பலவற்றுக்குமான கொள்கைப் பிரகடனமாகக் கொள்ளத்தக்கன. மக்கட்சார்பு, பொதுமைவேட்கை. அடக்குமுறைக்கெதிரான எழுச்சி ஆகியவற்றை வெளிப்படுத்தும் ஒரு கருவியாகத் தனது எழுத்தை அவர் கருதினார் என்பதை மேற்படி கூற்றுக்கள் உணர்த்தி அமைகின்றன. இவ்வகையில் 190களில் முனைப்புறத் தொடங்கிய முற்போக்குச் சிந்தனை சார்ந்த முக்கிய படைப்பாளிகளுள் ஒருவராக இவர் திகழ்ந்துள்ளமை தெளிவாகின்றது.

டானியல் அவர்கள் சிறுகதை, குறுநாவல், நாவல் எனப் பல்வகைப் படைப்பிலும் ஈடுபட்டு வந்துள்ள பொழுதும் அவரது ஆளுமையை இலக்கிய உலகில் தெளிவாக இனங்காட்டும் வகையில் அமைந்தவை நாவல்களேயாகும். இவற்றுள் போராளிகள் காத்திருக்கின்றனர் என்பது தவிர்ந்த ஏனைய ஆறு படைப்புக்க

ஸ்ரீமே டானியல் அவர்களின் இலக்கிய பீடத்தை நிர்ணயிக்கும் வெளிப்பாடுகளாகும். 'பஞ்சமர் வரிசை நாவல்கள்' என இவை வழங்கப்படுவன. (பஞ்சகோணங்கள் — மதிப்புரை, பதிப்புரை, முன்னுரை) யாழ்ப்பாணப் பிரதேசத் தமிழ் மக்களின் சமூகப் பிரச்சினைகளிலொன்றான சாதி ஒடுக்குமுறைக் கொடுமையின் பல நிலைப் பரிமாணங்களையும் இனங்காட்டும் பதிவேடுகளை எனக்கணிக்கப்படுவன இவை.

சாதிப் பிரச்சினைப் படைப்புக்கள் வரலாற்றில் பஞ்சமர் வரிசை நாவல்கள்.

சாதி ஏற்றத்தாழ்வுப் பிரச்சினையைப் படைப்பிலக்கியத்திற்குப் பொருளாகக் கொள்ளும் நோக்கு ஈழத்தில் இந்த நூற்றாண்டின் முற்பகுதியிலேயே தோற்றம் பெற்றுவிட்டது. இடைக்காடாரின் "நீலகண்டன் ஒரு சாதி வேளாளன்" (1935) எச். நெல்லையாளின் காந்தாமணி அல்லது தீண்டாமைக்குச் சாவுமணி (1937) முதலிய நாவல்களிலும் பாவலர் துரையப்பாபிள்ளையின் சில கவிதைகளிலும் இப்பண்பை அவதானிக்க முடியும்.

மேற்கட்டிய இந்த நூற்றாண்டின் முற்பகுதிப் படைப்புக்கள் சாதி ஏற்றத்தாழ்வின் புறநிலையின் சில கூறுகளை மட்டும் அவதானித்தவையாகும். ஏற்றத்தாழ்வு மனப்பாங்கு, தீண்டாமை ஆகிய கூறுகளைக் கொண்ட ஒரு சமூகக் குறைபாடு என்ற கருத்தே அக்காலப் படைப்புக்களில் உணர்த்தப்பட்டது. பொதுவான அறிவு வளர்ச்சியாலும் சீர்திருத்தச் சிந்தனையாலும் இக்குறைபாடு தவிர்க்கப்படக்கூடியது என்ற நம்பிக்கையே அக்காலப் பகுதிப் பார்வையின் ஊடாகப் புலப்படும் தீர்வு ஆகும். சமகால இந்திய விடுதலைப் போரை வழிநடத்திய காந்திய சிந்தனைகள், பொதுவான அறிவு வளர்ச்சி என்பன இவ்வாறான பார்வைகட்கு உந்து சக்தியாக அமைந்தன என்பதை உய்த்துணர முடிகிறது. சாதி முறையின் கொடுமான யதார்த்தங்கள் அக்காலப் பகுதியில் சரிசனத்திற்கு வரவில்லை என்பது இங்கு நாம் கவனத்தில் தகாளளவேண்டிய ஒன்றாகும்.

1950 — 60 களில் முற்போக்கு இலக்கியச் சிந்தனை முனைப் புறத் தொடங்கிய காலகட்டத்தில் சாதிப் பிரச்சினையின் மகாநிரமான யதார்த்தங்கள் இலக்கியப்பதிவுகள் ஆயின, சரர்சரி மனித னை உறங்கிக்கிடக்கும் மனச்சாட்சியைத் தட்டியெழுப்புவதும் பொதுவுடைமை அரசியல் நோக்கில் சமூகாய மாற்றத்தை அறைகவி அழைப்பதும் இக்காலப்பகுதியின் மனைப்புற்ற நோக்கு நிலைகளாக அமைந்தன. கவிதை, சிறுகதை, நாடகம், நாவல் ஆகிய பல்வகைப் படைப்புக்களிலும் இவை வெளிப்படலாயின. பஹாகவியின் "தேரும் கிங்களும்" கவிதையிலும் சுபத்திரனின் சில கவிதைகளிலும், டொமினிக் ஜீவாவின் "தண்ணீரும் கண்ணீரும்" சிறுகதையிலும் அம்பலத்தாடிகளின் "கந்தன்கருணை", மௌனகுருவின் "சங்காரம்" முதலிய நாடகங்களிலும் மேற்கட்டியவாறான நோக்கு நிலைகளைச் சிறப்பாக அவதானிக்க முடியும். (இவை தொடர்பாக விரிவான ஆய்வுகளுக்கு இடம் உளது).

நாவலிலக்கியத்துறையைப் பொறுத்தவரையில் இளங்கிரன், செ. கணேசலிங்கன், சொக்கன், செங்கை அழியான், தெனியான், செ. யோகநாதன், தி. ஞானசேகரன், நா. சோமகாந்தன் முதலிய

பலர், மேற்கூட்டியவாறான நோக்கு, ஆர்வம் என்பவற்றைத் தம் கருத்துக்களில் புலப்படுத்தியுள்ளனர். உயர் சாதியினர் எனத்தம்மைக் கருதிக்கொள்வோர் தாழ்த்தப்பட்டோரெனத் தம்மாற் கணிக் கப்படுவோர் மீது நிகழ்த்தும் அடக்குமுறைக் கொடுமைகளை நாவல்களில் விரித்துரைக்க முற்பட்ட முதல்வர் என்ற சிறப்பு இளங்கீரன் அவர்களுக்கு உளது. அவரது, "தென்றலும் புயலும்" (1955) நாவல் இவ்வகையிற் குறிப்பிடத்தக்கது. யாழ்ப்பாணப் பிரதேசத்தில் உயர்சாதியினர் எனத்தம்மைக் கருதிக்கொள்வோரும் சிலர் பொருளியல் நிலை தாழ்ந்தபோதிலும் கூட சாதி உணர் வினை விட்டகலாத நிலையை இது சுட்டிக்காட்டுகிறது. அத்துடன் 'சாதிமீறிய நிலையிலான காதலை நிறைவு செய்வதான' கதையம்சத்தின் மூலம் சமூக மாற்றத்திற்கான சாத்தியத்தையும் இந் நாவல் உணர்த்தியமைகின்றது.

மேற்கூட்டிய ஏனைய நாவலாசிரியர்சனும் பலரும் கல்வி வளர்ச்சி, கலப்புத் திருமணம், தொழில்முறை மாற்றங்கள். மனித நேய — சமத்துவ சிந்தனைகள், சட்டம் முதலியவற்றின் மூலம் சாதி ஏற்றத்தாழ்வுணர்வுக்கும் அது சார்ந்த கொடுமைகளுக்கும் தீர்வு கிட்டும் என்ற நம்பிக்கையைத் தம் படைப்புக்களில் புலப்படுத்தி நின்றனர். இத்தகையோரினின்று குறிப்பிடத்தக்க அளவு வேறுபட்டு நின்று இப்பிரச்சினையை அணுகியவர் என்ற வகையில் செ. கணேசலிங்கன் தனிக் கவனத்திற்கு உரியவர் இவர் சாதி முறைமையை, பல்வேறுவகைப்பட்ட சுரண்டல்களுக்கும் காரணமானதும் வர்க்க சார்புடையதுமான ஒரு பிரச்சினையாக நோக்கும் நிலையில் ஆழமான பார்வையைப் புலப்படுத்தினவர். இளங்கீரன், செ. யோகநாதன் முதலியவர்களும் இவ்வாறான நோக்குக் கொண்டிருந்த போதும் அவர்களின் ஆக்கங்களில் அப்பார்வை ஆழமாகத் தொழிற்படவில்லை என்பது குறிப்பிடத்தக்கது. (செ. யோகநாதன் அவர்கள் அண்மைக்காலத்தில் தமிழகத்தில் இருந்து படைத்துள்ளவற்றை நான் இன்னும் முழுமையாகத் தரிசிக்கவில்லை ஆதலால் எனது மேற்படி கணிப்பு அவர் சமூகத்தில் இருந்தபோது எழுதிய முற்பட்ட படைப்புக்களையே கருத்தில் கொண்டதாகும்) செ. கணேசலிங்கனின் மேற்குறித்தவாறான ஆழமான பார்வையில் வெளிப்பாடுகள் என்ற வகையிலே நீண்ட பயணம், சடங்கு, போர்க்கோலம் என்பன குறிப்பிடத்தக்க வரலாற்று முக்கியத்துவமுடையன. யாழ்ப்பாணப் பிரதேசத்தில் சாதிப் பிரச்சினையால், ஒடுக்குமுறைக்கு உட்பட்டிருந்த மக்கள் வர்க்கரிதியாக இணைந்து எழுச்சிபெற முற்பட்ட 1960 — 70 காலகட்ட சமூக வரலாற்றுப் போக்கைத் தமது மேற்படி படைப்புக்களிடே செ. கணேசலிங்கன் பதிவு செய்துள்ளார். தாழ்த்தப்பட்டோர் தமது தாழ்வுச் சிக்கலினின்று விடுபட்டு எழுச்சிபெற்று வரும் நிலையை உணர்த்துவனவும் உயர்சாதியினரென்படுவோரின் உள்முரண்பாடுகளை இனங்காட்டுவனவுமாக இவரது மேற்படி படைப்புக்கள் அமைந்தன.

இவ்வாறு கணேசலிங்கனின் நாவல்கள் புலப்படுத்தி நின்ற ஆழமான பார்வையையும் சமுதாய விமரிசனத்தையும் மேலும் ஆழப்படுத்தி மற்றொரு பரிமாணத்துக்கு இட்டுச் சென்றன என்ற வகையிலேயே டானியல் அவர்களின் 'பஞ்சமர்வரிசை நாவல்கள்' வரலாற்று முக்கியத்துவமுடைய படைப்புக்கலாகத் திகழ்கின்றன.

டானியல் அவர்களும் சாதிப் பிரச்சினையைப் பல்வகை ஒடுக்கு முறைகளுக்கும் அடிப்படைக் காரணமான வர்க்க சார்பான ஒரு பிரச்சினையாகவே கண்டனர். ஆனால் அவ்வாறு காணும் வகையில் குறிப்பிடத்தக்க தனித்தன்மையுடன் திகழ்ந்தார். கணேசலிங்கன் தாழ்த்தப்பட்டவர்கள் என்ற பிரிவில் பள்ளர் — பறையர் ஆகிய இரு வகையினரையே முதன்மைப்படுத்தி நோக்கினார். ஆனால் டானியல் இவர்களுடன் நளவர், வண்ணார், அம்பட்டர் ஆகிய மூவகையினரையும் இணைத்து நோக்கியதோடு இவர்களோடு ஒத்த வாழ்க்கைத் தரமுள்ள வேறுபல சாதியினரையும் உட்படுத்தி நோக்கினார். இவர் வழங்கிய 'பஞ்சமர்' என்ற சொல்லாட்சி மேற்கட்டிய பள்ளர் முதலிய ஐவகையினரைப் பொதுமாகக் குறிக்கத்தக்கதாகும். அதேவேளை பஞ்சப்பட்ட அனைத்து மக்களையும் குறித்து நிற்கும் வகையில் பொருள் விரியத்தக்கதுமாகும். இவர்கள் அனைவரது இணைந்த எழுச்சியே பஞ்சமர் வரிசை நாவல்களில் புலப்படுத்தப்பட்ட தொனிப்பொருள் ஆகும்;

(தொடரும்)

மல்லிகைப்பந்தல்

25 - வது ஆண்டு மலர் விற்பனைக்குண்டு.

எம்முடன் தொடர்பு கொள்ளவும். — விலை 75 ரூபா

அட்டைப் பட ஒவியங்கள் ... 20 - 00

(35 ஈழத்து பேரொ மன்னர்கள் பற்றிய நூல்)

என்னில் விழும் நான் ... 9 - 00

(புதுக் கவிதைத் தொகுதி — வாசுதேவன்)

மல்லிகைக் கவிதைகள் ... 15 - 00

(51 கவிஞர்களின் கவிதைத் தொகுதி)

இரவின் ராகங்கள் ... 20 - 00

(சிறுகதைத் தொகுதி — ப. ஆப் டன்)

தூண்டில் கேள்வி—பதில் ... 20 - 00

— டொமினிக் ஜீவா

ஒரு நாளில் மறைந்த இரு மாலைப் பொழுதுகள்

(சிறுகதைத் தொகுதி — சுதாராஜ்) 30 - 00

நான் 20 - 00

(தில்லைச்சிவன் கவிதைச் சுயசரிதை)

வியாபாரிகளுக்குத் தகுந்த கழிவுண்டு:

மேலதிக விபரங்களுக்கு:

'மல்லிகைப் பந்தல்'

234 B, காங்கேசன்துறைவீதி,

யாழ்ப்பாணம்.

அந்தக் காலக் கதைகள்

தில்லைசிவன்

அன்பு வியாபாரி

அறுபது வருடங்களுக்கு முன் ஒருநாள், மாலை ஐந்து மணி இருக்கும், எனது வளவுக்கு அணித்தாகவுள்ள ஒரு பூவரசு மரத்தில் ஏறி நின்று கொண்டு, சிறிது தூரத்திற் தெரிந்த கடற்கரையைப் பார்த்தேன். பல பாய்மரத் தோணிகள் ஒன்றன்பின் ஒன்றாகச் சென்று கொண்டிருந்தன. ஊர்காவற்றுறைத்துறைமுகத்தில், பெருங் கப்பல்களிலிருந்து இறக்கப்பட்ட பொருட்கள் வத்தைகளில் ஏற்றப்பட்டு, அராபிக் கடலினூடாக அலுப்பாந்தி (யாழ்ப்பாணம்)க்குக் கொண்டு செல்லப் படுவது அப்பொழுது எனக்குத் தெரியாது. எனது வீடு, வீட்டைச் சுற்றி மேலும் நூலைந்து வீடுகள், அவற்றின் அப்பால் மாடுகள் புல்மேயும் தரை. அதற்கப்பால் கடல். கடலைக் கவீந்து மேகம் மூடியுள்ளது. இவ்வளவு தான் உலகம் என்பது அன்றைய எனது நினைவு.

இந்த நினைவோடு தோணிகள் வெள்ளை வெளேரென்ற பெரிய கொக்குகளைப் போலப்

பாய்களை விரித்துக் கொண்டு கடலிற் செல்லும் காட்சியைப் பார்த்தது. கொண்டு நின்றேன், அந்த வேளையில், நான் ஏறியிருந்த மரத்தின் பதிவான சுமை தாங்கிப்பால் இருந்த இருகிளைகளுக்கிடையிட்ட இடத்தில் ஒரு கடகம் இறக்கிவைக்கப்பட்டதையும், அக் கடகத்தைக் சுமந்துவந்த பெண், மரத்தடியில் அமர்ந்திருந்து வெற்றிலை போட்டுக் கொண்டு இளைப்பாறவுங் கண்டேன்.

அப்பெண் எனக்குப் பழக்கமானவள்தான். அடிக்கடி எமது வீட்டுக்கு வியாபார நோக்கமாகக் கடகங்களில் பொருட்களைக் கொண்டுவரும் தெய்வானைப் பாட்டி, வயது ஐம்பதைத் தாண்டியவள். அவளுடைய கடகங்களின் ஒன்றன்மேலொன்றாக இரண்டு மூன்று கடகங்களிருக்கும். அடியிலிருந்து மேற்கடகம் வரை பொருட்கள்.

மேற்கடகத்தினுள் வெற்றிலை, தேயிலைப் போத்தல், பனங்கட்டிக்குட்டான், வடை, வாய்ப்பன். அவீத்த மரவள்ளில கிழங்குமுறி இத்தியாதி பக்

பொருட்களிருந்தன. உயர்ந்த மரக் கொம்பிலிருந்து கடகத்தைப் பார்த்தேன். அதிலிருந்து பொருட்கள்மேல் எனது கவனஞ் சென்றது. அரவப்படாமல் கீழே வந்து, இரண்டு முறி மரவள்ளிக் கிழங்கை எடுத்துக் கொண்டு மேலே சென்று. அவற்றை அவசரமாக விழுங்கிவிட்டுத் திருப்பவும் கீழே வந்தேன். கடகத்துள் இருந்த சிறிய பனங்கட்டிக் குட்டான்களை ஒருகை அள்ளிக் கொண்டு மேலேறும்போது இரண்டொரு குட்டான்கள் தவறிக் கீழே விழுந்துவிட்டன. தெய்வானை அம்மா மேலே பார்த்தாள். எனது கைகால்கள் படபடக்கத் தொடங்கிவிட்டன. விழுந்துவிடுவேனோ என்று பயந்தேன். அந்நேரத்தில் அவள் என்னை அன்புடன் பார்த்தாள், பயப்படாமல் இறங்கிவா என்று கூப்பிட்டாள். நான் நடுக்கத்துடன் மெட்கத்துடன் இறங்கி வந்து கையிலிருந்த பனங்கட்டிக் குட்டான்களை அவளிடம் நீட்டினேன். 'வேண்டாமடா குஞ்சு நீ வெற்றைக் கிள்' என்று இதமாக என் முதுகைத் தடவி அணைத்துச் சென்றதை இப்பவும் நான் நினைக்கிறேன்.

நான் எனது வீட்டுக்குச் சென்றதும் ஓடிப்போய் ஒரு மூலையில் ஒளித்துக் கொள்ளவும், அவள் எனது அம்மாவுடன் ஏதோ சிரித்துச் சிரித்துக் கதைத்ததையும், எனது அம்மா ஒரு பெட்டி நிறையச் சீவல் அள்ளி அவள் கடகத்துள் போட்டுவிட்டதையும் எண்ணியெண்ணி இன்றும் என் உள்ளம் சிலிர்த்துள்ளது.

புனிச்சாதம்

நாலுமுடி வேட்டி. அதன் மேல் முக்கொணப்பட மடித்து அரையைச் சுற்றிக் கட்டிய சரிழைத் துண்டு. தலையில் ஒரு

துண்டுத் தலைப்பாடு தோளிற் சால்வை; இத்தகைய சீருடைகளுடன், கால்களிற் தோற்செருப்பும், செவிகள் இரண்டிலும் இரண்டு கடுக்கண்களும் ஆட. அக்காலக் கிறவல் வீதியால் ஒருவர் புறப்பட்டாரானால், அவர்பட்டணம் போகிறார் என்பது தான் அர்த்தம். அப்படிப் புறப்பட்டுப் போகும் ஒருவரைப் பின்னால் கூப்பிடக் கூடாது என்பதற்காக ஓடியோடிச் சென்று சில ரூபாக்களை அவர்கையுட் திணித்துத் தமக்குத் தேவைப்பட்ட சில பொருட்களை வாங்கிவரக் கேட்டுக் கொள்ளும் அயலவர்கள் பலர். இவ்வயலவர்களின் ஏவல்களுக்குப் பயந்த பலர் விடிவெள்ளி காலிக்கும் முன்பே பயணம் புறப்பட்டு விடுவார்கள்.

இவ்வகைப் பயணி ஒருவர், வண்ண ஓலைகளால் இழைக்கப் பெற்ற உமல்கள், பட்டணத்தில் சாப்பிடுவதற்கான புளிச்சாதப் பொட்டணம், ஒரு செம்பு, நூற்கயிறு, ஒரு பெரிய வல்லுவம் என்பவற்றைக் கொண்டு செல்வார்.

வல்லுவத்தின் ஓர் அறையில் நாணயக் குற்றிகள், மறு அறையில் ரூபாத் தாள்கள், அடுத்த அறையில் வெற்றிலை, பாக்கு, சுண்ணாம்புக் கரண்டம், காசுக்கட்டி, பித்தளையாற் செய்த வெற்றிலைச் செல்லம் என்பவற்றோடு குடுமிவாங்கியும் முள்ளெடுக்கும் ஊசியும் இருக்கும்.

இத்தகைய அடையாளங்களுடன் ஐம்பது வயதுக்கு முன்பின்னாக இருக்கக் கூடிய ஒருவர் நாளிருந்த கல்லுண்டாய் வயிரவகோவீற் கடைக்கு வந்தார்.

உச்சி வெயில் கொழுத்தும் வேளை, "அப்பாடா" என்று ஆயாசத்துடன் கடைச் சுவரில் சாய்ந்து கொண்ட அவர் தீவுப் பகுதியைச் சேர்ந்தவரென்றும், அராலித் துறையால் கால்நடையாக வருவதாகவும் கூறினார். அவருடைய வயதும் கோலமுமே அல்லது நானும் தீவான் என்ற உணர்வோ என்னுள்ளம் அவரில் இரக்கங் கரட்டியது. அவர் "தண்ணீர் எடுக்கலாமா" என்று கேட்டார். நான் கடைக்காரரிடம் ஒருசெம்பு தண்ணீர் எடுத்துக் கொண்டுபோய் இந்தாருங்கள் என்று பரிவோடு நீட்டினேன். "வேண்டாம் வேண்டாம் எனக்குக் கிணற்றைக் காட்டினால் போதும்" என்றதுடன் தான் வைத்திருந்த செம்பிற் நூற்கயிற்றை முடிந்து கொண்டு புறப்பட்டார்.

கிணற்றைக் காட்டியதும் தண்ணீரை அள்ளிக் கைகால் முகங்கழவி நீரையும் தாகந்தீரக் குடித்த கையோடே வைரவர் கோவிற திருநீற்றினை நெற்றி நெஞ்சு கையெல்லாம் பூசியும், சந்தனம் அரைத்துப் பொட்டிட்டுக் கொண்டு வந்து புனிதராக பழைய இடத்தில் சாய்ந்து கொண்டு "சிவ சிவா" இப்போது தான் உடற்கெம்பு வந்ததென்றார், "சரி சரி நேரம் போய் விட்டது, ஏதும் சாப்பிடலாந்தானே?" என்று கேட்டேன். ஓமோம் சாப்பிடத்தான் வேண்டும். இப்படிக்கண்ட இடத்திலெல்லாம் சாப்பிடமாட்டன். புளிச்சாதம் கட்டிக் கொண்டு வந்திருக்கிறன். சாய்ப்பிடுவம் என்று சொல்லிக் கொண்டே வெற்றிலைச் செல்லத்தில் வெற்றிலை இடித்துப் போட்டுக் கொண்டார்.

இந்நேரத்தில், கால்கள், கைகள், மார்பு என்றின்னோ

ரன்ன உறுப்புகளிலெல்லாம் தோலாபரணங்களைச் சுமந்து கொண்டு, தலையிற் தலைப்பாகையை இறுக்கிய தளநாருடன் அரையிற் பட்டியிறுக்க இரண்டு முட்டிகளைக் கைகளிற் தூக்கிய ஒருவர் செல்வதைக் கண்டேன். அதே நேரத்தில் தான் கொண்டு வந்த பொருட்களையெல்லாம் கடையின் ஒரு மூலையிற் போட்டுவிட்டு "இதைப் பார்த்துக்கோ தம்பி" என்று கூறிய மனிதர் சென்றுவிட்டார்.

சென்றவர் சென்றதுதான். மணி ஐந்தாகியும் அவர் வரவில்லை. கடைக்காரன் கடையை மூட அவசரப்பட்டான். நான் கடையை விட்டுச் சற்றுத் தூரம் போய்க் கோவிலடிமட்டும் பார்த்துவிட்டு வந்து கடையைச் சாத்தலாம் என்று சொல்லிப் புறப்பட்டேன். கோயிலடிக்கு வந்த ஒருவர் "யாரோ ஒருவ பனைவளவில் விழுந்து கிடப்பதாகச் சொல்லிச் சென்றார்" நான் ஒருசெம்பு தண்ணீர் கொடுக்க வேண்டாமென்று மறுத்தார். இப்போ...? நினைத்துக் கொண்டே கையடிக்குச் சென்றேன்; அவர் கொண்டுவந்திருந்த புளிச்சாதப் பொட்டணத்தை ஒரு பெட்டைநாய் இழுத்துக் கொண்டோடித்தின்று கொண்டிருந்தது.

பண்டமாற்று

மீன் வாங்கக் கடற்கரைக்குப் போய்ப் பாருங்களேன். எல்லாம் ஆணை விலை குதிரை விலை. இப்படியும் வாங்கித்தின்னத்தான் வேண்டுமோ என்று எண்ணுபவார்பலர். ஆனாலும் வாங்கத்தான் செய்கிறார்கள். இப்போது கிடைத்தற்கரிய அரும் பொருள் மீன்.

பெண்கள் விலக்கு நாட்களைக் கணக்குப் பார்க்கச் சுவர்களில் கரிக் கோடிட்டுச் செல்லும் அந்த நாட்களில் ஒரு முக்காலிப் பணங்காய்க்கு ஒருசட்டி மீன் வாங்கியிருக்கிறேன் இது என்ன முக்காலி என்று கேட்கிறீர்களா? மூன்று கொட்டைகளையுடையது முக்காலி; இரண்டு கொட்டைகளை உடையது இருக்காலி; ஒரு கொட்டை மட்டும் உடையது குடவன் என்று சொல்வார்கள்.

எனது ஊருக்கு வடக்கே ஒரு பரவைக்கடல், நீண்டு அகன்று கிடக்கிறது. எங்கும் ஒரே அளவு நீர்மட்டம். ஆளுக்கு அரைக்கு மேல் வராது; ஆக மிஞ்சினால் மார்பளவுதான் நீர்வரும். இக்கடலுள் மீன்பிடிக்கக் காரைநகர்க் கரையோரத்தில் இருந்து அநேக பெண்களும் சிறுவர்களும் வருவார்கள். இவர்களிடம் மீன் வாங்குவதற்காக எம்மூர்ப் பெண்கள் சிலரும் சிறுவர்களும் கடலுக்குப் போவோம். எமது கைகளில் தெரிந்தெடுத்த பெரிய முக்காலிப் பணங்காய்கள் பனாட்டுத் தட்டுக்கள், புழுக்கொடியல், தேங்காய்கள் இத்தியாதி பல. இவற்றைக் கொடுத்தால் எமது பொருட்களின் தகுதிக்கேற்ப அவர்கள் மீன், நண்டு, இறால் என்பவற்றை அள்ளித் தருவார்கள். சொல்வானேன், துள்ளிக் குதித்துக் கொண்டு வீட்டுக்கு வருவோம். வளவீற் கிடந்த பணங்காய் மீனாகிவிட்டதென்ற மகிழ்ச்சி. இன்னும் கேட்கிறீர்களா! ஒரு கொத்து நெல்லுக்கு ஒரு சோடி அப்பம். துட்டுக்கு ஒரு முட்டை. துட்டு என்றால் ஒன்றரைச் சதம். ஒரு முட்டை கொடுத்து ஒரு பெரிய உருண்டைப் புளி வாங்கலாம்.

அக்காலத்தில் எமது கிராமத்தில் வேலைகட்டுக் கூலியாகப் பணமல்லத் தானியங்களே வழங்கப்பட்டன. மயிர்களை வினைஞர் சிலை வெளுப்போர், கலப்பை நுகஞ் செய்வோர், கொழுவடிப்போர் அனைவருக்கும் அவரவர்களின் வேலைக்கேற்ப ஆண்டுக்கொருமுறை கூலியாகத் தானியங்களே வழங்கப்பெற்றன என்பதைக் கேட்டால் அதிசயப்பட மாட்டார்களாவென்ன?

அரிவு வெட்ட நாட்கூலி மூன்று கொத்து நெல்லு. புல்லுப் பிடுங்கவும் இதேதான் கூலி. சட்டி, பாணை, பெட்டி, களகு கொண்டு வருபவர்களிடமும் நெல், வரகு, சீவல், உழுந்து இவற்றைப் பண்டமாற்றாகக் கொடுத்தே பொருட்களை வாங்குவோம். இவை அந்தக்காலத்துக் கொடுக்கல் வாங்கல் முறை. இன்றும் அப்படியா? எல்லாம் பணந்தானே!

ஒருநாள் என் தாயார் கோவிலுக்கென்று சிலைத்துண்டொன்றில் முடிந்து வைத்திருந்த ஒரு பணத்தை (ஆறுசதம்) கோவிலுக்குக் கொடுக்கும்படி ஒரு சந்நியாசியிடம் கொடுத்தார். இதைப் பார்த்துக் கொண்டிருந்த என் பாட்டனாருக்குப் பொறுக்க முடியவில்லை. அம்முடிச்சை அப்படியே திருப்பி வாங்கிக் கொண்டு மூன்று கொத்து நெல்லை அளந்து கொடுக்கும்படி கூறினார். இப்படியாகப் பதின்மூன்று ரூபாக்களைச் சேர்த்துவிட்டால் ஒரு தங்கப்பவுண் வாங்கலாம் என்பது அவரின் வாதம்.

தூக்கணாங் குருவி

எங்கள் வளவுக்கு முன் பல இலந்தைகள் வரிசையாக நின்றன. பக்கங்களில் வேம்பு, அரசு, இலுப்பை இப்படியாகப் பல வகை மரங்கள். நெருங்கி நின்ற இலந்தைமரக் கொம்புகளில் அநேக தூக்கணாங்குருவிக் கூடுகள். பார்க்க மனோரம்மியமான எழில் கொண்டவை.

பண்ணாடைத் தும்புகள். தென்னோலைக் கீற்றுக்கள் இவைகளைக் கொண்டு அழகுற அமைக்கப்பட்ட அக்கூடுகளும் இரண்டு வகையானவை. ஒன்று நீண்டும் நடுப்பகுதி கங்காரின் வயிறு போன்று அகன்று பதிந்த ஓர் அறையும், குளாய் வடிவ மாய் கிழ்ப்பக்கத்தில் இருந்து உள்ளே நுழையக் கூடிய வழியும் உடையது. மற்றது மேற்புறம் கூரை போன்று வேய்ப்பட்டு உள்ளே ஒரு கயிறுபோன்ற இருக்கையோடு கூடியது. இவ் விரண்டுவகைக் கூடுகளும் ஒன்றின் பக்கத்தில் ஒன்றாய் மரக்கிளைகளில் ஊஞ்சல் போலத் தொங்கிக் கொண்டிருக்கும். இவற்றில் பெரியது பெண் குருவிக்கும். சிறியது ஆண் குருவிக்கும் உரியனவாகும்.

பெண் தனது நீண்ட பெரிய கூட்டின் வயிற்றறையில் முட்டையிட்டு அடைகாக்கும் போதெல்லாம் ஆண்குருவி தனது சிறிய கூட்டின் நடு ஆசனத்தில் அமர்ந்திருந்து காவல்காக்கும். ஏதும் அரவம் கேட்டால் அல்லது அவற்றின் அயலில் நாய் பூனை போன்ற மிருகங்கள் காணப்பட்டால் ஆண்குருவி தனது பெண்ணின் கூட்டைச் சுற்றிச் சுற்றிப் பறந்து சுத்தித் திரியும்.

அதிகமாக காலை நேரத்திலும் மாலை, மதியம் ஆகிய வேளைகளிலும் இரண்டு குருவிகளும் கூட்டின் ஆசனத்தில் இருந்து கொண்டு கதைப்பது போலவும் ஒன்றையொன்று தமது அலகுகளினால் வருடி விட்டுக் கொண்டும் இருப்பதோடு அடிக்கடி வெளியே பறந்து சென்று இரைதேடிக் கொண்டு வந்து கூட்டில் இருக்கும் குஞ்சுகளுக்கு ஊட்டுவதுமாக இருக்கும்.

சில வேளைகளில் காற்றினால் கூடுகள் ஊசலாடும்போது பறவைகள் இரண்டும் கூடுகளை விட்டு வெளியேறிப் பக்கத்தில் கொம்புகளில் இருக்கும்.

இக்குருவிகள் மாலை வேளைகளிற் தமது சிறகுகளை விரித்து அகவுங்காட்சி மிக ஆனந்தமானதே. என் இளம் பருவத்தில் இக்குருவிகளுடன் இரண்டறக்கலந்து அவற்றின் ஆடலிலும் பாடலிலும் இன்ப துன்பங்களிலும் இணைந்து வாழ்ந்த என் நெஞ்சம் அவற்றின் கூடுகளைத் தானும் இன்று காணவில்லையே என்று கவலைப்படுவதை யாரறிவார்.

சின்னஞ் சிறிய எமது கிராமத்தில் பல்சிப் பெருகிக் கிடந்த கூடுகள், இப்பெர்முது பல காலமாக ஒன்றையுமே காண முடியவில்லை. இதற்கென்ன நேர்ந்து விட்டது. வேறு வகையான கூடுகளை அமைக்கக் கற்றுக் கொண்டு விட்டனவா? அல்லது அவ்வினப் பறவைகளே அழிந்து விட்டனவா என்பதை இவ்வகை உயிரின ஆராச்சியாளர்கள் தான் கூறவேண்டும்.

(தொடரும்)

அஸ்தமனத்தில் ஓர் உதயம்

பொன். பாலகுமார்

நிர்மலமாய்ப் புலர்ந்து கொண்டிருந்த அந்த அதிகாலைப் பொழுதில் 'ஓம்... ஓம்... ஓம்...' சத்தங்கள் திருப்பள்ளி எழுச்சி பாடிக் கொண்டிருந்தன.

"என்னப்பா... வெளிக்கி டையுக்கையே முழு விளத்துக்கு..." மனம் பதைபதைக்க இழுத்தாள் அன்னம்.

"அவன் சென்றியில நிண்டு தான் சுடுறான். காவோலயள் ஏதேன் சரசரத்திருக்கும். இல்லாட்டிப் பனம்பழமேதேன் விழுந்திருக்கும்." தட்டிப்படலையை அவிழ்த்தபடியே சொன்னான் சுந்தரம்.

பெட்டி பெட்டியாய் நிரம்பிக் கிடக்கும் தக்காளியைச் சுமந்து நிற்கும் ஒற்றைத் திருக்கலை இழுத்துச் செல்ல வைக்கோற் கற்றையொன்றை இழுத்துக் குதறி வாயில் நுழைத்தவாறே சிவப்பி தயாராய் நின்றது. சிவப்பியைத் தட்டித் தடவியவாறே லாவகமாய் ஒற்றைத் திருக்கலில் ஏறிக் குந்திக்கொண்டான் சுந்தரம்.

"ம்ம்ம்..... நடவணை..."

சிவப்பியின் அன்னநடைக் கிசைவாய் தனிச்சலங்கை ஒலி எழுப்ப வண்டில் மெல்ல நகர்ந்தது. மாரி காலத்து அதிகாலைப் பொழுதில் குளிர் காற்றுத் தாலாட்டுப்பாடப், பனி மழை போல் கொட்டியது. சேட்பொக் கற்றிவிருந்து பீடித் துண்டொன்றையெடுத்து பற்றவைத்து ஒரு தம்மை இழுத்து ஊதி, நடுங்கி விறைத்துக் கிடக்கும் உடலை சூடாக்கிக் கொண்டான் சுந்தரம் ஒற்றைத்திருக்கல்கையொழுங்கையைக் கடந்து மெயின் ரோட்டில் தொற்றியது. சுந்தரம் நாணயக் கயிற்றை இலேசாய் இழுக்க சிவப்பி தலையை நிமிர்த்தி இராஜ கம்பீரத்துடன் ஓடத் தொடங்கியது. மெயின் ரோட் வெறுமையாய் மெளனிக் துக் கிடந்தது.

"அண்ணை நாலுறு படப் படாது. இந்த வரியப் பழ மொவ்வண்டும் பலாசிப் பழம் கணக்கு..... ஒவ்வண்டும் காக்கிலோ தேறும்"

பழம் ஆயும்போது பெருமைப்பட்டுக் கொண்டாள் அவன் தங்கை கௌரி.

“வீட்டிலை நாரி முறிய வேலை செய்தபோட்டு இவ்வளவு பழத்தையும் ஆயுறன், விக்கிற காசிலை கட்டாயம் எனக் கொரு சீலை வேண்டித்தர வேணும்” தன் வழமையான பல்லவியைப்பாடினாள் அன்னம்.

சுந்தரத்திற்கு தக்காளிச் செய்கை என்றைக்குமே வஞ்சகம் செய்ததில்லை. இதற்கு அவளது பக்குவமான செய்கையும், மரபு வழியான அனுபவமுமே கைகொடுத்தன.

“ஆந்தப் போகம் கட்டாயம் அன்னத்துக்கும், கௌரிக்கும் சீலை வேண்டிக் குடுக்க வேணும். அவளும் தோட்டத்துக்கை கிடந்து என்னைப்போல மாயப்படாது” மனதிற்குள் நினைத்துக் கொண்டாள் சுந்தரம்.

பொழுது மெல்லப் புலரத் தொடங்கியது. பனிப் புகாரினால் மூடிக்கிடந்த வெளியை ஊடறுத்துச் செல்லும் சுதிரவனின் ஒலிக் கீற்றுக்கள் பூமியை மெல்லச் சூடேற்றிக் கொண்டிருந்தன. சுன்னாகம் சந்தை வழமைபோல் கலகலக்கத் தொடங்கியது. கம்பீரமாய்வந்த சுந்தரத்தின் ஒற்றைத் திருக்கல் மேற்கு வாசலடிக்குவர சுந்தரம் நாணயக் கயிற்றைச் சுண்டி இழுத்தான். சிவப்பி முன்னங்கால்களை அந்தரத்தில் உயரத்துக்கி ஒரு குலுக்களுடன் நின்றது. சுந்தரம் வண்டியில் இருந்தவாறே சந்தையின் உட்புறத் ஒரு மேய்ச்சல் மேய்தான்.

பத்து வருடங்களுக்கு மேலாய் திங்கள், புதன், வெள்ளி என கிழமைக்கு முன்று

முறை சந்தைக்கு வந்து போகும் சுந்தரத்திற்கு அன்றைய நிகழ்வு அதிர்ச்சியைத் தந்தது. அது தெறிவினையாய் அவன் முகத்தில் விரிந்து கிடந்தது. சுந்தரத்தின் வண்டிலை சந்தியில் கண்டாலே கையசைத்து, சைகை காட்டி, வரவேற்கக் கட்டியும் கூறும் நாட்டாண்மைகளும், வியாபாரிகளும் அவனைக் கவனிச்சாமலே தம் வேலைகளில் மும்மரமாய் இறங்கியிருப்பதைக் காண அவனுக்கு எரிச்சல் எரிச்சலாய் வந்தது. தக்காளிப்பழச் சீசனில் கொழும்பு லொறியில் அனுப்ப அவன் வீடுதேடி வரும் தரகர்களில் சிலர் கண்டும் காணாததுபோற் செல்வதை அவனால் சகிக்க முடியவில்லை.

“என்ன சுந்தரமையா... தக்காளிப்பழப் பெட்டியை இறக்கவே?” அசமந்தமாய் நடந்து வந்தபடியே நாட்டாண்மை வேலு கேட்டான்.

“எங்கேடாப்பா... சிவனடி, கனகம்மா, பொன்னு, பசுபதி ஒருத்தரையும் காணவில்லை” சுந்தரத்தின் குரலில் ஏக்கமும், ஏமாற்றமும் தொனித்தது.

“இண்டேக்குப் பழம் கடல் மாதிரி வந்து நாறுது.....”

சுந்தரத்தின் முகம் இருட்டுக் கட்டத் தொடங்கியது.

“கிலோ என்ன போகுத டாப்பா.....”

“ஒண்டேகாலுக்கு வேண்டி இரண்டுக்கு விக்கினம்”

சுந்தரத்தின் இதயத்திலிருந்து பூசும்பமொன்று வெடித்துச் சிதறியது. அதில் அவள் பாத்திகட்டி வளர்த்தெடுத்த கற்பனை விருட்சங்கள் சின்ன

பின்னமாகி சுக்கு நூறாய் சிதறின. அவன் மெளனியாய் நின்றான். "பலாலி, பன்னபலைப் பழம் வராமலே உந்தலிலையா" பெரும் கேள்வியொன்று அவனுள் எழுந்தது. தன் வாழ்நாளில் நடக்காதது அன்று நடந்துவிட்டதை நினைக்க அவனுக்கு அழகையே வந்துவிடும்போலிருந்தது. குழைந்தும், நெழிந்தும் வட்டமிடும் சந்தைப் பரிவாரங்கள் சகிதம் குட்டிக் கோமகனும் நடைபோடும் சுந்தரம் யாருமின்றித் தனிமரமாய் நிற்கும் பரிதாப நிலையைக் காண சகிக்காமலோ என்னவோ வேலு அவ்விடத்தை விட்டு மெல்ல நழுவினான்.

"முன்னூறு கிலோ... ஒவ்வொரு பழமும் காக்கிலோதேறும்... இந்த மண்ணெண்ணை விலையிலையும் இறைச்சு, எருப்போட்டு, மருந்தடிச்சு ஒண்டைகால் ரூபாவுக்கு குடுக்கிறதெண்டால்... குறைஞ்சது ஆயிரத்திரூநூறாதல் தேறுமென்று நினைச்சன்..." இந்த வாசகங்கள் இடிவிழுந்து கற்பனைகள் தகரநின்றிருந்த சுந்தரத்தின் அடிமன உணர்வுகளில் தொடர்ச்சியாய் தோன்றி மறைந்தன.

சுந்தரத்தின் ஏமாற்றம், எரிச்சல், கோபம் எல்லாம் சேர்ந்து சிவப்பியின் மேல் விழ அது நாய்ப்பாய்சலில் பாய்ந்தது. சுந்தரத்தின் கையிற் கிடந்ததுவரந்தடி நாராகிக் கிடக்க சிவப்பியின் முதுகில் அணிலின் முதுகிலுள்ள வரிகளைப் போல் நீளமாய்ப் பல வரிகள் கன்றிச் சிவத்திருந்தன.

பொக்கணைச் சந்தி இன்னமும் அரைத் தூக்கத்திலே கிடக்கிறது. ஆலமர நிழலில் இயங்கும்

மரக்கறிச் சந்தையில் ஒரிருவர்தம் கடைகளைப் பரப்பிக் கொண்டிருக்கின்றனர். வாசிக சாலையின் அரைமதிலில் ஊன்றிக் கொண்டு இரண்டு கால்களில் நிற்கும் அந்த "நேடிமேட்" சைக்கிள் கடையிலிருந்து மறந்து போன சினிமாப் பாடலொன்று உயர்ந்தும், தாழ்ந்தும், கறகறத்தும் சிறுவனொருவன் சுழன்றும் சைக்கிள் பெடலின் சுழற்சி வேகத்திற்கு இயைபாக ஒலித்து சந்தியைக் களைகட்டத் தூண்டுகிறது. செல்லத்துரையின் தேநீர்க் கடையில் அன்றைய புதினப் பத்திரிகை முன்னாலும், பின்னாலும், பக்கமாகவும் தளைத்தெடுத்துச் சத்திர சிகிச்சை செய்யப்படுகின்றது. நாய்ப்பாய்சலில் வந்த சுந்தரத்தின் ஒற்றைத் திருக்கல் ஆலமரத்திற்குக் கீழ் அமைந்த சிவவிங்கத்தின் மரக்கறிக் கடைமுன் தரிக்கிறது.

"சிவலிங்கம்... சிவலிங்கம்..."

வியாபாரத்தில் தன்னை மறந்து திழைத்திருந்த சிவலிங்கம் தகைப்புற்றவனாய்,

"என்ன சுந்தரமண்ணை..." என்றபடியே வண்டிலடிக்கு விரைந்தான்.

"தக்காளிகிடக்கு... விக்கப் போறியே? முன்னூறு கிலோ"

"முன்னூறே....." அதிர்ந்தான் சிவலிங்கம்.

"பயப்படாதே, கிலோ ஒண்டரை ரூபாவுக்கு வில். ஒண்டேகால்படி எனக்குத்தா. பின்னேரம் காசைக் கொண்டுவா"

முன்னூறு கிலோ அதிர்ச்சியில் கிடந்த சிவலிங்கத்தின் முகம் விடியத் தொடங்கியது. முதலில்லா வியாபாரமொன்று

கைநழுவி தன்னிற் சிக்கியது அவனுக்கு உற்சாகத்தைக் கொடுத்தது. சிவப்பியின் வாயில் வழிந்த நுரையை வழித்து அதன் ஏரியில் தடவி தன் நன்றியை வெளிப்படுத்தியவனாய் முயல் வேகத்தில் தக்காளிப் பொட்டிகளை இறக்கினான் சிவலிங்கம்.

“சிவலிங்கம் ஒண்டரை ரூபாவுக்கு ஒரு சதமும் கூட விக்கப் படாது கண்டியேத... எங்கடை சனம் தாராளமாய் வேண்டித்தின்னாட்டும்” நீண்ட பெருமூச்சுடன் வண்டியை விடுநோக்கி செலுத்தினான் சுந்தரம்.

பின்னிரவு மெல்லக் காலிக் கத் தொடங்கியது முற்றத்து வெண்மணற்பரப்பில் நிலவொளி படர்ந்து கிடந்தது. சுந்தரத்தின் வீட்டில் இரவு நேரம் நடக்கும் ‘பேச்சுக்கச்சேரி’க்கு வழமையாய் வரும் அவன் நண்பன் சிவராசா மாஸ்ரரும் வந்து சேர்கிறார். ஊர்க் குடும்பங்களின் சொந்தப் பிரச்சினைகளை தொட்டு, வாசிக்காலை நிர்வாகத்தில் தாவி, அன்றைய பத்திரிகைச் செய்தியை விமர்சித்து முடிம் அக்கச்சேரி அன்று சப் பெனக் கிடக்கிறது.

“மைச்சான்... என்ன ஒரு மாதிரியாய் இருக்கிறாய்?.....” உரிமையோடு கேட்டான் சிவராசா.

“.....”

சுந்தரம் மௌனமாய் யோசனையில் அசந்திருந்தான். அவன் முகம் விறைத்துக் கிடந்தது.

“டேய் நான் கேக்கிறன் நீ பேசாமலிருக்கிறாய்?”

“பேசாமல் தோட்டத்தைக் கைவிட்டோ என்று யோசிக்கிறன்”

“ஏன்ராப்பா?.....”

“பின்னை என்னமச்சான், எவ்வளவு கஸ்ரப்பட்டு தோட்டத்துக்கை கிடந்து மாய்ஞ்சு உந்த மண்ணெண்ணை விலையிலையும் தவறாமல் இறைச்சு, என்மமாதிரிப் பழங்கள்..... பாத்தா நாக்கில தண்ணி வடியும்... சந்தையிலை கிலோ ஒண்டேகால் ரூபா கேட்கிறான். திருப்பிக் கொண்டு வந்து எங்கடை சந்தையிலை கொட்டிப் போட்டு வந்தான். வெறுப்பும் கோபமும் சுந்தரத்தின் பேச்சில் தொனித்தது. சிலகணம் உணர்ச்சி வயப்பாட்டால் மௌனித்துப் போனது. சுந்தரம் தொடர்ந்தான்:

“உந்த விலைக்குப் பழம் வித்தால் மண்ணெண்ணைக் காசே தேறாது....”

“மச்சான் பிழை உன்னிலை தான்...” குறுக்கிட்டான் சிவராசா. சுந்தரத்திற்கு அவனது பதில் எரிச்சலை ஊட்டியது. ஆனால் அதை அவன் வெளிக் காட்டவில்லை.

“ஏனப்பிடிச் சொல்லுறாய்”

“சுந்தரம், நீ செய்யிற ஏழாயிரம் கண்டிலை மூவாயிரத்திலை தக்காளி. நாலாயிரம் கண்டில் வெங்காயமும் நட்டிருக்கிறாய். இதைத்தான் நீ மாரிப் பயிரா எத்தினையோ வரியமாய் செய்து வாறை. இந்தக் இரண்டின்ரை விலையுமே கொழும்புச் சந்தையில் தான் தங்கியிருக்கு. இண்டையில் நிலையிலை கொழும்புச் சந்தைக்கு நம்பி உதை அனுப்பலாமே? ஆர் வேண்டி அனுப்பப்

போறான்? இதை நீ விளங்கியிருந்தா உன்ரை ஏழாயிரம் கண்டிலும் உந்தப் பயிருக னோடை குரக்கன், பயறு, மர வள்ளி, மரக்கறியள் எண்டு நாலு பயிரை நடடிருக்கலாம். ஒரு பயிரின்றை விலை குறைஞ்சு நட்ப்பட்டாலும் மற்றப் பயிருகளின்றை விலையாலை ஈடு செய்திருக்கலாம்” விளக்கமாய்ச் சொன்னான் சிவராசா.

“அப்பவே நானுவருக்கு உதைச் சொன்னான் அண்ணை...” அன்னம் சொன்னாள்.

“மைச்சான்... வருத்தப்படாதே. அடுத்த போகத்தலை

இருந்தெண்டாலும் கொழும்பு சந்தையை மட்டும் நாங்கள் நம்பியிருக்கிற பயிருகளை பெரும் எடுப்பிலை செய்யிறதை விட்டிட்டு இண்டையில் சூழ்நிலையிலை எங்கடை சனத்தின்றை தேவையைப் பூர்த்தி செய்யத் தேவையான பயிருகளைச் செய்யிறதிலையும் ஆர்வம் காட்டு. குரக்கன் கிலோ இண்டைக்கு இருபத்தாறு ரூபாவிலே போகுத..... யோசிச்சுப்பார்’

“டும்... டும்.. டும்... துப்பாக்கி மழையொன்று இருளைக் கிழித்துக் கொண்டு பொழிந்து தள்ளி பின் ஓய்கிறது. சந்தரம் புதிய நம்பிக்கையோடு எழுந்தான்.

கடிதங்கள்

சென்ற மல்விகை இதழ் வழக்கத்தையும் விட, வெகு சிறப்பாக, அழகாக இருந்தது. அதற்காக எனது பாராட்டுக்கள் முதலில்.

கலைஞர் பரராசசிங்கத்தைப் பற்றிப் பேராசிரியர் சிவத்தம்பி எழுதியிருந்தது மிகச் சிறப்பாக அமைந்தது. இந்த நாட்டில் எத்தகைய சிறப்பு வாழ்ந்தவர்கள் எல்லாம் இன்று வாழ்ந்து கொண்டிருக்கின்றனர் என்பதை மல்விகையின் அட்டைப் படங்களைப் பற்றி வரும் தகவல்களில் இருந்தே தெரிந்து கொள்ள முடிகிறது.

உங்களது தலையங்கங்கள் ஒவ்வொரு இதழிலும் பல்வேறு பிரச்சினைகளைப் பற்றி நுட்ப நுட்பமாகத் தொட்டுக் காட்டிச் செல்வதைப் பாராட்டாமல் இருக்க முடியாது.

ஒரு சிற்றிலக்கிய ஏடு முப்பது ஆண்டுகளாக வெளிவருகிறது என்பது யாழ்ப்பாணத்திற்குக் கிடைக்கும் பெருமைகளில் ஒன்று. எத்தனை இடையூறுகள் எம்மை வந்து வருத்துகின்ற போதிலும் யாழ்ப்பாணத்தான் அதைத் தாங்கிக் கொண்டு, அதையே தனது வெற்றியின் படிக்கட்டுகளாக மாற்றியமைப்பான் என்பதை மல்விகையின் இத் தொடர் வரவே காட்டுகின்றது.

உங்களது பல கருத்துக்கள் காலத்தையும் மீறி நின்று நிலைத்து வாழத் தக்கவை. அதை என்னால் உணர முடிகிறது. அதற்காகவே மல்விகையை நான் மதித்துப் போற்றுகிறேன்.

இணுவில்,

ச. பஞ்சலிங்கம்

இந்தக் காலத்தில் யாழ்ப்பாணப் பிரதேசத்தில் இப்படியாகக் காலை, கலாசார நிகழ்ச்சிகள் ஏராளமாக நடைபெற்று வருவதைக் காணும்போது உண்மையாகவே பிரமிப்பாகத்தான் இருக்கிறது. இத்தனை துன்ப துயரங்களுக்கு மத்தியிலும் மக்கள் மனஞ்சொர்ந்து போகாமல் இயங்கி வருவதைத்தான் இந்த நிகழ்ச்சிகள் நிரூபிக்கின்றன. எழுத்தாளர்களின் படைப்புக்களும் நூலுருப்பெற்று மக்கள் மத்தியில் பரவலான செல்வாக்கைப் பெற்று வருவதும் கவனிக்கத்தக்க ஒன்றாகும்.

இந்த உற்சாகமான நம்பிக்கை வளர்ச்சிக்கு மல்லிகையின்

பங்களிப்பும் ஓரளவு காரணமாக இருந்திருக்கிறது என்பது எனது எண்ணமாகும். நீண்ட நெடுங்காலமாக மல்லிகை தரமான சுவை ஞர்களிடம் ஒரு மறுமலர்ச்சியையும் புத்தூக்கத்தையும் ஏற்படுத்தி வருவது கண்டிடு. இதன் பெறுபேறுகளின் வெளிப்பாடுகளே இவைகளாகும் என்பதை மனப் பூர்வமாக நான் நம்புகின்றேன்.

கோமல் சுவாமிநாதனின் யாழ்ப்பாண வருகை பயனுள்ளது. அதே சமயம் கால இல்லாத காரணத்தால் அவரைச் சரியாகப் பயன்படுத்த இயலவில்லைப் போலத் தெரிகிறது. இப்படியானவர்கள் அடிக்கடி நமது மண்ணுக்கு வந்து போவதால் எமது மக்களில் ஆளுமையை நாமே இனங்காணக் கூடியதாக இருக்கும். கோமல் உங்களது நண்பர் என்பது ஏற்கனவே தெரிந்ததுதான். அவரது வருகை மல்லிகைக்குப் புதுச் சுவைஞர்களைத் தந்துதவும் என நம்பலாமல்லவா?

வரதருடைய 'தீ வாத்தியார்' வர வரத் தொட்டி ஏற்பட்டது போலத் தோன்றுகிறது. ஆரம்ப காலங்களில் இருந்த வேகம் இப்பொழுது இல்லை. தீவாத்தியாரை ஒழுங்குபடுத்தி அவரைக் கொண்டே எட்டிப் பண்ணி புத்தக வடிவில் மல்லிகைப் பந்தல் வெளியீடாக வெளியிட்டால் அது உங்களது வெளியீட்டு முயற்சிகளுக்குப் புதுப் பொலிவைத் தரலாம் அல்லவா? அந்தக் காலத்து யாழ்ப்பாணத்தை வருங்கால இனைய தலைமுறையினருக்கு அறிமுகப்படுத்தியது போலாகும்.

சென்ற மார்ச் இதழ் அட்டைப் படம் நல்ல கவர்ச்சியாக இருந்தது. இந்தச் சங்கடமான காலத்தில் கூட, இவ்வளவு வடிவாக மேலட்டையுடன் மல்லிகையை வெளிக் கொணர்ந்துள்ளீர்கள். இதற்காக நீங்கள் படும் சிரமங்களை எங்களால் உணகித்துக் கொள்ள முடிகிறது. இலக்கியத்துக்காக—ஈழத்து இலக்கியம் நல்ல முறையில் சரியான வழிமுறைகளில் வளர்ந்து வருவதற்காக நீங்கள் எடுக்கும் கரிசனையை மனதாரப் பலர் பாராட்டுகின்றனர்.

இது உங்களுக்குத் தெரியுமோ தெரியாதோ, பலர் தமக்குள் ஈழத்து இலக்கியப் பிரச்சினை பற்றிப் பேசும் போது உங்களைப் பற்றியும் மல்லிகையின் பங்களிப்பைப் பற்றியும் மேற்கோள் காட்டிப் பேசிக் கொள்ளுகின்றனர். நேரில் கேட்கச் சந்தோசமாக இருக்கிறது.

உரும்பிராய்,

க. ஸ்ரீதரன்

இலக்கியமும் வாழ்க்கையும்

எழுத்தாளர் வாரத்தை முன்னிட்டு — சிங்கப்பூரில் தேசிய அரும்பொருளாக அரங்கில் “இலக்கியமும் வாழ்க்கையும்” என்ற தலைப்பில் கருத்தரங்கு நடைபெற்றது. கருத்தரங்கில் பேராசிரியர் கா. சிவத்தம்பி கூறிய கருத்துகளின் தொகுப்பு.

சார்த்திகேசு சிவத்தம்பி

பொதுவாக இலக்கியம் பற்றிப் பேசும் பொழுது அது வாழ்க்கையைப் பிரதிபலிக்கிறது அல்லது வாழ்க்கையைச் சுட்டுகிறது, அல்லது விவரிக்கின்றது என்றுதான் நாங்கள் கொள்கின்றோம்.

இலக்கியம் என்பது மனித வாழ்க்கையில் உப அங்கங்களில் ஒன்று.

சமூக உருவாக்கம் என்ற கோட்பாட்டினை நோக்கினால் எந்த ஒரு சமூகமும் தான் பூரணமாக அல்லது அது பூரணமாக உருவாகிவிட்டதாகக் கருத முடியாது, அதற்கு ஓர் இலக்கியம் இல்லாது போனால்.

இலக்கியம் ஏற்படுகின்ற போதுதான் அந்தச் சமூகம் ஏதோ ஒரு வகையில் பூரணத்துவத்தை அடைய முடியும். சமூகம் என்கிற நிலையை அது பெற முடியும்.

இலக்கியத்தின் ஊடே அந்த சமூகம் சம்பந்தமாக, தானே ஏற்

றுக் கொண்டிருக்கிற நம்பிக்கைகள், ஐதீகங்கள், லட்சியங்கள் ஆகிய யாவும் வெளிவருகின்றன.

இலக்கியம் இல்லாது ஒரு சமூகம் இருக்க முடியாது. அந்த இலக்கியம் எழுத்து வடிவில்தான் இருக்க வேண்டும் என்பதில்லை. வாய் மொழியாகவும் இருக்கலாம்.

தாலாட்டு, ஒப்பாரி, மதச் சடங்குகளில் பாடப்பட வேண்டிய பாடல்கள் இல்லாத ஒரு சமூகத்தை கற்பனை செய்தே பார்க்க முடியாது, இது உலகம் முழுவதுக்கும் பொதுவான ஒரு விதியாகும்.

சமூக உருவாக்கத்தின் தளம் இலக்கியம்

இப்படிப் பார்க்கும்பொழுது இலக்கிய உருவாக்கம் என்பது சமூக உருவாக்கத்தின் ஒரு தளமாக அமைகின்றது. ஏனென்றால் அந்தச் சமூகத்தின் சின்னமாக இலக்கியத்தை எடுத்துக் கொள்கிறோம்.

இலக்கியம் தோன்றுகிறது. அது வாய்மொழியாக இருக்கலாம். எழுத்து மொழியாகவும் இருக்கலாம். சிறப்பாக எழுத்து நிலையில் தோன்றும்போது அது அந்தச் சமூகத்தை ஏதோ ஒரு வகையில் அமைப்புச் செய்கிறது. பிரதிபலிப்பது என்பது வேறு. ஆனால் ஓர் இலக்கியம் ஒருவனால் ஆக்கப்படும் பொழுது ஒருவனுடைய வாழ்க்கை சொல்லப்படும் போது, ஓர் இலக்கியம் வாசிக்கப்படும் போது அதே சமயத்தில் நாம் வாழ்க்கை பற்றிய ஒரு கண்ணோட்டத்தைப் பெறுகிறோம்.

இதனைப் பார்க்கும்போது இலக்கியம் பற்றிய ஒரு முக்கியமான அம்சம் தெளிவாகிறது.

கலையின் பயன்பாடு

இலக்கியத்தின் உள்ளே நாம் ஆழ்ந்து போகப்போக வாழ்க்கை பற்றிய ஏதோ உண்மை தெளிவாகிறது. கலையின் பயன்பாடே அதுதான்.

கலைக்குள் நாம் அமருகின்ற போது, அமர்வதற்கான கவர்ச்சிகளை அந்தக் கலைவடிவம் கொண்டிருக்க வேண்டும்.

அந்த அளவுக்குச் சிறுகதை, அந்த அளவுக்குக் கவிதை, அந்த அளவுக்கு நாவல் நம்மை உள்வாங்க வேண்டும். உள்வாங்கிக் கொண்டு போகிற பொழுது நமக்கு அந்த உண்மை பளிச்சிட வேண்டும்.

இலக்கியம் வாழ்க்கையை அமைக்கிறது. இந்த அமைப்பு ஒவ்வொரு காலத்திலும் ஒவ்வொரு வகையாக அமைகிறது. இந்த இலக்கிய வடிவங்கள் வாழ்க்கையை வாழ்க்கை நிகழ்ச்சிகளை அல்லது வாழ்க்கையின் தன்மைகளைப் பார்ப்பதற்கான வடிவ அமைப்புகள் ஆகும்.

அது காப்பியமாக இருக்கலாம். சிறுகதையாக இருக்கலாம், நாவலாக இருக்கலாம், உலாவாக இருக்கலாம். இந்த இலக்கிய வடிவம், இலக்கிய அமைதி என்பது நாங்கள் வாழ்க்கையைப் பார்க்கின்ற முறையில் அமைகிறது.

எனவே இலக்கியமும் வாழ்க்கையும் என்று சிந்திக்கின்ற பொழுது இலக்கியம் வாழ்க்கையைப் பிரதிபலிக்கிறது என்ற கோட்பாட்டினுள் மாத்திரம் நின்றுவிடாமல், இலக்கியம் வாழ்க்கையை எவ்வாறு பாதிக்கிறது, இலக்கியம் நம்மை எவ்வாறு வாழ்க்கையைப் பார்க்க வைக்கிறது என்பதை உணர்ந்து கொள்ள வேண்டும்.

அடுத்து தமிழில் இந்த விஷயங்கள் எவ்வாறு தெரிகின்றன என்பதை மூன்று உதாரணங்கள் மூலமாகப் பார்க்கலாம்.

1. தமிழின் கவிதைத் தன்மை.
2. தமிழினுடைய கதை சொல்லும் தன்மை.
3. நாடக இலக்கியம் அல்லது அரசியல்.

தமிழில் கவிதைக் கொள்கை

தமிழில் கவிதை பற்றிய கொள்கைகள் எவ்வாறு வெளிப்பட்டுள்ளன என்பது மிக முக்கியமான ஒன்று.

சங்க இலக்கியம் என்று சொல்கிறோமே இந்தச் சங்க இலக்கியத்துக்குள் மூன்று இலக்கியக் கொள்கைகள் உண்டு.

அகம், புறம் இரண்டு கொள்கைகள் இரண்டுக்கும் மேல் தொல்காப்பியர் சொல்கின்ற இலக்கிய வடிவங்களைப் பார்க்கும் பொழுது அதற்குத் தளமாகச் சில இலக்கியக் கொள்கை

கள் இருந்திருப்பதாகத் தெரிகிறது. அந்த இலக்கியங்கள் நமக்குத் தெரியாததாக இருக்கலாம். ஆனால் ஒன்று சொல்லலாம். சங்க இலக்கியக் கொள்கைகள் வாழ்க்கையைச் சம்பவங்களாகப் பார்க்கின்றன.

ஆனால் வாழ்க்கை முழுவதையும் பார்க்கிற தன்மை அதிலே காணவில்லை. காரணம் என்னவென்றால் அத்தகைய நாகரிகங்களில் வாழ்க்கையை ஒட்டு மொத்தமாகப் பார்க்கும் தன்மை இருந்திருக்க முடியாது.

வாழ்க்கை முழுவதையும் ஒட்டு மொத்தமாகப் பார்த்து அதனுடைய பண்பை வெளிப்படுத்துவது நாகரிகம் வளரவளரத்தான் வருகிறது.

எங்களுடைய மிகப் பழமையான கவிதையில். கவிதை காட்டும் சமூகமானது நாங்கள் சொல்கிற நவீனமயப்படுத்தப்பட்ட ஒருங்கிணைப்புச் செய்யப்பட்ட அல்லது ஒரு குறிப்பிட்ட வரன்முறையான ஆட்சி அதிகாரமுள்ள அரசுக்கு உட்பட்ட ஒரு நிலம் அல்ல. இதைத் திருக்குறளுக்குப் பின்னர் என்று கொள்ள வேண்டும்.

இந்தக் கொள்கையில் வாழ்க்கையை முழுக்கச் சொல்ல முயலாததனால் சிலப்பதிகாரம் சிலம்பை வைத்துக் கொண்டு வாழ்க்கை முழுக்கச் சொல்ல முடியாது.

ஒரு சம்பவத்தைப் பார்த்து அந்தச் சம்பவத்திலே மனித உணர்ச்சிகளைச் சொல்கிற கவிதைக் கொள்கை காரணமாகத்தான் ஒரு பொருளை வைத்துக் கொண்டு ஒரு வாழ்க்கை முழுதும் சொல்லும் பண்பு உருவானது. இதனை இலக்கிய வளர்ச்சியின்படி பார்க்கும்

பொழுது இரண்டாவது அல்லது மூன்றாவது படிநிலை என்று சொல்லலாம்.

யாரே ஒரு பெண் அல்லது யாரோ ஒருவன் தன்னுடைய மனநிலையில் நின்று ஒருவரை நினைத்துப் பாடுகிற பாடல் தான் இயல்பான பாடல் மனம். கபிலர் என்றொரு ஒரு புலவன் அவ்வாறாக ஒரு பெண் பாடுகிறாள் என்று பாடுகிறான். இது மிக வளர்ந்த ஒரு நிலை. ஒரு தலைவி பாடியதாகக் கபிலன் பாடுகிறான். இலக்கியந்கொள்கை, மனம் இங்கு வளர்க்குள்ளது. இது முக்கியமானது. ஏனென்றால் இப்படியான செய்திகளில் புறச் செய்திகள் பலவரும். அரசர்களைச் சொல்வதற்கு புறத்திணை மாத்திரமல்ல, அகத்திணையும் ஒரு வாயிலாகலாம் என்ற கொள்கையிலிருந்து வாழ்க்கையைச் சொல்லுகின்ற ஒரு கொள்கை மனம் உருவானது.

இதன் பிறகு தமிழ்நாட்டில் ஏற்பட்ட மாற்றங்கள் இந்தத் தொடர்ச்சியை இயல்பான வளர்ச்சியாகக் கொண்டு செல்ல முடியாது நிலைமறந்து போன தன்மை ஒன்று காணப்படுவது நாம் காணலாம்.

அற இலக்கியங்கள்

இதன் காரணமாகத்தான் அற இலக்கியங்கள் தோன்றுகின்றன. அற இலக்கியங்கள் முன்னர் இல்லை என்று சொல்ல முடியாது. இதற்கு முந்தேப்பட்ட இலக்கியங்களுக்குள் வரவில்லை என்றுதான் சொல்லலாம்.

இதே போலத்தான் பின்னர் சிலப்பதிகாரத்தின் ஊடாக ஒரு பாரம்பரியத்தைத் தொடர்ந்து பார்க்கிறோம். ஆனால் அந்தப்

பாரம்பரியம், அந்தத் தொடர் நிலைச் செய்யுள் மரபுகூட இடையில் அறுகிறது. அதன் பின்னர் காப்பியங்கள் உருவாகின.

காவியம் என்பதற்கும் காப்பியத்திற்கும் கருத்தில் நெளிவு உண்டு. காவிய மரபு தமிழ் நாட்டினது மரபா, மணிமேகலையில் தொடங்குகின்ற மதவிவாதக் கோட்பாடு காப்பியங்களை அப்படியே உள்வாங்குகிறபக்தி இலக்கியத்தை வளர்க்கிறது.

பக்தி இலக்கியங்கள் 11ம் நூற்றாண்டில் தொகுக்கப்பட்டு அவை போற்றப்பட்டதன் பின்னர், நாங்கள் பின்னோக்காகப் பார்த்து அவற்றை இலக்கியமாகக் கொள்கின்றோமே தவிர, சமகாலத்தில் அவை இலக்கியமாகப் போற்றப்பட்டனவா என்பது மிக முக்கியமாகக் கவனிக்கப்பட வேண்டிய ஒன்று.

இந்த விடயத்தில் தேவாரங்களுக்கும் ஆழ்வார் பாசுரங்களுக்கும் ஒரு வித்தியாசம் உண்டு. ஆழ்வார் பாசுரங்களுக்கு விளக்கவுரை எழுதும் மரபு அத்தியாவசியம் ஆனது. வைஷ்ணவத்தின் வளர்ச்சி காரணமாக சைவ மரபில் தேவாரங்களுக்கு அவ்வாறு எழுதுவதில்லை. பின்னர் தொகுக்கப்பட்டதன் காரணமாகச் சொல்கிறோமே தவிர, அந்தச் சமகாலத்தில் இருந்த இலக்கியக் கொள்கைகளின்படி பார்த்தால் முத்தொள்ளாயிரம் போன்ற நூல்களும் பெருங்காப்பியங்கள். சிறுகாப்பியங்களுந்தான் அந்தக் காலத்தில் இலக்கியங்களாக இருந்திருக்கின்றன.

தேவாரம் பற்றிய இலக்கியக் கொள்கை அந்தக் காலத்தில் இருந்ததாகத் தெரியவில்லை.

இலக்கியக் கொள்கைகள் இல்லாத இருபெரும் நூல்கள்

இதன் காரணமாக தமிழிலே தோன்றிய மிகப் பெரிய தான இரண்டு நூல்கள், அதற்கு ஆதாரமாக உள்ளன. எந்தவித இலக்கியக் கொள்கைகளும் ஒன்றும் இல்லாமலேயே இருக்கின்றன. ஒன்று கம்பராமாயணம் மற்றது பெரியபுராணம்.

பெரிய புராணத்தைப் புராணம் என்று சொல்ல முடியாது. நாயன்மார்களைப் பற்றிய பக்திகதை அது. கம்பனைக் காட்டாற்றுக்கு ஒப்பிட்டால் சோக்கிழாரை மிக மிக நுண்ணிதான வாகனச் சாரதி எனலாம். எந்த ஒரு நிமிடத்திலேயும் தன்னுடைய கையை விட்டு காப்பியத்தில் ஓட்டத்தை விடாது பிடித்துக் கொள்ளும் சிறப்பு ஒன்று அவரிடத்தில் உள்ளது. அவர் மொழியைக் கட்டுப்படுத்துகிறார். நிகழ்ச்சிகளை கட்டுப்படுத்துகிறார். அவருக்கு அங்கு இலக்கியக் கொள்கை இருந்ததா? இப்படிப் பார்க்கின்ற பொழுதுதான் ஒரு முக்கியமான கேள்வி எழுகிறது.

இந்திய இலக்கியக் கொள்கைகளுக்குத் தமிழ் இலக்கியக் கொள்கைகளுக்கும் உள்ள தொடர்பு யாது? தமிழை நாங்கள் இந்திய வாழ்க்கையின் ஒரு அம்சமாகக் கொள்வதா அல்லது தன்னுள் தான் முடிந்த ஒன்றாகக் கொள்வதா?

தமிழ் மக்களின் வாழ்க்கையை நாங்கள் விளங்கிக் கொள்வதானால் எங்களுடைய கவிதைக் கொள்கைகள் மூலம் விளங்கிக் கொள்வதற்கான சாத்தியக் கூறுகள் குறைவாகவே உள்ளன.

தமிழின் கதைத் தன்மை

புனைகதையில் காணப்படும் உரைநடை மாற்றங்கள் அல்லது கதை சொல் மாற்றத்தில் ஏற்பட்டிருக்கும் வளர்ச்சிகளைக் கவனிக்கும் போது ஆரம்பத்தில் கதை கூறுபவர் அவதானிப்பாளராக நின்று கொண்டு கதை சொல்லும் தன்மையைக் காணுகிறோம்.

பின்னர் மெய்யியல் மாற்றங்களினூடே காலம் என்னும் கொள்கை வந்ததும் நினைவோடை உத்தி எனப் புது நியாயப்படுத்தப்பட்ட இலக்கியமானது.

வாழ்க்கையை இவ்வாறு எடுத்துச் சொல்லலாம் என்ற முறைமையில் தான், வாழ்க்கையை அவதானித்துச் சொல்கின்ற கொள்கையில் சில குறிப்பிட்ட தத்துவங்கள் தோன்றுகின்றன.

அந்த நிலைமை மாறி வேறொரு நிலைமை உருவாகிய போது, கதையைக் கூறுபவன், தான் சொல்லும் செய்தியில் ஒரு முழு நிகழ்வினுடைய அங்கத்தினனாக இருந்து கொண்டு சொல்கிற பொழுது, அவன் பார்வை வித்தியாசமாகக் காட்சியளிக்கிறது.

இந்த மாற்றம் சமூக மாற்றங்களோடு வளரவில்லை. சமூக மாற்றம் என்பது பிரதானமாக தமிழ் இலக்கியம் தோன்றுகின்ற இந்தியா, இலங்கை ஆகிய தளங்கள்.

அதாவது பிறமொழித் தாக்கம் இல்லாமல் தமிழ் மொழியினூடாகவே தங்கள் உணர்வுகளை, தங்கள் உணர்வு வெளிப்பாட்டு முழுமைகளை பெறுகின்ற சூழலில் வாழும் பொழுது வாழ்கிறவர்கள் எழுதும் பொழுது

தான் ஒரு முழுமையான வாடை வீசும் என்று சொல்கிறார்கள்.

அப்படிப்பட்டபார்க்கும் பொழுது அண்டைக் காலத்தில் புனைகதையில் ஒரு பெரிய மாற்றத்தை நாங்கள் காண்கிறோம். அந்த மாற்றம் தமிழிலே நிச்சயமாக ஏற்பட்டுள்ளது. கடந்த சில ஆண்டுகளாக அந்த மாற்ற காலத்தில் நாங்கள் வாழ்ந்து கொண்டிருக்கிறோம்.

தமிழின் அரங்கியல்

இயல், இசை, நாடகம் என்கிற முத்தமிழின் நாடகத் தமிழ் என்பது நாடகத்தைத்தான் குறித்தது என்பது சந்தோகத்துக்குரிய விஷயம்.

அரங்கு என்பது எங்களுடைய பாரம்பரியத்தில் அரச அதிகாரத்தில் உள்ள ஆதரவைப் பெற்றதாக வளரவில்லை.

சிலப்பதிகாரம் பிரச்சனைக்குரிய விஷயம். நாடகம் என்பது பல்வேறு பாத்திரங்களை பல்வேறு மனிதர்கள் ஆள்வது. ஆனால் தமிழ் நாட்டிலே ஏற்பட்ட சில கவாரஸ்யமான மாற்றங்கள் காரணமாக ஒருவரே பல்வேறு பாத்திரங்களைச் சித்திரிக்கிற தன்மையர்ன பண்பு ஒன்று கவித்தொகை காலத்திலிருந்து வளர்வதைக் காணக் கூடியதாக இருக்கிறது. இது சிலப்பதிகாரத்தில் வந்து சேர்கிறது.

ஆகவே பல்வே நடிக்கர்கள் பல்வேறு பாத்திரங்களை ஆளக் கூடிய பண்புக்கு நாங்கள் ஆதரவு கொடுக்கவில்லை. இதனால் கிரேக்கத்திலோ, ரோமாபுரியிலோ அல்லது காளிதாசன் காலத்திலோ வளர்ந்தது போல நமது அரங்கியல் வளரவில்லை.

அரசு மட்டத்தில் வளரவில்லை என்பதற்காக அடிநிலை மட்டத்தில் அது இல்லாது போனதென்று சொல்லிவிட முடியாது நிச்சயமாக இருந்தது. ஏனென்றால் நாடகம் இல்லாமல் மதம் இருக்க முடியாது, எந்த ஒரு மதத்திற்கும் ஏதோ ஒருவகையான சடங்கு வேண்டும். அந்தச் சடங்குதான் நாடகம். இது உலகப் பொதுவான விஷயம்.

உயர்ந்த அந்தஸ்துக் கொடுக்காததன் காரணமாக நமது அரசுக்கலை போதிய அளவு வளரவில்லை.

தியேட்டர் என்கிற சொல்லுக்கே இப்போதுதான் அரங்கு என்ற தமிழ்ச் சொல் கண்டுபிடித்துள்ளோம். தியேட்டர் என்கின்ற சொல்லுக்குள்ளேயே அந்தக் கலையில் முக்கியத்துவம் தெரிகிறது. கிரேக்கத்தில் தியேட்டர் என்றால் (The Seeing Place) என்று அர்த்தம்.

சாதாரண மக்களும் ஒன்றாக இருந்து பார்க்கக்கூடிய ஒரு சமுதாய முறைமை தமிழ் நாட்டில் இருந்ததே இல்லை.

கிரேக்க நாடகம் வளர்ந்த பொழுது கிரீஸ், ஏதென்ஸ் நகரங்களில் உள்ள அனைவரும் ஓரிடத்தில் கூடுவார்கள். இந்த முறைமை எங்களுக்கு இல்லை.

அவையினர் அடிப்படையில் நாடகம் பிரிக்கப்பட்டுள்ளது

சிலப்பதிகாரத்தில் வேதியல் பொதுவியல் என்ற இரண்டு வகையான அளவுகளைக் காணலாம். ஒன்று அரசர்கள் அவையில் ஆடப்படுகின்ற நாடகம். இரண்டாவது அதற்காக அல்லாத நாடகம். ஆனால் கிராமிய

நாடகம் எல்லாம் பொதுவியல் இல்லை.

தமிழர்கள் பார்க்கிற அவையோரின் அடைப்படையில் நாடகத்தைப் பிரித்துள்ளோம்.

சமூக அடுக்குமுறை காரணமாகவே ஒரு பொதுவான அரங்க முறைமை வளரவில்லை என்று கூறலாம்.

ஜனநாயக மயப்படுகின்ற போதுதான் இதுவரும். துரதிஷ்டவசமாக இந்தியாவின் சுதந்திரப் போராட்டத்தின் போது இந்தியாவின் மற்றைய பகுதிகளில் உள்ளவர்கள் தங்கள் தங்களுடைய கலை வடிவங்களைச் சமூகம் சகலத்துக்கும் பொதுவான கலைவடிவங்களை முன்னுக்குக் கொண்டு, துரதிஷ்டவசமாகப் பரதநாட்டியம் தான் நமக்கு முன்னுக்கு நின்றதே தவிர, தெருக்கூத்து வரவில்லை. தெருக்கூத்து, தெருவிலேயே நின்றது.

ஜனநாயக மயப்படுகின்ற போதுதான் சகலரையும் உள்ளடக்கும் நாடக மரபு கலைவடிவம் உருவாக முடியும்.

திராவிட இலக்கி வளர்ச்சியின்போது அண்ணாதுரையும், கருணாநிதியும் அரங்கைப் பயன்படுத்தி அதனை ஒரு ஜனநாயக மயப்படுத்தியதாக ஆக்கினார்கள். ஆனால் துரதிஷ்டவசமாக அவர்களும் பாரம்பரிய வடிவத்தைப் பயன்படுத்தாமல் இடையிலே வந்த சொல்லாடல் மரபினையே பயன்படுத்தினார்கள்.

ஆகவே உண்மையான தமிழ் நாடகம் வளர வேண்டுமானால் இரண்டு நடைபெற வேண்டும். ஒன்று நம்மிடையே ஒரு ஜனநாயக மயப்பாடு இருக்க வேண்டும். இரண்டாவது நாங்கள்

அந்த ஆழமான மரபிலிருந்து
அரங்கக் கலையை எடுக்க
வேண்டும்.

வாழ்க்கையை எடுத்துக்கூறும்
வடிவங்கள்

எனவே இந்த இலக்கிய
வடிவங்களோ கலை வடிவங்
களோ நாடக வடிவங்களோ
என்பன ஒரு வகையான கலை
வடிவங்கள் மட்டுமல்ல. எங்களு
டைய வாழ்க்கைகளை எங்களு
டைய வரலாறுகளை ஏதோ ஒரு
வகையாக எடுத்துக் கூறுகின்றன
என்பதனை மேற்கூறிய உதார
ணங்கள் மூலமாக விளக்கிக்
கொள்ளலாம்.

(பேராசிரியர் டாக்டர்
கா. சிவத்தம்பி தமிழ்மொழி,
இலக்கிய உலகின் குறிப்பிட்டுச்
சொல்லக்கூடிய மொழியியலா
ளர், எழுத்தாளர், விமர்சகர்,
ஆய்வாளர். தமிழ்மொழியியலி
லும், இலக்கியத் துறையிலும்
இவர் செய்துள்ள ஆய்வுகளும்
பணிகளும் ஏராளம்.)

தமிழ் மொழி இலக்கியம்,
கலை சமூகம், தமிழர் பண்பாடு

தொடர்பு முறைகள் போன்ற
துறைகளில் பல ஆய்வு நூல்கள்
எழுதியுள்ளார். 'தமிழில் 'சிறுக
தையின் தோற்றமும்வளர்ச்சியும்'
பற்றி முதன் முதலில் ஆராய்ச்சி
பூர்வமான நூல் எழுதியவர்
இவர்தான். தமிழ் சமுதாயத்
தையும், கலை இலக்கியத்தையு
ம் வரலாற்று ஆதாரங்களுடன்
ஆராய்ந்து பல பயனுள்ள ஆய்
வுக் கட்டுரைகள் படைத்துள்
ளார்.

யாழ்ப்பாணப் பல்கலைக்
கழக நுண்கலைப் பிரிவு தலை
வராகப் பணியாற்றும் பேராசி
ரியர் கா. சிவத்தம்பி, பல
அனைத்துலக மாநாடுகள். ஆய்
வரங்குகளில் ஆய்வுக் கட்டுரை
கள் படைத்த அனுபவம் மிக்
கவர்.

பாரம்பரிய தற்கால தமிழ்
இலக்கியத்துறையின் உயரிய
வல்லுனராக விளங்குபவர்
பேராசிரியர் டாக்டர் சிவத்தம்பி)

வாழ்த்துகின்றோம்

வளர்ந்து வரும் இன்றைய தலைமுறையின்
கணிக்கப்படத்தக்க எழுத்தாளரான திரு. வட
கோவை வரதராஜன் அவர்களுக்கும் செல்வி
இராசம்பிகை அவர்களுக்கும் கடந்த மார்ச்
மாதத்தில் ஏழாலை வடக்கில் திருமணம்
நடைபெற்றது.

அடுத்த நாள் கோப்பாயில் மணமகன் இல்லத்தில் நடைபெற்ற
வரவேற்பு விழாவில் ஏராளமான நண்பர்கள், எழுத்தாளர்கள்,
மற்றும் நெருங்கியவர்கள் கலந்துகொண்டு வாழ்த்துத்தெரிவித்தனர்.

புது மணமக்களை மல்லிகையும் மனசார வாழ்த்துகின்றது.

— ஆசிரியர்

1930 ல் பிறந்த டிக்கே தெரிதா தற்பொழுது பிரபலமாகி வரும் ஆங்கில அமெரிக்க இலக்கியக் கொள்கையில் பாதிப்பை ஏற்படுத்திய அதி முக்கியஸ்தர். ஆனால் நிறுவன ரீதியாகப் பவம் பெற்ற பல்கலைக்கழகக் கல்விமான்கள் அவரது சிந்தனைகளுக்கு முன்னிடம் வழங்க மறுத்து வந்தனர். மெல்ல மெல்ல அவரது கருத்துக்கள் தத்துவம் தவிர்ந்த பிறதிறைகளிலும் ஊடுருவின. மொழி, எழுத்து, அநுபவம் பற்றிய 'பண்டித'க் கருத்துக்களுக்குச் சவால் விடுத்தன. தமிழிலும் நவீன இலக்கிய விமர்சகர்கள் அவரைப் பற்றிப் பேசத் தொடங்கி உள்ளனர். அவரது கருத்து வளர்ச்சியை நோக்கும் ஆரம்பக் கட்டுரை இது.

டிக்கே தெரிதா

'காவல்நகரோன்'

அல்ஜீரிய நாடு பிரான்சின் குடியேற்றநாடாக இருந்தபோது அதன் தலைநகரான அல்ஜியேர் ஸில் சிபாடிக் — யூத பெற்றோரின் பிள்ளையாய்ப் பிறந்தார். ஸ்பானிய — போர்த்துக்கேய குடா நாட்டில் குடியேறிய யூதர்கள், வணிக நிமித்தம் கடல் கடந்து தெற்கே அல்ஜீரியாவில் குடியேறி அப்பிரதேச வாசிகளாகி விட்டனர். எனவே பல அறிவு மரபுகளின் வாரிசாகப் பிறந்தார்.

1940 ல் இரண்டாம் உலகப் போர் அல்ஜீரியாவிற்குள் புகுந்தது. அல்ஜீரியர் தம்மை ஆண்ட பிரஞ்சுக்காரர், ஜேர்மனியப் படையெடுப்பால் தோற்றுத், தம் குடியேற்ற நாட்டைத் தளமாகக் கொண்டு, அகதிகளாகத் தொடர்ந்து போரிடுவதை அவதானித்தனர். அப்போரில் தம்

கள் உதவியை நாடுவதையும் ஆயுதம் வழங்குவதையும் கண்டனர். எம் தோளில் அமர்ந்திருந்தவர்கள் தம் தோளில் ஏறிய பகைவனைத் தள்ளி விழுத்தும் பொருட்டே எம் ஆதரவை நாடுகின்றனர். இத்தருணத்தில் அவர்களை எம் தோளிலிருந்து தள்ளிவிட முயல்வது நன்று என்ற நினைப்பு அல்ஜீரிய சுதந்திரப் போரைத் தூண்டியது. அல்ஜீரிய (முஸ்லிம்) — பிரஞ்சுப் பூசனில் யூத இனத்தின் மீது ஐயமும் வன்முறையும் பரவலாயின. இச் சூழலில் வளர்ந்தார் தெரிதா. அவருக்குப் 12 வயதாயிருக்கும் போது பிரஞ்சு எழுத்தாளர் கமுலின் 'அந்தியன்' 'சிசிபஸின் புராணம்' ஆகிய நூல்கள் வெளிவந்தன. அடுத்த ஆண்டு சாதரின் "இரும்பு ஒன்று மிலாமையும்" பிரசுரமாயிற்று.

1945 ல் ஜேர்மனி தோற்றது. தெரிதா யூத கலாசாலையில் சேர்ந்தார். ஆனால் பகைமைவளர்ந்ததால் ஓராண்டு வகுப்புகளுக்குச் செல்லவில்லை. இவ்வாண்டில்தான் வெளி—ஸ்ட்ரோஸ் என்பவர் “மொழியியலிலும், மானிடவியலிலும் கட்டமைப்புப் பகுப்பாய்வு” என்ற நூலை வெளியிட்டார். அமைப்பு வாதம் பிரபலமடையலாயிற்று. சாத்தர் “நவயுகம்” என்ற சஞ்சிகையைப் பிரசுரம் செய்து. பிரண்டாம் உலகப் போருக்குப் பிந்திய காலப்பகுதியில் அதி உக்கிரமான கருத்துப் போராட்டத்தை ஆரம்பித்தார். இவ்வாரம்ப காலத்தில் கழ இதில் தொடர்புற்றிருந்தார். எனினும் சாத்தரின் கருத்துகள் சிலவற்றை அவர் ஏற்கவில்லை.

1947 ல் சாத்தர் “நிலைப்பாடுகள் (முதலாம் பாகம்) என்ற பிரசாரத்தில் இலக்கியம், அரசியல், உலகப் போருக்குப் பிந்திய கலாசாரச் சூழல் பற்றிய கட்டுரைகளை வெளியிட்டார். கழ “பிளேக்நோய்” என்ற நூலில் ஹிட்லரின் ஜேர்மன் படை பிரான்ஸில் இருந்த காலத்தைப் பற்றிய ‘மறை பொருட்’ கதையைக் கூறலானார். இந்த அறிவுச் சூழலில், கூர்மதி படைத்த தெரிதா இவற்றை முழுதாக அதானித்துக் கொண்டு தம் கல்வியை முடித்தார். 1948 ல் பட்டம் பெற்றார். அவருக்கு மெய்யியலில் ஆர்வம் தோன்றக் காரணம் தற்செயலாக ஒரு வானொலிப் பேச்சில் ஒரு பேராசிரியர் தமது வகுப்பை அறிமுகப்படுத்தும் போது, ஒரு பழைய மாணவனான அல்பேட் கமுவைப் பற்றிக் குறிப்பிட்ட யையே, தெரிதாவைக் கவர்ந்தவை. சாத்தரின் இரட்டை அம்சங்களான அறிவு ஜீவி, செயல் வீரன் என்னும் இரு பாத்ர

நடிப்புத்திறனே. ஆனால் சிந்தனா வேகம் மிக்க அவர் பின்னர் குறிப்பிட்டார்: பிற்காலத்தில் இந்த மாதிரி பிம்பம் தீய ஊழில் முடியும்; பேரிழவுக்குட்படும் என நான் தீர்மானித்து விட்டேன்; என்றாலும் இன்னும் அதை நேசிக்கின்றேன்.

1950 ல் பிரான்ஸ் சென்று, புகழ்பெற்ற பாரிஸ் உயர் கல்வியியல் ஹெகலிய தத்துவ அறிஞராகிய ழான் ஹிப்பொலிற்றின் கீழ் கற்றார். அப்போது ஹெகல், ஹூர்லோன், ஹைடெக்கர் போன்றாரது மெய்யியற் கருத்துக்களை மிக ஆழமாகக் கற்றார். ஐரோப்பிய தத்துவ மரபைப் பிளேற்றோமுதல் சமகாலம்வரை ஒரே வீச்சில் நுணுகி நோக்கினார்.

1956 ல் அமெரிக்க ஹாவாட் பல்கலைக் கழகத்தில் ஓராண்டு படிக்கும் வாய்ப்பு தெரிதாவுக்குக் கிடைத்தது. இவ்வாறு பிரஞ்சுப்பின்—அமைப்புவாதி தொடர்பு அமெரிக்காவுக்கு ஏற்பட்டது; பிற்காலத்தில் அதி தீவிர மாற்றங்கள் அமெரிக்க சிந்தனைப் போக்கிலும் உருவாயின.

அரசின் கலாநிதிப் பட்டத்துக்கு ஆய்வுப் பொருள் ஒன்றைத் தேர்ந்தெடுக்கத் திட்டமிட்டார்.

தெரிதா, 1957ல் ஹூஸேர்ளின் நூல்களையும் தோற்றப்பாட்டியல், அழகியல் பற்றிய கருத்துகளையும் கற்றமையால் தூண்டப்பட்டு, “இலக்கியப் பொருளின் கருத்துத்துவம்” என்ற விடயம் பற்றி ஆய்வு செய்ய விரும்பினார். ஆனால் இச்செயற்திட்டம் கைவிடப்பட்டது; தெரிதா (பின்னாளில் பிரபலமடைந்த) “கட்டழிப்பு” தளத்துக்குத் தம் சிந்தனையை அரக்கி

வைத்தார். “பேச்சும் தோற்றப் பாடும்” என்ற நூலில் அதன் விரிவைக் காணலாம். மெய்யியல் முகம் கொடுக்க வேண்டிய பிரச்சனைகள் பற்றி வளர்ந்துவரும் உணர்வு கடுமையாக உந்தியது. மெய்யியல் ‘வேதவாக்கு’ எனக் கருதப்பட்ட அப்பிரச்சனைகள் மெய்யியலானது இலக்கிய, எழுத்து தன் சொந்த (தப்ப முடியாத) பாட இயல்பு ஆகிய வற்றை எப்படி எதிர்நோக்கும் என்ற விடயம் குறித்து ஆழ்ந்து சிந்தித்தார். இக்காலத்திலே தான் பார்த்தலின் “பௌராணிகக் கதைகள்”, லதானின் மிக முக்கியமான கட்டுரையான ‘அ - சாக்கிரத்தின் மீது’ எழுத்தின் முகாமைத்துவம் அல்லது ஃரோய்டுக்குப் பின்னர் பகுத்தறிவு ஆகியன வெளிவந்தன.

1958 ஐ அடுத்த தசாப்தத்தைத் தெரிதா “டிகோல் குடியரசு ஆட்சியின் மிக்க நிலையியற்காலம்” என்றும் பிரெஞ்சு உயர் அமைப்புவாத காலம் (வெவியல் — தொல்பெரும் — கிளாசிக்) என்றும் வருணிப்பார். முறையில், கருத்துருவில் இயக்க மின்மை தோன்றி, பொருள் காண்பதில் வேறுபாட்டின் லீலை எல்லைப்படுத்தப் பட்டது எனக் குறைப்படுவார். (இக்காலப் பகுதியில்தான் லெவி — ஸ்ட்ரோஸ் “அமைப்பியல் மானிடவியல்” என்ற நூலையும் கழு தமது பெருநூலின் மூன்றாம் பாகத்தையும் பிரசுரித்தனர்.

1960 லிருந்து 4 ஆண்டு தெரிதா சொப்போர்ண் பல்கலைக் கழகத்தில் கற்பித்தார், கத்துவப் பிரச்சனை வாய்ந்த கோற்றப்பாட்டியல், அமைப்பியல், இலக்கியக் கொள்கை ஆகியவற்றின் ‘உள்முகத்’தைப் பற்றித் தொடர்ந்து சிந்தித்து எழுதி வந்தார்.

1965 ல் தாம் கற்ற பாரிஸ் உயர் கல்லூரியில் மெய்யியல் வரலாறு கற்பிக்கும் பணியைச் செய்தார். அக்காலத்தில் தெரிதாவுக்கு ‘தெல்கெல்’ என்ற சஞ்சிகையுடன் தொடர்பு ஏற்பட்டது. பிரெஞ்சு விமர்சனத்துறையில் ஒரு புதிய சகாப்தம் உதயமாயிற்று. அது புலனறிவுவாத இலக்கிய மேதாவித்தனம் கோரிய உரிமைகளை எதிர்த்து குறிக்கொள்கையில் மாக்ஸியம் உள்பகுப்பாய்வு, அமைப்பியல்வாத ‘மானிட விஞ்ஞானங்கள்’ ஆகியவற்றின் பாதிப்பை ஏற்கும் போக்குடையதாயிற்று.

1967 ல் தெரிதாவின் நூல் வெளியீடு — வரவேற்பு வரலாற்றின் அதி முக்கிய ஆண்டாகும். மூன்று பெருநூகள் (1) ஹூர் சேர்ன் பற்றிய “தோற்றப் பாட்டு வாதக்குரல்” (2) இலக்கண இயல்பற்றி” (3) “வேறுபாடான எழுத்து” வெளிவந்தன. 1966 ல் அமெரிக்காவில் ஜோன்ஸ் ஹொப்கின்ஸ் பல்கலைக் கழகத்தில் நடந்த ஒரு மகாநாட்டில் தெரிதா உரை நிகழ்த்திய “மானிட விஞ்ஞானங்களில், கட்டமைப்புக் குறி, விளையாட்டு” என்ற பொருள் பற்றிய ஆய்வுக் கட்டுரை வட அமெரிக்க இலக்கிய விமர்சகர்களிடையே கட்டு உடைப்புக் கோட்பாடு’ எப்படிப் பட்ட ஆரம்ப தர்க்கத்தை உண்டாக்கியது என்பது குறித்து முகற்கருத்துக்களின் வெளிப்பாடும் நிகழ்ந்தது.

1968 ல் பாரிய ‘சம்மவங்கள்’ நிகழ்ந்தன. பிரசித்தமான பாரிஸ் மாணவர் எழுச்சி வெடித்தது. முதலில் இடதுசாரிப் புத்தி ஜீவிகள் அதனை வரவேற்றனர்; டிகோலின் ஆட்சி ஒழிந்தது என மகிழ்ந்தனர். ஆனால் அப்பேரெழுச்சியின் முனை மழுங்கும் வகை

யில் மட்டுப்படுத்தப்பட்ட சலுகைகள் தரப்பட்டன; அவற்றுள் ஒன்று, கூடிய சுதந்திரமான (லிபரல்) பல்கலைக்கழகங்கள் அமைக்கப் பட்டமையாகும். தொழிலாள வர்க்கமும், தொழிற் சங்கச் செயல் வீரரும் மாணவரது இலட்சியத்தை ஆதரித்துப் பின் நின்று உந்தத் தவறினர். பிரெஞ்சுப் பொதுவுடைமைக் கட்சிக்குள் பிளவுகள் விசாலமூற்றின; பிரதானமான புத்திஜீவிகள் இப்படி ஒரு எழுச்சி ஏற்படும் எபதை முன் கூட்டியே உணரத் தவறியமையும், பிறகு அதற்குப் பூரணமான ஒத்துழைப்பு அளிக்காது விட்டமையும் பெரும் பிழை என விமர்சித்தார். இதனால் பிரஞ்சுப் புத்திஜீவிகளிடையே பொதுவுடைமைக் கொள்கை மதிப்பு இழந்தது. பின்னர் 'புதிய தத்துவம்' என்ற குழு மதிப்புப் பெற்று அடுத்த சகாப்தத்தில் இப்புதுக் கொள்கையின் குரலாயிற்று.

1970 ல் வெளிவந்த பார்த்ஸின் நூல் ஒன்றின் மூலம் அவர் அமைப்பியல் கதை கூறுமியலிலிருந்து விலகி அவ்வகையான குறைப்பு முறைகளைக் கைவிட்டுப், புதிய வாசிப்பு வகை ஒன்றைப் பின்பற்றும் போக்கைக் கொண்டு அவர் தெரிதாவின் பாதிப்புக்குள்ளாகி இருக்கிறார் என்பதைத் தெளிவாக அறியக் கூடியதாயிருந்தது.

1971 ல் போல்தமான் எழுதிய "குருடும் உள்ளோக்கும்—சமகால விமர்சனத்தின் அணியிலக்கணம் பற்றிய கட்டுரைகள்" என்ற நூல் வெளிவந்தது.

1972 ல் தெரிதா நேர்முகங்களின் தொகுப்பு நூலான "நிலைப்பாடுகள்", "பரப்பு தல்", "மெய்யியலின் விளிம்புகள்" என்ற மூன்று நூல்களை வெளியிட்டார். இக்காலமுதல்

பாரிசிலும், பல்வேறு அமெரிக்க பல்கலைக்கழகங்களிலும் கற்பிப்பதில் தம்காலத்தை வகுத்துக் கொண்டார். பிரசித்தி பெற்ற யேல், ஜோஹஸ் ஹொப்கின்ஸ் பல்கலைக்கழகங்களில் ஒழுங்காக இடைக்கால வருகைத்து விரிவுரைகள் நிகழ்த்தினார். பல்வேறு மொழிபெயர்ப்பாளருடன் நெருங்கி ஒத்துழைத்ததன் பயனாக அமெரிக்க வாசகர்களுக்குேற்ற கட்டுரைத் தொகுப்புகள் பல வெளிவந்தன (இக்காலத்தில்தான் டெலியூஷ், கார்டரி என்போர் 'ஈடியஸ் எதிரி' என்ற நூல் மூலம் மரபு வழிவந்த உளப் பகுப்பாய்வு முறையைத் தகர்த்தனர்.

1973 ல் தெரிதாவின் பெருநூல்களுள் ஒன்றாகிய "பேச்சும் தோற்றப்பாடும்" என்ற நூல் ஆங்கிலத்தில் மொழிபெயர்க்கப்பட்டது. "படைப்பின் கண்ணாடி" என்ற நூல் வெளிவந்த காலம் இதுவே. இந்நூல் மாக்களிய நிலைப்பாட்டுக்குப் பிந்திய அல்லது வெளிப்படையாகவே எதிரான போக்குக்கு உதாரணமாயிற்று. தெரிதாவின் நூல் இப்போக்குக்குரியது அன்று: அவர் 'தெல்கெல்' குழுவில் தொடர்புற்றிருந்தார் எனினும், அதில் ஜூலியா கிறிஸ்தெவா, பிலிப் — ஸொல்வர்ட் போன்றோர் இருந்தனர்; அவர்களது அரசியல் ஆதரவு பிரச்சனைக்குரியதாயிருந்தது எனினும்—தெரிதா அப்போக்கில் சென்றாரல்லர்.

1974 ல் தெரிதாவின் மிக்க இலக்கியப் போக்கிலமைந்த நூல் வெளிவந்தது ஜேம்ஸ் ஜோய்ஸின் பாணியில் அமைந்ததும், ஹெகெல், ஜெனே என்பாரது ஆக்கங்களில் இலக்கியத்துக்கும் மெய்யியலுக்குமிடையில் காணப்படும் சிக்கலான எல்லைக்

கோடு பற்றியதுமான மூலபாட ஒப்புமையும் வியாக்கியானமும் அதில் மிளிர்கின்றது. தெரிதா ஹுஸேர்ஸ் பற்றிய தமது முதலாவது நூலில் செய்த சிபார்சை— தெரிவித்த கருத்தை அடியொற்றிக் காலங் கடந்து எழுதிய வியாக்கியானம் இது: சிந்தித்தல் என்பது ஒருவகையில் தூய, ஒரேகுரலில் எழும் எண்ணக் கருக்களையேனும், ஜோய் னிய நெறியில் செலலும் எல்லை வரையறுக்கப்படாத கருத்தியல் சுதந்திர வெளிப்பாட்டையே னும் தேர்ந்தெடுத்தலேயாகும் என்ற கருத்து இதில் காணப் படுகிறது. சிலர் தெரிதா இங்கு குறிப்பிட்ட இரண்டாம் நெறியை மட்டுமே தேர்ந்தெடுத்து விட்டார் எனப் பிழையாக முடிவு கட்டியவர்கள், அவர் ஆழமான மெய்யியல் ஆக்கங்களில் ஆர்வம் இழந்து விட்டார் என நினைத்தனர். இதனால்தான் அமெரிக்க இலக்கிய விமர்சனத்தின் மீது தெரிதாவின் பாதிப்புக்கும், அவர் காண்பு, ஹெகெல் போன்ற பிறரதுமூல பாடங்களை ஆய்வு செய்வதில் மெய்யியல் மரபுப் பெருவழியைப் பின்பற்றித் தொடர்ந்து எழுதும் பணிக்குமிடையில் பிளவு விசாலித்து வருவது பேர்லத் தோன்றுகிறது.

பிரஞ்சு அரசாங்கம் உயர் நிலைப் பள்ளிக் கல்வி இறுதி ஆண்டுப் படிப்பில் மெய்யியல் அவசியமில்லை என்ற கருத்தை வெளியிட்டது. அதனை எதிர்த்து அவசர நடவடிக்கை எடுக்கவும். மெய்யியல் படிப்பித்தலில் ஏற்படும் ஸ்தாபன ரீதியான அம்சங்களை, பிரச்சனைகளைப் பற்றி ஆய்வு செய்யவும் மெய்யியலுக்கு இடம் அளித்தல் பற்றிய ஆய்வுக் குழுவின் கூட்டுப் பணிகளில் தெரிதா ஈடுபட்டார்.

1976 ல் 'இயக்கவியல் பற்றி' என்ற இவரது பெருநூலை வங்காளப் பெண்மணி காயத்திரி சக்கரவர்த்தி ஸ்பிவேக் ஆங்கிலத்தில் மொழிபெயர்த்தார். அது அமெரிக்க இலக்கிய விமர்சன சிந்தனையில் பாரிய தாக்கத்தை ஏற்படுத்தியது. ஜூரிநு பல்கலைக்கழகங்களில் பிரெஞ்சு மொழி வல்லுனர்களிடையே மட்டுமே பேசப்பட்டு வந்த தெரிதாவின் கருத்துக்கள் இப்பொழுது மிக விசாலமான வாசகர்களிடையே பெரிய பாதிப்பை ஏற்படுத்தலாயின. நிறுவன ரீதியில் அறிவுலக ஆட்சி பீடத்தமர்ந்திருந்த மெய்யியலறிஞர்கள் அவர்மீது எதிர்க்கணை தொடுத்தனர். ஜோன். ஆர். சீர்ல் என்பாருக்கும் தெரிதாவுக்கும் இடையே வாதப்போர் நிகழ்ந்தது, ஓஸ்ரினும் பேச்சு— செயல் தத்துவமும் என்ற விடயம்பற்றி, இவ்வாறு ஆங்கில — அமெரிக்க மெய்யியலாளர்களுக்கும் தெரிதாவுக்குமிடையில் கருத்து வேற்றுமையும், விளங்கமுடியாத எதிர்ப்பும் மேலும் பெருகின.

1979 ல் தெரிதாவின் "தொடர்ந்து வாழ்தல்: எல்லைக் கோடுகள்" என்ற கட்டுரை யேல் பல்கலைக்கழகத்திரட்டான 'கட்டுடைப்பு'ம் விமர்சனமும்' என்ற பல்வேறு கருத்துப் பிரகடனத்தில் பிரசுரமாயிற்று. இதன் மூலம் தெரிதா, ஹாற்றன், ஹிலிஸ் மிலர், போல்தமான் ஹரல்ட் புளும் ஆகியோர் புதிய இலக்கியக் கொள்கையின் காவலர்களாக ஐக்கிய முன்னணி ஏற்படுத்தினர் என்ற கருத்து எங்கும் பரவுகின்றது. இதற்கு மாறான சான்றுகள் வெளிவந்து கொண்டிருக்கின்றன. எனினும் இக்கருத்து நிலைத்திருக்கும்.

1980 ல் "ஃப்ரோய்டுக்கும் அவருக்குப் பிந்தியவர்களும் முன்

வைத்த சோக்கிறற்றீஸ் பற்றிய சித்திரம்” என்ற ஆக்கத்தை தெரிதா வெளியிட்டார். இதில் ஆரம்பகால தொடர்புடையவரான வில் ஹெல்ம் ஃபினைய்ஸ் என்பவரது கடிதங்களிலிருந்தும் சான்றுகள் காட்டியுள்ளார். ஃப்ரோய்ட்டின் குடும்பத்தில் நிகழ்ந்த மரணங்களும், அவர் இறுதியில் செய்து கொண்ட சத்திரசிசிச்சையும் அவருக்குத் தமது உளவியற் பகுப்பாய்வு முறையை விசுவாசமற்ற சீடர்கள் தமது கருத்துக்கு மாறாகப் பொருள் விரித்துப் பழுதுபடுத்தாது, தம் குடும்பச் சுற்று வட்டத்துக்குள்ளேயே வைத்திருக்க முடியும் என்ற நம்பிக்கையை இழக்கச் செய்தன போலும் என்று முடிவு செய்கிறார்.

1982ல் “மெய்யியலின் விளிம்புகள்” அலன்பாஸ் என்பவரால் ஆங்கிலத்தில் மொழி பெயர்த்து எழுதப்பட்டது. அதில் பல அரிய கட்டுரைகள் உள்; (முக்கியமாக, வெண் பெளரணிகவியல், மெய்யியல் மூல பாடத்தில் உருவகம்) இவை கட்டுடைப்பு வாதத்தை விளக்கிய பல இலக்கிய விமர்சகர்களது கருத்துகளுக்கு மாறாகச் செல்கின்றன. ஆயினும், அமெரிக்க உயர் கல்வியாளர் மத்தியில் நிகழ்ந்த பிரபல வாதங்களில் அவரது பெயர் அடிபட்டாலும் அவை பெரும்பாலும் அவர்களிடையே எழும் பேர்ட்டியைச் சுட்டுமேயன்றி அவரது சொந்த நூல்கள் பற்றியன ஆகா.

அக்கால வழமையான பாடத்திட்டத்தில் இடம்பெறாத பல்துறைத் திறமைகளை வளர்க்கும் ஒன்றிணைந்த படிப்பு முறைகளை வளர்க்கும் நோக்கமாகப் பாரிஸில் அனைத்துலக மெய்யியற் கலவாரி நிறுவப்பட்டது. அதில் இணைப்பாளராகப் பதவி வகிக்கும்படி தெரிதா அழைக்கப்

பட்டார். எட்டு ஆண்டுகளுக்கு முன் தொடர்பற்றிருந்த ‘கிறை ஃப் நிறுவனத்தின் பணிகளைத் தொடர்ந்து பணி செய்தார். மெய்யியல் துறையில் உயர் கல்வியோ பட்டமோ பெறாதோரும், ஒரு சில விடயங்களில் ஆர்வமோ, ஒரு செயற் திட்டத்தில் நாட்டமோ கொண்டிருந்தால், அவர்களுக்கு மெய்யியலின் கதவுகளைத் திறந்துவிடும் குறிக்கோளுடன் உழைத்தார். தொடர்ந்து அக்கல்லூரிப் பணிகளில் ஈடுபட்டு வருகிறார்.

1984ல் “பகுத்தறிவின் தத்துவம்” உட்படப் பல்வேறு நூல்கள், கட்டுரைகள் வெளிவந்தன; அவற்றில் அமெரிக்கக் கட்டுடைப்புக் கருத்தை அரசியல், கற்பித்தல், கருத்தியல், விமர்சனம் ஆகியவற்றின் பால் திருப்பி அதன் குவிவு ஒளியில் அவற்றை நோக்கும் முயற்சியைக் காணக்கூடியதாய் இருந்தது. தெரிதா பிரான்ஸிலும் அமெரிக்காவிலும் செய்யும் பணிகளின் ஒருங்கிசைவுக் குறிகள் தென்படலாயின.

1986ல் அவர் பற்றிய மூன்று முக்கிய ஆங்கில நூல்கள் வெளிவந்தன. அவை அவரது மெய்யியற் பிரச்சனைகளைப் பற்றியதாகவே இருந்தன; எனவே அவரது நூல்கள் குறித்து ஆங்கிலோ — அமெரிக்க நோக்கிய நிச்சயமான மாற்றம் ஏற்படுவதைக் காணக் கூடியதாயிருந்தது. 1987ல் தெரிதா கலிபோர்ணிய பல்கலைக்கழகத்தில் ஒழுங்கான பகுதிக்காலப் போச்சிரியராய்ப் பதவி ஏற்றார். ‘கிளாஸ்’ என்ற இலக்கிய நூல் ஆங்கிலத்தில் மொழிபெயர்க்கப்பட்டதோடு, இணையான மூல பாட ஆய்வும் விளக்கமும் வீன, நான்ட் என்னும் இருவரால் எழுதப்பட்டு வெளிவந்தன. ●

அன்றைய 13 படிப்பிப்பின்

பலபடியில்

சிலபடிகள்

கல்வயல் குமாரசாமி

பொன்னையா வாத்தியார் பொல்லாத ஆளப்பா!
என்னைத்தான் தன்னுடைய எல்லா அலுவலுக்கும்,
வீட்டுக்கும்

இன்னும் ஏன் வேறே பல வேலைக்கும்
"பேர்ட்டு வா" என்று பொழுது படும்வரைக்கும்
கம்மா நெடுகக் கலைச்சபடி இருப்பார்
அம்மா அதுக்கொண்டும் ஆளைக் குறை சொல்லா.

பள்ளிக் கூடத்தில் வகுப்பு மரநிழலில்
பிள்ளைகள் அங்கங்கே
மரங்களின் கீழ் பாடம் நடக்கும்
நமது வகுப்புப் பெரியதொரு மாமரத்தின் நிழலிலே
வட்டமாய்: பெட்டையள், நாடெல்லாம் நிற்க
நடுவில் கதிரையிலே வாத்தியார்

மிச்சம் வடிவாய்ப் படிப்பிப்பார்.

"ஊத்தையிலாத உடுப்போ,

விடியக் குளிச்சதோ,

கை நகங்கள் வெட்டினதோ,

நாக்கு வழிச்சதோ

நல்ல வடிவாய்ப்பல் தீட்டினதோ"

என்று எல்லாங் கேட்டு

"இன்று எதனை மனப்பாடம் பண்ணி வரச் சொன்னான்

பாடம் இல்லை என்றால் முதுகுத்தோல் தான் உரிப்பன்"

என்று முறைத்து விட்டு

"கட்டாதவை எல்லாம் கை உயத்துங்கோ" என்பார்

பெட்டையள் ஒவ்வொன்றும் ஏனோ முகத்தைமிக

மெல்லக் குனிஞ்சு கால் கட்டைவிரல் மண்கிளறக்

கால் கண் கடை செருக கன்னம் சிவப்பேற

ஆளை ஆள் பார்த்து

அமசடக்காய்க் சிரிக்கும்

ஏழை விழிகளோ முக்கு நுனி நோக்கும்

அவ் வேளை சிறியன் முதல் ஆளாய்ப் போய்த்

தனது

காற்சட்டைப் பொக்கற்றைக் கட்டினதாய்க் காட்டி

”நேற்றைக்கும் வாத்தியார் எங்கள் பெரிய தம்பி
கட்டவில்லை” என்ன;

அவன் கையை உய(ர்)த் தாமல்

கண்கள் மிரளக் கதிகலங்கி நிற்கையிலே

அண்ணாந்து மாமரத்தைப் பா(ர்)த்து வந்தி வாத்தியார்
டக் கொன்று இடுப்புச் சிறு துண்டைத்

தான் உரிஞ்சு

மாமரத்துக் கொப்பில் ஏறிய

மலாரடிச்சுப்

பொத்திக் கொண்டோடி அவன்

மாவடியின் பின்னாலே

கத்தாமல் ‘மெல்லத்’ தன் கண்களையும் மூடி.....

பெரிய தம்பி அன்று பட்ட பாடு பெரும் பாடு

சரியான முஸ்பாத்தி எங்களுக்கு;

அன்று முதல்— அவனோ

பள்ளிக் கூடத்துக்குப் படிக்க வரவில்லை

பொன்னையா வாத்தியார் செத்த பிறகும்,

எட, இன்னும் அவனை நான்

எங்கேயும் காண வில்லை.

பொன்னையா வாத்தியார்

பொல்வாத ஆளப்பா!

அஞ்சலிக் கூட்டம்

எழுத்தாளர் ஒன்றியத்தின் சார்பில் 24-4-94 ஞாயிறு பிற்
பகல் எழுத்தாளர் ஒன்றிய மண்டபத்தில் சமீபத்தில் மறைந்த
பிரபல எழுத்தாளரும், ஒன்றிய அங்கத்தவருமான அமரர்
டானியல் அன்ரனியின் அஞ்சலிக் கூட்டமென்று நடைபெற்றது.

அமரர் டானியல் அன்ரனியின் உருவப் படத்தை பிரபல
மூத்த எழுத்தாளர் ‘வரதர்’ திறந்து வைத்தார்.

கவிஞர் தில்லைச்சிவன் தலைமை தாங்கினார். திரு. டொமி
னிக் ஜீவா அனைவரையும் வரவேற்றார். திருவாளர்கள்
க. தணிகாசலம், சசி. கிருஷ்ணமூர்த்தி, சு. டி. வ. க. லா. லா,
செங்கை ஆழியான் ஆகியோர் அஞ்சலி உரை நிகழ்த்தி
னார்கள்.

திரு. ஐயா. சச்சிதானந்தம் நன்றியுரை கூறினார்.

கொண்ட கணவனுக்கும் கொழுந்தனுக்கும் ஏது சொல்வேன்?

ஆர். எஸ். ஆனந்தன்

ஆரியமாலமேல் ஆசை கொண்டு — காத்தான்
அம்பிகை காமாட்சி தன்னைக் கண்டு
காரியமாக வரங்கள் பெற்று — எங்கள்
காத்தான் வாறதைப் பாருங்கடி.

வண்ணார நெல்லி மனையைக் கண்டு காத்தான்
விண்ணாரம் பேசி உறவு கொண்டு
சாராயப் பூதி மனையைக் கண்டு காத்தான்
பூராயம் பேசி உறவு கொண்டு.

பாட்டுடன் உடுக்கின் ஓசையும் தாளத்தின் நாதமும் எங்கள்
கிராமத்தை அந்த இருளிலும் கலகலப்பாக்கிக் கொண்டிருந்தது.

உண்மைதான். இவை போன்ற ஏட்டில் வடிக்கப்படாத எண்
ணற்ற பாடல்கள் எனது கிராமத்தின் அழியாத சொத்துக்கள்.

“இண்டைக்குக் காத்தான் கோவிலிலை வேள்வி தம்பி. இவ
ளவை குடம் ஊதப் போறாளவையாம் அதுதான் போறன்”
கையில் சிறிய மண்குடத்துடன் சென்ற எனது ஆசை அம்மாவின்
குரல் என்னைக் கடந்தகால நிகழ்வுகளுக்கு இட்டுச் சென்றது.

ஒரு வளைந்த பெரிய பூவரச மரம். அதன் அடியில் சில
குலங்கள். சிறிய கழுமரம், இதுதான் எங்கள் காத்தான் கோவி
லின் அமைப்பு.

இந்த மரத்தில் ஏறித் துள்ளிக் குதிக்கும்போது தவறி வீழ்ந்து
குலத்தில் குத்துப்பட்ட ஆட்டுக்குட்டிகளைக் காத்தான் பலி எடுத்து
விட்டார் எனக் கூறிக் கொண்டாலும், இந்தப் பலியால் எமக்கு
வரும் ஏதோ பெரும் துன்பத்தைக் காத்தான் காத்துவிட்டார்
என நிம்மதி அடைவார்கள்.

“இமையில் குற்றம் கண்ணுக்குத் தெரியாது, பொடியன்,
ஏதோ கண்ணிலை படுறதை புருவத்திலை பட்ட மாதிரிக் காத்
தான் தட்டிக் கழிச்சுப் போட்டார். இனி எண்டாலும் கவன
மாய் நடவுங்கோ” என்று காத்தான் கோவில் பூசாரியார் சம்ப

வம் நடந்த ஆட்டுக்கார வீட்டாருக்குக் கூறிச் சமாதானப்படுத்துவார்.

அக்கிராமத்தில் எந்த வீட்டிலாவது என்ன நன்மை நிகழ்ந்தாலும் காத்தானுக்கு விளக்கு வைக்காமல் நடப்பதில்லை.

வேள்வி என்றால் இரவிரவாக மோதகம் பிடித்து, வடை, முறுக்கு முதலியன சுட்டு விடியப் பெரிய மடை நடக்கும்.

இரவு பலகாரம் செய்து முடிய நடுச்சாமம் ஆகிவிடும். விடியும்வரை உள்ள மிகுதி நேரத்திற்குக் குடம் ஊதல், சும்மி, கோலாட்டம் என்பனவும், விடிய காவடியாட்டமும் நிகழும்.

குடம் ஊதல் இன்று அருகி வரும் ஒரு கலைவடிவம். இருப்பிலும் புலோலி கிழக்கு கூழாவடியான எனது கிராமத்தில் இப்போது திருமதி நல்லம்மா இராசையா என்பவரிடம் பிள்ளைகள் பழகி இவ் நிகழ்வை நடத்துகின்றனர்.

இது ஒரு வேடிக்கை நிகழ்வாக இருந்தாலும் நடுச்சாமப் பூசை முகத்தில் தொடங்கும் இவ்வாட்டம் மிகவும் பக்தி பூர்வமாக இருக்கும்.

பூசை முகத்தில் ஒரு சிறிய மண்குடம் (செம்பை விடச் சற்று வீச்சானது) வைக்கப்படும். பூசாரியார் சாமப்பூசை முடிந்ததும் அந்த மண்குடத்திற்கு விபூதி, சந்தனமிட்டுக் குடம் ஊதத் தயாராக நிற்கும் பெண்களிடம் நீட்டுவார். அதில் ஒருவர் அக்குடத்தை வாங்கி நிகழ்வைத் தொடங்குவார்.

ஐந்து அல்லது ஏழு பெண்கள் வட்ட வடிவமாக நின்று குடத்தை வாய் அருகில் பிடித்துப் பாட்டைப் பாடிக் சும்மியடிப் பது போல் குனிந்தும் நிமிர்ந்தும் வட்டமாக வலம் வந்து குடத்தைத் தாளத்திற்கேற்றபடி ஏறிந்து ஏந்தி மற்றப் பெண்ணிடம் எறிய அவ அதை ஏந்தி வாயருகில் வைத்துப் பாடி ஏறிந்து ஏந்தி மற்றப் பெண்ணிடம் ஏறிவா. அப்படி வட்டமாக இந் நிகழ்வு நடைபெறும்.

“சும்மியடி பெண்கள் சும்மியடி — உங்கள்
கூந்தல் கலையாமல் சும்மியடி
நம்மை யாளும் காத் தவராயரை
நாடிக் சும்மி யடியுங்கடி — நீங்கள்
தேடிக் சும்மி யடியுங்கடி.

உருட்டுக் கட்டிலில் மேலிருந்து காத்தான்
ஓய்யார நித்திரை போகயிலே
அருட்டிப் பாத்தாராம் முத்துமாரி அம்மன்
ஆடிக் சும்மி யடியுங்கடி — நீங்கள்
தேடிக் சும்மியடியுங்கடி.

கூந்தலுக்கே மலர் மாலை கட்டி அம்மன்
கோல வர்ண பட்டுச் சேலை கட்டி

ஏந்திழை மார்களே வாருங்கடி — காத்தான்
சிறப்பைச் சொல்லிக் கொண்டாடுங்கடி.

குத்து விளக்கெடி நானுனக்குப் பெண்ணே
கோவிலுப் பாம்பெடி நீ எனக்கு
குத்து விளக்குக்கும் கோவிலுப் பாம்பிற்கும்
கோபமுண்டோ முத்து விராகி.

சாந்துப் பொட்டெடி நானுனக்குப் பெண்ணே
சந்தனப் பொட்டடி நீ எனக்கு
சாந்துப் பொட்டிற்கும் சந்தனப் பொட்டிற்கும்
சம்பந்த மேதையா முத்தரசா.

தேங்காயுருள குடமுருள நல்ல
தென்னங் குரும்பையலை மோத
மாங்காய் காய்த்துத் தூங்குதடி எங்கள்
மகராசன் பட்டன வீதிஎல்லாம்”

கன்னிப் பெண்களின் இவ்வாட்டத்தைப் பார்த்துக் கொண்டிருந்த அண்ணாவியாருக்குக் கியாதி வந்துவிடும்.

“டே! சின்னப்பொடி என்னெடா பாத்துக் கொண்டிருக்கிறியள்? அவன் இராசையத்தையும் கூட்டிக் கொண்டு போய் ஐஞ்சாறு தடி வெட்டிக் கொண்டாங்கோடா கோலாட்டம் அடிப்பியள்” என்று அண்ணாவியப்பா சொல்ல முன்னமே தடியுடன் நிற்பார்கள் பொடியள்.

இரண்டு எதிர் எதிர் வரிசையாக ஐந்து அல்லது ஏழுபேர் நின்று இருகைகளிலும் ஒரு அடி அவிளலான கம்புகள் வைத்திருப்பார்கள், பாடல் தொடங்கியதும் தாளம் தப்பாது எதிரே நிற்பவருக்கு ஒரு முறையும் பக்கவாட்டில் நிற்பவருக்கு ஒரு முறையுமாகக் கம்பு தட்டிப் பின் ஆளுக்காள் இடம்மாறி முறையாகக் கோலாட்டம் நடக்கும்.

அண்ணாவியாருடன் இன்னும் சிலர் சேர்ந்து பாடுவார்கள். பெரும்பாலும் இதற்குப் பக்க வாத்தியங்கள் இருப்பதில்லை, ஆடலும் பாடலும் குடம் ஊதும் பெண்களுடன் போட்டியாய் நடப்பது போல் குடு பிடிக்கும்.

ஆடலின் உச்சக் கட்டமும், பாடலின் உச்சத் தொனியும் இதைத் தெளிவாகக் காட்டும். இந்த உச்சக் கட்டத்திலும் குடம் தவறாமல் பெண்களும், கோலாட்டக் கோல் மாறிக் கொடுக்காமல் ஆண்களும் ஆடும் அழகே அற்புதமானது. இவைகள் கிராமங்களின் அழியாத கோலங்கள்

பிள்ளாரே பிள்ளாரே
தலைக்கு மேலே என்னடி என்ன
கள் னோ கலசமோ
கஞ்சா வோ தண்ணீரோ
கள் என்றால் ஒரு கலசம்
தந்து போம் பிள்ளாரே

கொண்ட கணவனுக்கும்
கொழுந்தனுக்கும் ஏது சொல்வேன்
காக மிருந்த தென்றும்
கல் லெறிகள் பட்ட தென்றும்
சொல்லடி, சொல்லடி. சொல்லடியே.

இவ்வாறான கோலாட்டப் பாடல்களைப் பாடிக்கோலாட்ட மடிப்பார்கள்.

இதில் சுவையான நிகழ்வு என்னவென்றால் போட்டியாகக் கோலாட்டமும், குடம் ஊதலும் நிகழ்வதனால் சில வேளை இரு பாலாருக்குமிடையில் காதல் ஏற்பட்டுத் திருமணமான தம்பதியினரும் இருக்கின்றனர்.

விடிந்தால் காவடி ஆட்டம் நடைபெறும். இது அலகு பாச்சிச் செடில் குத்தாமல் வெறும் அலங்கார ஆட்டக் காவடியாகவே நடைபெறும்

இங்குள்ள சக்தி அம்மன் கோவிலில் ஆரம்பித்து வேள்வி நடைபெறும் காத்தான் கோவிலில் மரத்தடியிலேயே காவடிகள் இறக்கப்படும். காவடிகள் கோவிலுக்கு வந்தபின்பே பூசை நடந்து வழி வெட்டிவிடப்படும்.

“அம்மான் ஒருக்கா பொழுதேற முந்தி காவடியை கோவிலடிக்குக் கொண்டுவர வேண்டும். கெதியா வாருங்கோ” என்ற அழைப்புடன் அண்ணாவியார் மற்றைய பாடகருடன் காவடிகட்டுமிடத்திற்கு வந்துவிடுவார்.

பெரும்பாலும் உடுக்கு, ஆர்மோனியம், தாளம் என்னும் வாத்தியங்களின் பின்னணியுடனேயே காவடிப்பாடல் ஆரம்பமாகும். காவடிப் பாடல்கள் கூடுதலாகக் கேள்வி பதிலாக அமையும் பாடலே காணப்படும். ஆதி, அடந்தை, அவனியம் என்னும் மூன்று காலத்திலும் பாடி, ஆடுபவர்களை உலுப்பி எடுத்து விடுவார்கள்.

பாடுபவர்களுக்குள் போட்டி ஏறிச் சூடு பிடிக்கும். ஆடுபவர்களை மறந்து உச்ச நிலைக்குப் போய்விடுவார்கள். ஆடுபவர்களும் விடாமல் தாளலயம் தப்பாது ஆடும் போது மிகவும் சுவாரசியமாக இருப்பதுடன், பார்த்துக் கொண்டு நிற்பவர்களும் தம்மை மறந்து தாளம் போட்டு ஆடுவதும் உண்டு.

ஐயா முருகா
அரகர முருகா
ஆரார் காவடி
ஐயன் காவடி
என்ன காவடி
பால் காவடி
எங்கை போகுது
கதிர மலைக்கு

ஏன் போகுது
 வரம் வேண்டப் போகுது
 கல்லும் முள்ளும்
 காலுக்கு மெத்தை
 சூட்டுக் கும்பியிலே
 மிதித்து வாறார்
 வெள்ளி மயிலிலே
 விளையாடி வாறார்
 பச்சை மயிலிலே
 பறந்து வாறார்.....

என்று தொடர்ந்து பாடி,

ஐயா. முருகனுக்கு அரோகரா
 என்று முடிப்பார்கள். முடிக்கும் போது சுசுன்றாடி ஆடுகளத்தைச்
 சுற்றி வருவார்கள்.

இது ஒரு காவடி ஆட்டத் தரு. குதிரை ஆட்டத்திற்கும்
 சேர்த்துக் கொள்ளலாம்.

1 - ம் காலம்

தா தெய் தெய் தெய்
 தாக்க தோம் தகதிக
 தக தக தக தக
 திகு திகு திகு திகு

தீர்மானம்: தக ததிங்கின தொம்.

2 - ம் காலம்

தாகிட சுந் தரி
 தரி கிட சுந்தரி

தீர்மானம்: ததி ததிங்கின தொம்.

3 - ம் காலம்

தானினோ தனித்தத்தனி
 தானினோ தனித்தத்தனி
 தாம் தக தாம் — தெய்

தீர்மானம்: தக்கச் சொம் தத்தரிகிட

தக்கத்தீம் தகதிக தா
 தாதீந் தக்கத்தெய்.

இத்தாளக் கட்டிற்குக் கொலுவில் நின்றும், முன்வந்து பின்
 சென்றும், அவனியத்துடன் எட்டுப் போட்டும், அரை வட்டமா
 கத் துள்ளியும் பக்கடவி போட்டும், நான்கு திசைக்கும் குனிந்து
 நிமிர்ந்தாடியும் வட்ட வடிவமாகத் தித்தித்தா போட்டும் இன்
 னும் பலவிதமாக ஆடி முடிப்பார்கள்.

ஆடி முடிந்ததும் அண்ணாவியார் கோவை படிப்பார். அதன்
 பின் ஒரு தோளில் காவடியை வைத்துப் பிடித்தபடி நடக்கும்
 ஓயில் நடை கண் வெட்டாமல் பார்க்க வேண்டும் போலிருக்கும். ①

கேள்வி கேட்பதே ஒரு கலை. அதிலும் புதுப் புதுக் கேள்விகள் கேட்பது அறிவு வளர்ச்சிக்கு உகந்ததாகும். பலராலும் விரும்பிப் படிக்கப்படுவது தூண்டில் பகுதியாகும். எனவே சுவையான, இலக்கியத் தரமான, சிந்திக்கத்தக்க வையான கேள்விகளைக் கேளுங்கள், உங்களுடைய உண்மையான தேடல் முயற்சியை மல்லிகை மூலம் கேட்க முனையுங்கள். ஏனெனில் நரணும் தேடல் முயற்சியிலேயே ஈடுபட்டு வருகின்றேன். இங்கு உபதேசம் அல்ல நோக்கம். அறிதலே அறிந்து, தெரிந்து தெளிந்து கொள்வதே அடிப்படைக் கருத்தாகும். இளந் தலைமுறையினர் இத்தத் தளத்தை நன்கு பயன் படுத்தலாம். இதனால் நான் படித்த, சிந்தித்த, அனுபவித்த, உணர்ந்த சகல வற்றையும் உங்களுடன் பகிர்ந்து கொள்ள விரும்புகின்றேன்.

— டொய்ஸிக் ஜீவா

தூண்டில்

● பேராசிரியர் சிவத்தம்பி சமீப காலமாகச் சிறுகதை இலக்கியம் பற்றிச் சொல்லி வரும் கருத்துக்களில் உங்களுக்கு உடன்பாடு உண்டா, இல்லையா?

இணுவில், ச. சத்தியமூர்த்தி

அவரது சிறுகதை சம்பந்தப் பட்ட விமரிசனப் பார்வையில் எனக்குப் பூரண உடன்பாடு இல்லை. பிரபல விமரிசகர், பேராசிரியர் என்பதற்காக நாங்கள் ஏன் அவரது கருத்துக்களைத் தூக்கிப் பிடிக்க வேண்டும்? பலதையும் கருத்தாற்றிப் படித்து வாருங்கள். தெளிவாக விவாதியுங்கள். முடிவில் உங்களுக்கென்று ஒரு கருத்து உருவாகுமல்லவா? அதுதான் உங்களுக்குச் சரியாக அமையும் கருத்து.

நான் இப்படிச் சிந்திப்பதுதான் வழக்கம். எனவே பேராசிரியர் விமரிசனப் பார்வையிலிருந்து — மாறுபடுகின்றேன், நான்.

● திரு. கோமல் சுவாமிநாதனை யாழ்ப்பாணத்தில் சந்திப்பதற்கு முன்னர் அவருடன் ஏற்கனவே பழக்கம் உண்டா?

கோப்பாய்,

ந. தசரதன்

பல ஆண்டுகளுக்கு முன்னர் பழக்கமுண்டு. “தண்ணீர்..... தண்ணீர்.....” மேடையேறிய காலத்தில் அதன் ஒரு மேடையேற்றத்தின் போது என்னைப் பிரதம பார்வையாளனாக அழைத்துக் கௌரவித்தவர் இவர். மல்லிகையை ஒழுங்காகப் படித்து வரும் ரஸிகர். பல மணி நேரங்கள் பல தடவை

களில் நாம் மனம்விட்டுக் கதைப் பதுண்டு. பொதுவாக இலக்கியம் பற்றி.

● சமீபத்தில் நடந்த மல்லிகை அனுபவங்கள் ஒன்றைப் பற்றிச் சொல்லுங்களேன்?

அச்சவேலி, க. செல்வராசா

உங்களுக்குத்தான் தெரியுமா, நான் மல்லிகையை மாசாயாமம் தெருத் தெருவாகக் கொண்டு திரிந்து விற்பவனென்று. கடந்த முப்பது ஆண்டுகளாக இதைச் செய்து வருகின்றேன். காரணம் விற்பனை எனது நோக்கமல்ல. தொடர்ந்து மல்லிகை படிப்பவர்களிடம் தொடர்ந்து மல்லிகை சென்றடைய வேண்டும். அவர்களை அணுகுவதின் மூலம்தான் மல்லிகையின் குறைபாடுகளைத் தெரிந்து கொள்ளலாம் என்பது எனது எண்ணம். அத்துடன் நான் ஓர் இலக்கியத் தொண்டனாகவே சாகும்வரை வாழ்ந்து விட வேண்டும் என்பது எனது மன ஆசை. இது ஓர் இலக்கிய யாகம்; வேள்வி! எனது இதய உணர்வைப் புரிந்து கொள்ளாத பலர், நான் மல்லிகையைக் கொண்டு திரிந்து விற்பதைப் பார்த்துவிட்டு என்னை ஒரு பரிகாசத்துக்குரியவனைப் பார்ப்போலப் பார்ப்பார்கள்! சிலர் நடத்துவார்கள். 16 ரூபாய் அடக்க விலை முடியும் இதழை நான் கொண்டு திரிந்து 10 ரூபாய்க்கு விற்பனை செய்கின்றேன். இதைப் பலர் புரிந்து கொள்வதில்லை. இது எப்படிப் பிச்சை எடுப்பதாகும்?

ஒரு பிரமுகருக்குப் பல ஆண்டுகளாக அவரைத் தேடி மல்லிகையைக் கொண்டு சென்று கொடுப்பது வழக்கம். இரண்டொரு தடவை அவரை வீட்

டில் சந்திக்க இயலவில்லை. ஒரு நாள் யாழ்ப்பாணம் கச்சேரி வளாகத்தில் நண்பர் ஒருவருடன் கண்டேன். ஒழுங்காக மல்லிகை வாங்குபவர்களிடம் நான் உடனடியாகப் பணத்தை எதிர்பார்ப்பதுமில்லை. பின்னர் பெற்றுக் கொள்வதுண்டு. அவரைக் கண்டதும் நான் கிட்டே நெருங்கி மல்லிகையை நீட்டினேன். அவர் என்னை விழித்துப் பார்த்தார். “நீ என்னப்பா, கண்ட நிண்ட இடத்திலை எல்லாம் மல்லிகையை நீட்டுறாய்? என்ன இது” என்றார், ஒருவகை மிதப்புடன். “மன்னிச்சுக் கொள்ளுங்க... இனி என்ற சீவியத்திலை உங்களுக்கு மல்லிகை நீட்டமாட்டேன்!” எனச் சொல்லிவிட்டு வந்துவிட்டேன். காந்தியடிகளும் எளிமையாகக் காட்சி தருகின்றார். பிச்சைக்காரனும் எளிமையுடன்தான் இருக்கின்றான். ஆனால் இரண்டுமே ஒன்றல்ல. புரிந்து கொள்பவர்கள் புரிந்து கொண்டால் சரி!

● நீங்கள் சமீபத்தில் படித்த நல்ல புத்தகம் என்ன? அது பற்றிக் கொஞ்சம் சொல்ல முடியுமா?

நெல்லியடி, ம. தருமராஜசு

பொன்னீலன் எழுதிய ‘புதிய தரிசனங்கள்’ என்றொரு நாவலைப் படித்தேன். மூன்று பாகங்கள். கிட்டத்தட்ட 1800 பக்கங்கள். சந்தர்ப்பம் கிடைத்தால் அந்த நாவலை ஒரு தடவை படித்துப் பாருங்கள். புதிய அருபவம் கிடைக்கும்.

● திடீரென்று ஈழத்து எழுத்தாளர்களின் படைப்புக்கள் மீது தமிழகத்துப் பிரபல சஞ்சிகைகளுக்குக் காதல் பிறந்து விட்டது போலத் தோன்றுகின்றதே, என்ன காரணம்? சில சஞ்சிகைகள் சிறப்பு இதழ்கள்

போடுவதில் கூடப் போட்டி போடுகின்றனவே என்ன சங்கதி? இந்தத் திடீர் மௌசு ஏற்படக் காரணம் என்ன?

மாணிப்பாய், எஸ். அற்புதன்

இன்று ஈழத்துத் தமிழர்கள் உலகளாவிய நாடுகளில் எல்லாம் இலட்சக்கணக்காக வாழ்கின்றனர். புலம் பெயர்ந்து வாழும் இவர்களில் அநேகர் தரமான சுவைஞர்கள்; கலைஞர்கள். இவர்களது இலக்கியத் தேவை உலகளாவியது. இந்திய ரூபாயில் அல்ல, டொலரில், மார்க்கில், பவுண்டில் பணமனுப்பித் தாம் விரும்பிய புத்தகங்களைப் பெற்றுக் கொள்ள விரும்புகின்றனர். வெறும் கற்பனைக் கருவூலங்களையல்ல தமது மண்ணின் கனவுகளை, இலட்சியங்களைக் கலை இலக்கிய பூர்வமாகச் சுவைக்க விரும்புகின்றனர். வியாபாரச் சஞ்சிகை உலகம் இதை நன்கு புரிந்து கொண்டு இதையே பணம் பண்ணக்குறுக்கு வழியாகப் பயன்படுத்த முனைகின்றது. இதுதான் இன்று ஏற்பட்டுள்ள ஈழத்து இலக்கியக் காதலுக்கு அடிப்படைக் காரணம். இதை விட உண்மையாகவே நம்மீதும் நமது மண்ணின் தீரத்தின் மீதும் நமது படைப்பாளிகளின் எழுத்தின் மீதும் பரிவும் பாசமும் கொண்ட சஞ்சிகைகள் தமிழகத்தில் இன்று இல்லாபல் இல்லை. சரஸ்வதி, தாமரை, செம்மலர் தொட்டு, இன்று வெளிவரும் சுபமங்களாவரை நமது நேசத்திற்கும் நட்புக்கும் உரிய சஞ்சிகைகளே. எனவே புதுக் காதல் பற்றி நாம் வெகு தெளிவாக இருப்பது நமது ஆரோக்கியமான எதிர்கால இலக்கிய வளர்ச்சிக்கு நல்லது.

● எதற்கெடுத்தாலும் இன்று வரை கற்புக்கரசி கண்ணகி என்றே கிளிப்பிள்ளை வாதம்

பேசப்படுகின்றது. கண்ணகியை வீட, கற்பரசிகள் இல்லையா? யாழ்ப்பாணம், செ. விஜிதரன்

பரத்தையிடம் கணவனைப் போகவிட்டது முதல் தவறு. பரத்தையிடமிருந்து திரும்பி வந்தவனை 'வாருங்கள், பிராணநாதா!' என வரவேற்றது அடுத்த தவறு. அன்றைய சமுதாய நிலை அது. 'கல்லென்றாலும் கணவன்; புல்லென்றாலும் புருஷன்!' என்ற தத்துவத்தில் ஊறிப்போன பெண்மையின் காப்பிய வெளிப்பாடே கண்ணகி பாத்திரம். கண்ணகியைவீட, சிறப்பான கற்புக்கரசிகள் இன்றும் நம்மிடையே கண்முன்னால் வாழ்ந்து வருகின்றனர். கற்பு என்பது உடல் சம்பந்தப்பட்டதல்ல; அதுமனசு சம்பந்தப்பட்டது; ஈடாடாத மன ஒழுக்கம் சம்பந்தப்பட்டது. பழைய தலைமுறையின் அளவுகோல்களை வைத்து இன்றைய பெண்மையை அளவிட முடியாது. இடையே ஒரு கேள்வி. மதுரை மாநகரையே எரித்த கற்புக் கனலை வைத்துக் கணவன் மாதவி வீட்டுக்குப் போனதை முன்னால் தடுத்திருக்கலாமல்லவா?

● உண்மையைச் சொல்லுங்கள், உங்களடைய இலக்கிய உழைப்பின் நோக்கமென்ன?

கொக்குவில், ப. தேவதாஸன்

எமது எழுத்தாளர்களின் படைப்புக்கள் சர்வதேசத் தரத்திற்கு வளர வேண்டும். சகோதர எழுத்தாளர்கள் ஒருவரை ஒருவர் பரஸ்பரம் புரிந்து கொள்ள வேண்டும். எழுத்தாளனுக்கு மக்கள் மத்தியிலே அங்கீகாரம் கிடைக்க வேண்டும். அவன் சமூக கௌரவமும் அந்

தஸ்தும் பெற வேண்டும். எல்லாவற்றிற்கும் மேலாக எப்போவோ ஒரு காலத்தில் நமது மண்ணில் பிறந்த எழுத்தாளன்— அவன் ஐரோப்பாவின் எங்கு வாழ்ந்து கொண்டிருந்த போதிலும்— நோபல் இலக்கியப் பரிசைப் பெறவேண்டும்.

● இன்றைய உங்களது காலத்தில் இருக்கும் எழுத்தாளர்கள் களது மனோபாவம் எப்படி இருக்கிறது என்று கூற முடியுமா?

அரியாலை, செ. துரைசிங்கம்

இன்றைய எழுத்தாளர்கள் பல்வேறு அநுபவங்களைத் தமது வாழ்க்கையில் படிப்பினையாகப் பெற்று முதிர்ச்சி அடைந்து பண்பட்டவர்கள். தமது படைப்புக்கள் வெறும் உதிர்ச்சி சிருஷ்டிகளாகப் போய்விடக் கூடாது என்பதை நன்குணர்ந்து அதைத் தவிர்க்கப் புத்தகங்களாக உருவாக வேண்டும் என முயன்று உழைத்து வருபவர்கள். தமக்குள்ளே உள்ள கருத்து வேற்றுமைகளை ஓரம் தள்ளிவிட்டுக் கூட்டாகச் செயல்பட்டு வருபவர்கள். தமது படைப்புக்கள் மூலம் வெகுஜனங்கள் மத்தியில் பேசப்படுபவர்கள். மொத்தமாகச் சொன்னால் தமது பெயர் இலக்கிய வரலாற்றில் நின்று நிலைத்திருக்க வேண்டுமென்ப தற்காக முயன்று உழைத்து வருபவர்கள்.

● சென்ற மார்ச் 94 இதழில் மானிப்பாய் தர்மசீலன் ஒரு கடிதம் எழுதியிருந்தார். அதில்

ஒரு நல்ல யோசனையும் சொல்லியிருந்தார். பிரபல சிற்பாச்சாரியார் ஜீவரத்தினம் அவர்களது அட்டைப்பட விளக்கத்தின் போது இவர் நூற்றுக்கு மேற்பட்ட கோயில் தேர்களைச் செய்திருப்பதாகத் தகவல் கூறுகின்றது. இத்தகைய சாதனையாளனின் பெயர் 'கின்னஸ்' புத்தகத்தில் இடம் பெற மல்லிகை ஆவன செய்ய வேண்டும் எனக் கேட்டிருந்தார். மேற்கொண்டு என்ன செய்துள்ளீர்கள்?

சன்னாகம், க. நமசிவாயம்

இது சம்பந்தமாக ஆரம்ப முயற்சிகளை எடுத்துள்ளேன். சம்பந்தப்பட்டவர்களுக்குக் கடிதம் எழுதியுள்ளேன். இதற்குப் பலரினது ஒத்துழைப்புத் தேவை. ஆவணங்கள் ஒழுங்குபடுத்தப்பட்டுச் சாட்சியங்களாக நிரூபிக்கப்படவேண்டும். தொடர்ந்து முயற்சித்துப் பார்ப்போம். அயராத முயற்சிக்கு நிச்சயமாக ஒரு நல்ல முடிவு ஏற்படத்தான் செய்யும்.

● நமது பிரதேசத்தில் நாடக வளர்ச்சி எந்தக் கட்டத்தில் இருக்கிறது.

மந்திகை, அ. நிரீமலன்

பல பரிசோதனை முயற்சிகள் நடந்தேறி வருகின்றன. பல மேடையேற்றப்படுகின்றன. நம்பிக்கை தரும் கட்டத்தில் வளர்ந்தோங்கி வருகின்றது. 23

இச் சஞ்சிகை 234 பி, காங்கேசன்துறை வீதி, யாழ்ப்பாணம் முகவரியில் வசிப்பவரும், ஆசிரியரும், வெளியீடுபவருமான டொமினிக் ஜீவா அவர்களினால் 'மல்லிகைப் பந்தல்' அச்சகத்தில் அச்சிடப் பெற்றது. அட்டை: யாழ். புனித வளன் கத்தோலிக்க அச்சகம்

**ESTATE SUPPLIERS
COMMISSION AGENTS**

VARIETIES OF
CONSUMER GOODS
OILMAN GOODS
TIN FOODS
GRAINS

THE EARLIEST SUPPLIERS
FOR ALL YOUR
NEEDS

Wholesale & Retail

Dial: 26587

TO

E. SITTAMPALAM & SONS.

**223. FIFTH CROSS STREET,
COLOMBO-11.**

Mallikai Registered as a New Paper at G.P.O. Sri Lanka.

Dealers in:
Timber Plywood & Kempas

With Best Compliments of:

STAT LANKA

36, K. CYRIL PERERA MAWATTE

COLOMBO - 13.

T'Phone: 432979